

KÜZDELMES SZERELEM

REGÉNY

**IRTA:
MAXVELL GRAY**

**FORDITOTTA:
LONDESZ ELEK**

TARTALOM

Fülöp bemutatása.

I. FEJEZET.

Örök némaság.

II. FEJEZET.

Új élet küszöbén.

III. FEJEZET.

A hindu leány.

IV. FEJEZET.

Két szív harcza.

V. FEJEZET.

Az opálköves gyűrű.

VI. FEJEZET.

Álom és valóság.

VII. FEJEZET.

A villámcsapás.

VIII. FEJEZET.

Ada.

IX. FEJEZET.

Csapás csapásra.

X. FEJEZET.

A két férfi szemben állt egymással.

XI. FEJEZET.

Küzdelmek.

XII. FEJEZET.

Boldogság a padlásszobában.

XIII. FEJEZET.

Új élet.

XIV. FEJEZET.

A gyanu növekedik.

XV. FEJEZET.

Jessy levele.

XVI. FEJEZET.

Minden jó, ha vége jó.

Fülöp bemutatása.

A Stillbrooke-malom képe sohasem kedvesebb, mint valamelyik forró nyári napon, amikor a cleveei utcák kövezetéről visszasugárzik a vakító fényesség s a házak kőhomlokzatai kiadják magukból mindazt a hőséget, amely az egész nap folyamán összegyűl bennük. A malomnak különös bájoságot ad az, hogy a városon kívül épült; mintha valami váratlan romantika lepné meg látására az embert, ha az utcák prózai légköréből kiszabadulva, egyszerre szemébe ötlük.

A malom éppen az országut mentén állt, amelytől csak a magas, lombos fák zárták el. A fák alatt fapad volt, amelyen Meade Mátyás, a molnár gyakran szokott üldögelni az ismerőseivel, megvitatva a nap eseményeit.

Forró nyári nap volt. A vaskos lovak, amelyek a lisztes zsákokkal megrakott szekér elé voltak fogva, álmosan csüggesztették le fejüket. A zsákok tetején ülő ember levetette kabátját s vágyakozva álmodozott egy üveg hűvös itálról. Meade Mátyás ott állt a malom előtt tarkójára csapott sapkájával és szétnyitott ingével s felügyelt a zsákhordók munkájára.

A malom közelében levő tónál ezalatt vidáman játszadozott egy barna arcú, jól megtermett fiucska és egy háromesztendős leánya. A fiu egy almafa alatt ugrándozott s minden módon le akart kapni az egyik ágról egy szép, piros almát. A leánya a tó partján, a virágok között állt s kacagva integetett apró kezeivel a feléje uszó hattyunak, mely nemsokára egészen közelébe ért, méltóságteljesen nyújtogatva előre hosszú, fehér nyakát.

A leánya lehajlott a kristálytisza víz fölé, s a hattyu elébe tartotta apró tenyerét. Többször látta, hogy Fülöp a markából eteti a hattyukat, s ő is kedvet kapott erre a mulatságra, habár ezt szigorúan megtiltották neki. A hattyu belekapott csőrével a leánya tenyerébe, s minthogy semmi ennivalót nem talált benne, egy ideig haragosan forgatta ide-oda hosszú nyakát. Majd egészen odauszott a parthoz s hirtelen megtámadta a leánykát s ruhája szegélyénél fogva be akarta őt huzni a vízbe.

Ezt a jelenetet érdeklődve nézte az országutról egy tizenkétesztendős fiucska, aki apró lovon ült egy kocsi mellett, mely kevéssel azelőtt állt meg a malom előtt.

A leánya, amikor a hattyu egyre beljebb huzta a partról a víz felé, nagyon megrémülhetett, mert kétségbeesetten kezdett kiabálni. Az országuton várakozó fiu, amikor a veszedelmet észrevette, hirtelen leugrott lováról s futni kezdett a tó felé. Ekkor már Fülöp is észrevette a veszedelmet s néhány ugrással ott termett a tó mellett és megszabadította a haragos hattyutól a leánykát.

- Te, haszontalan leánya! - kiáltott rá, miután elvitte őt a tó partjáról, - gyorsan az ágyba! Megérdemelnéd, hogy megverjenek.

A leánya befutott a házba, Fülöp pedig visszament a fa alá s kezét zsebébe dugva, füttyő-részni kezdett. Közben odaszólt a fiúnak, aki a leánya segítségére akart sietni:

- Köszönöm.

A másik fiu azonban hetykén jegyezte meg:

- Hol járt az eszed, hogy majdnem a vízbe hagytad fulni ezt a leánykát?

Fülöp éppen olyan hetykén vágott vissza:

- Azon járt az eszem, hogy még ma megverek valakit.

- No, ugyan gyenge legénynek kell ám annak lenni!

- Nem gyengébbnek, mint te vagy!

- Ugyan, ugyan; eredj a mamádhoz és kérj tőle eczetet, hogy a nagy rémület valahogy meg ne ártson neked!

Ilyen társalgás közben ismerkedett meg a két fiú; s kötött egymással sirigtartó barátságot.

Az ilyen gyermekek ugyanis olyanok, mint a kis kutyák, amelyek hirtelen egymásnak rohannak, kerülgetik, ugatják egymást s azután vagy összekapnak, vagy barátságosan egymáshoz dörzsölődnek. Ebben az esetben az utóbbira volt példa.

A két fiú hamarosan megbarátkozott egymással. Az idegen fiúcska odavezette Fülöpöt a lovához s megengedte neki, hogy felüljön rá. Maga addig beleült a Fülöp kis csónakjába és körülvezte a tavat. Majd ismét összekerültek a fa alatt s megmutogatták egymásnak a bicskájukat.

Fülöpnek egyszerre eszébe jutott, hogy megkérdezze kis barátjától:

- Hogy hívnak, és ki az apád?

- Medway Klaudiusz vagyok, - felelte amaz. - Az apám Sir Medway Artur. Te pedig a molnár fia vagy, ugy-e? Hogy hívnak?

- Randal Fülöp a nevem s Meade Mátyás, a molnár az apám - felelte Fülöp.

Medway Klaudiusznak hirtelen nem tűnt fel az apa és a fiú neve között való eltérés s tovább folytatták a társalgást, rátérve iskolai élményeikre.

Fülöp közben elkérte Klaudiusz zsebkését, amelylyel azután a ház ablaka alá ment, hogy az ottlevő venyigén megpróbálja az élességét.

Mialatt a venyigét faricskálta, egyszerre beszélgetés hangja ütötte meg a fülét. A hang, abból a szobából jött, amelynek ablaka alatt Fülöp faricskált. Fülöp mind a két beszélőt nyomban megismerte a hangjáról. Az egyik a molnár volt, a másik Sir Medway Artur.

- A fiú az enyém! - hangzottak ki a szobából a molnár szavai. - Teljesen magára volt hagyva a nagyvilágban s talán el is pusztult volna, ha én magamhoz nem veszem és fel nem nevelem. Mondom, uram, magam számára neveltem fel azt a fiút!

- Nem kételkedem benne, hogy nagyon vonzódik a gyermekhez, s nagyon neheze esnék, ha meg kellene tőle válnia...

- Nem tudnék tőle megválni, nem tudnék! - kiáltotta a molnár izgatottan. - Az a fiú az enyém; s nem válok meg tőle! Én neveltem fel, én tápláltam, s ő inkább az enyém, mint... Mondom, nem tudok megválni tőle.

- Hiszem, hogy valóban olyan nagyon vonzódik a fiúhoz...

- Vonzódom, valóban olyan nagyon vonzódok hozzá...

- De ennek ellenére alkalmasint nem fog szerencséjének útjába állni? - folytatta Medway ur komor hangon. - Gondolja meg, hogy milyen előnyös ajánlatot utasít vissza, s egyuttal az ő szerencsáját tönkreteszi.

- Meggondoltam mindent, Medway ur, - felelte a molnár, - de meg kell jegyeznem, hogy a pénz még nem minden. Az a fiú atyjának tekint s atyja gyanánt szeret engem. Már eddig is gondom volt rá, hogy ne maradjon tudatlan ember, s ezután is fiam gyanánt fogom őt neveltetni. Nekem hálával tartozik az a fiú! Gondolja meg, uram, hogy milyen helyzetből

mentettem őt meg. S ha már eddig annyit tettem az érdekében, ezután sem feledkezem meg róla, s derék embert faragok belőle...

A molnár nem folytathatta tovább a megilletődéstől.

Medway ur szelid mosolygással nézett a durva alkotásu, lisztes ruhájú emberre, akit ilyen érző, meleg szívvvel áldott meg az Isten.

- Ugy szeretem, mintha igazán a magam gyermeke volna! - szakadt ki ismét a szó a molnár-ból, miután egy kissé visszanyerte nyugodtságát.

Medway ur közbevágott:

- Kétségkívül nagyon meghat engem az ön jósága s abbeli igyekezete, hogy a fiuból derék embert neveljen, de meg kell jegyeznem, hogy valamikor nagyon meg fogja bánni ajánlatom visszautasítását. Meg fogja bánni, hogy nagy szeretetével kárára volt a fiu boldogulásának.

- Ez nem lehet, ezt nem hitetem! - mondotta a molnár komolyan. - De mit aggódik ön miatta, Medway ur? Az a fiu nagyon meg van elégedve a sorsával, s mondottam már, hogy az apai szeretetet nem pótolhatja a pénz és a jólét, hogy az anyai szeretetet ne is említsem!

Medway ur egy ideig komoran, gondolataiba mélyedve állott a molnár előtt, akinek a köny is kiszökött a szeméből megilletődésében. Majd ismét megszólalt:

- Jól van. Egyelőre ne beszéljünk többet erről. Mi mind a ketten jól ismerjük a fiu eredetét, ámbár nem hiszem, hogy a törvény előtt döntő bizonyítékokat tudnánk felsorolni állításaink igazolására. Most csak azt mondom még, Meade uram, hogy fontolja meg, amit mondtam, s legközelebbi találkozásunk alkalmával majd ismét rátérünk a dologra.

- Jól van, uram, - felelte kurtán a molnár.

Fülöp, aki minden szót hallott, halotthalványan huzódott meg az ablak előtt levő bokor mögött, s meglepetésében a kést is kiejtette kezéből.

Mit jelentett ez a beszélgetés? Miféle titok lappang az ő születése mögött? Ezek a kérdések lepték meg a lelkét. Ott állott volna, gondolataiba merülve, Isten tudja meddig, ha egyszerre fel nem riasztják a közelgő léptek.

Fölemelte fejét, s megpillantotta Medway urat és a molnárt. Mind a ketten feléje igyekeztek.

- Ez az a fiu? - kérdezte Medway ur a molnártól, aki a kérdésre fejbólintással válaszolt.

Medway ur egy ideig szótlánul nézte Fülöpöt, majd odalépett hozzá s félresimitotta sűrű haját domboru, fehér homlokáról s mélyen a szemébe nézett. Fürkésző tekintettel vizsgálta a fiut, mintha ki akarta volna kutatni, hogy mi lakik a lelkében. Majd megszólalt:

- Fiacskám, te valóban nagyon erős és jól megtermett vagy korodhoz mérten. De ne élj vissza erőddel, s mindig szeliden és jóságosan bánjál mindenkivel.

Medway ur odakiáltotta fiának, hogy készüljön az indulásra, majd kivette tárczáját s egy csillogó aranypénzt nyomott Fülöp markába, s megindult az országut felé.

Fülöp bámulva nézett utána. Medway ur felült kocsijára, Klaudiusz pedig felpattant kis lovára, s néhány percz múlva mindketten eltűntek az országut porában.

A molnár gyöngéd szava verte fel álmodozásából Fülöpöt:

- Szeretnél te is olyan lovacskát? No, szeretnél? Szeretnéd, ha elvinnének a kastélyba, ahol majd sok-sok szolgálja sűrögne-forogna körülöttem, s volna pénzed sok, nagyon sok. Szeretnél odamenni?

- Nagyon szeretnék, - felelte akadozva Fülöp.

- S elhagynád te öreg apádat és öreg anyádat, s elhagynád a mi kis leányunkat is? - kérdezte a molnár szomorúan.

- Nem hagynám el a világ minden kincséért sem! - kiáltotta Fülöp.

Ezután mindketten bementek a házba.

Fülöp szótlanul vonult félre, s egyre azon jártatta az esztét, hogy mit akart vele Medway ur? Mi szüksége van ő rá Medway urnak?

A molnár ezután nem szólt többet a dologról.

Fülöp, mikor este ágyába feküdt, újból elgondolkozott a különös beszélgetésen, melynek akaratlanul tanuja volt, s mialatt álmatlanul forgolódott ágyában, egyszerre belépett a hálósobába Meade asszony.

A molnár és felesége akkor este hosszasan beszélgettek Fülöp sorsáról. Meadené azt tanácsolta az urának, hogy tudassák Fülöppel Medway ur ajánlatát. Nem szabad csupa szeretetből utjába állaniok a fiu szerencséjének. Ha ő maga hajlandó volna elfogadni a kedvező ajánlatot, nekik nincs joguk megakadályozni őt ebben.

A molnár maga is belátta, hogy feleségének igaza van, de nem érezte magát elég erősnek arra, hogy ő beszélje rá Fülöpöt a válásra. Hátha elfogadná a fiu az ajánlatot? Hátha megfogamzanék lelkében a nagyravágás? Hátha otthagyná őket? Sokkal jobban szerette azt a gyermeket, mintsem ő legyen a közbenjáró közte és Medway ur között.

Meadené asszony ekkor maga vállalkozott rá, hogy megbeszéli a dolgot a fiuval. Bement tehát a hálósobába és leült Fülöp ágya mellé. S miután megczirógatta Fülöp arcát, nagy gyöngédséggel kezdte vele megismertetni Medway ur ajánlatát.

- El akar vinni tőlünk, - mondotta neki. - El akar vinni, mert segíteni szeretne rajtad s az a célja, hogy a maga gyermeke módjára neveltessen, taníttasson. Mi szegény emberek vagyunk, s nem versenyezhetünk vele ebben. Mi ugyan épen úgy szeretünk, mintha a saját gyermekünk volnál, s az utolsó falatunkat is odaadnánk, ha a te jóvoltodról volna szó; de hiába, Medway urral nem versenyezhetünk. Ő nagyon gazdag ember, s módjában van, hogy uri nevelést adjon neked, s urrá tegyen téged. Ez nagy szerencse, kedves fiacskám - nagy szerencse! Gondold meg jól! Már az is nagy szerencse volt, hogy megmentettünk az elhagyott gyermekek menedékházában való nevelkedéstől, de ez még nagyobb, sokkal nagyobb szerencse.

Fülöp megütődve vetette föl fejét.

- Az elhagyott gyermekek házában való nevelkedéstől?... - hebegte.

- Igen, kedves fiacskám. Nevelő-apád, az én jó uram mentett meg attól. Mikor szegény anyád születéskor meghalt, magadra maradtál ezen a nagy világon s rajtunk kívül nem volt pártfogód.

- De hát ki vagyok én? Hogy hívnak engem? - kérdezte a fiucska, mialatt felemelkedett ágyában.

- Randal Fülöp a neved. Anyád kívánta halálos ágyán, hogy így nevezzenek. De ne kérdezz többet erről, mert úgy sem mondanék többet. Adj hálát az Istennek, hogy szerencsésen elkerülted az elhagyott gyermekek szomorú sorsát.

Fülöp akaratlanul is rá gondolt most azokra a szegény, dologházbeli gyermekekre, akiket gyakran látott csoportosan sétálgatni. Arczukon szomorúság ült s az élet gondja sötétlett ki szemükből. Elborzadt arra a gondolatra, hogy e szomorú gyermekek sorsában lehetett volna része, ha a jó szívek meg nem könyörülnek rajta.

Meade asszony ezután lelkiismeretesen elmondotta Fülöpnek, hogy milyen nagy előnyére válnék, ha elfogadná Medway ur ajánlatát. Szerető szívének nagy fájdalmat okozott ugyan ez a lelkiismeretesség, de épen a szeretet adott neki hozzá erőt.

Magára hagyta ezután Fülöpöt, s visszatért a molnárhoz, hogy értesítse őt a beszélgetésről.

Fülöp egész éjjel nyugtalanul hánykolódott ágyában. Le sem hunyta szemét, melyről elűzte az álmot a töprekedése. Ismételte magában nevelő-anya szavait, s elképzelte, hogy milyen jó dolga lenne, ha Medway ur kastélyában nevelkedhetnék Klaudiuszsal és ennek testvérkéjével együtt. Neki is lenne olyan szép kis lova, mint Klaudiusznak, s ő is olyan szép ruhában járhatna, mint Medway ur gyermekei.

Másnap már korán talpon volt, s miután felöltözködött, felszaladt a tó partja mellett levő dombra és onnan hosszasan gyönyörködött a Medway-kastély szépségében.

Néhány nap múlva Meade asszony arról értesítette Fülöpöt, hogy Medway ur kocsit fog küldeni érte s elviteti a kastélyba, hogy ott fiaival játszadozzon.

Fülöp nem titkolhatta el örömét s alig várta, hogy a fogat megérkezzék. A jelzett napon legjobb ruhájába öltözött s izgatottan szaladt ki az országutra, hogy már messziről láthassa a fogat érkezését.

Végre odarobogott a szép kis kocsi a malom elé, s Fülöp boldogan ugrott fel rá, s alig várta, hogy ott legyen a gyönyörű kastélyban, amelyről olyan sokszor szőtt mesébe való álmokat.

Végre teljesedett a vágya. Mintha álmában történt volna vele minden, úgy szállt le a kocsiról, s úgy haladt át a czifra folyosón a diszes ruhába öltözött szolgák között. Azt hitte, hogy most már nem a szegény Fülöp ő, a molnár fogadott fia, hanem valami mesebeli herceg.

Merengéséből Klaudiusz kiáltása rázta fel:

- Itt vagy, Fülöp! No, jó hogy eljöttél, már reggel óta várom reád. Gyere, beviszlek az anyám szobájába.

Fülöp felelni sem tudott nagy megilletődésében, s szótlánul követte Klaudiuszt.

Fényesen berendezett szobába léptek be, ahol egy selyemruhás, gyönyörű arcú urnó fogadta őket.

- Itt hozom Fülöpöt, kedves anyám! - kiáltotta Klaudiusz örömmel.

- Te vagy a molnáré Fülöpje, fiacskám? - kérdezte jóságosan az urnó.

Fülöp illedelmesen adta meg a kérdésre a feleletet.

- Azt hallottam, hogy félsz tőlünk, kis fiam.

- Nem félek, - felelte Fülöp. - Nagyon szeretek itt lenni ebben a szép kastélyban.

- Azt hiszem, hogy később még jobban meg fogsz barátkozni velünk, - jegyezte meg a jóságos urnó. - No, most eredjtek játszani fiacskáim.

A két fiú vidáman szaladt ki a szobából. Egyenesen a parkba mentek, s kezdődött a játék, amelyet csak akkor szakítottak félbe, amikor ebédelni hívták őket. Az ebéd után ismét játszani mentek, s Fülöp felszaladt a parkban levő kis toronyba, hogy szétnézzen a vidéken. Meg-

pillantotta ekkor a malmot, a kis tavat, amelyen hattyuk uszkáltak, s látni vélte nevelő anyját is, amint a ház előtt sűrög-forog a cselédek között.

Egyszerre meglepte szívét a sok kedves emlék. Eszébe jutott az a nagy szeretet, amelylyel az öreg molnár naponta elhalmozta őt, s lassan-lassan meglepte lelkét a hazatérés vágya.

Mikor lement a kis toronyból, már nem vonzotta olyan nagyon a gyönyörű kastély; és a virágos park, mint előbb. Ugy érezte, hogy otthon, a kis tó partján, sokkal boldogabb ő, mint itt a czipra virágok között. Addig-addig gondolkozott, amíg egyszer megmondotta Klaudiusznak, hogy haza kívánczik, s alig várja, hogy ismét ott legyen a malomban.

Klaudiusz erre beszaladt a kastélyba s nemsokára azzal a hirrel tért vissza, hogy a kocsis nyomban befogja a lovakat, s haza fogják őt vinni. Fülöp alig várta, hogy otthon legyen, s amikor meghallotta a kocsi robogását, örömmel szaladt a kapu felé. Felugrott azután a kocsiba s rövid idő múlva ismét otthon volt.

- Nem tudok megválni tőletek! - kiáltotta nevelő-szülei felé, akik a kocsi robogását hallva, kiszaladtak az országútra.

Fülöp ezután nem kívánczolt többé a gyönyörű kastélyba. Boldogabb volt ő a rozoga malomban s szivesebben játszott a kis Jessyvel a tó partján, mint a kastély csodaszép parkjában.

Teltek az évek s Fülöp suhanczczá fejlett és nevelő-apja gondolkodni kezdett arról, hogy milyen pályát válaszson számára. A jó öreg molnárné a maga vallásosságában papot szeretett volna csinálni belőle, de Fülöp hallani sem akart erről s a molnár sem erőltette rá.

Hosszu tanácskozás után végre abban állapodtak meg, hogy Fülöpöt dr. Maulehoz, a tudós orvoshoz adják az orvosi tudomány megtanulása végett.

Fülöpnek ehhez sem volt nagy kedve, de nem akarta megszorítani öreg nevelő-szüleit s beleegyezett a tervbe. Minthogy dr. Maule is hajlandó volt eleget tenni régi ismerőse, Meade kívánságának, Fülöp nemsokára ott dolgozott az orvosi laboratóriumban s keverte és főzte a gyógyszereket egész nap.

Ez az élet azonban már kezdetben sem tetszett Fülöpnek s minél jobban telt az idő, annál inkább unta új helyzetét. Az orvosi könyvek, amelyekből esténként tanulnia kellett, nem érdekelték s a laboratóriumban is csak immel-ámmal dolgoztatott. Az esze mindig másutt járt s olyan életre vágyott, mely nem köti le a kormos falak közé.

Egy napon dr. Maule, aki különben rendesen többet ivott a kelleténél, dühös tigris módjára rontott be a laboratóriumba s magasra emelve a kezében tartott orvosságos üveget, rárivallt Fülöpre:

- Mi ez? Ki csinálta ezt?

Fülöp nyugodtan válaszolt:

- Köhögés ellen való orvosság. Én készítettem.

Az öreg orvos erre még dühösebb lett.

- Te tudatlan kutya, hiszen mérget vegyítettél az orvosságba s megölted volna betegemet.

Fülöp felpattant a székről:

- Beszéljen velem tisztességes hangon, mert megjárja!

Az orvos válasz helyett magasra emelte vastag botját s Fülöpre akart sujtani vele!

A fiu azonban félreugrott s a másik pillanatban torkonragadta az orvost és leteperte a földre. Az orvos kétségbeesetten kiabált segítségért, mire beszaladt a fia és megmentette őt Fülöp kezéből.

- Ki a házamból! - kiáltotta most az orvos, aki sápadtan és a dühtől remegve állott a laboratórium közepén.

Nem kellett ismételni a kiutasítást, Fülöp azonnal elhagyta az orvos házát.

Mikor kiért az utcára, egy ideig révedezve tekintett maga elé s nem tudta, mitévő legyen most? Hazamenjen-e vagy elbujdosson a nagy világba? E két gondolat kergetőzött agyában. Nem tudott választani a két ut között, amelyet sorsa mutatott neki.

Mellére hajtott fejjel ödöngött egy ideig az utcákon, majd fölkereste barátait s betért velük a legközelebbi korcsmába. Borba akarta fojtani a gondjait.

Késő este volt már, amikor elbucsuzott barátaitól s elhagyta a korcsmát. Megindult a vaksötét utcán, majd megállt szédülő fejjel egy lámpa alatt. Belekapaszkodott a lámpába, hogy el ne essék s így állt ott hosszú ideig, mellére hajtott fejjel.

Egyszerre haragos kiáltás ütötte meg a fülét:

- Mit keresel te itt ilyen késő este? Miért nem mégy haza. Ilyenkor minden becsületes embernek otthon a helye.

Fülöp felkapta fejét s a községbeli lelkészt pillantotta meg, aki valami ismerősénél lehetett vacsorán s most hazafelé igyekezett.

- Ha minden becsületes embernek otthon a helye, - válaszolta Fülöp, - hát akkor maga mit keres itt?

A lelkészt elfutotta a méreg s ráemelte botját Fülöpre.

- Meg ne üssön, - kiáltotta Fülöp; - mert megkeserüli!

A lelkész, aki izgatott állapotban volt, nem hajlott a figyelmeztetésre, s közelebb lépett a suhanczhoz, hogy majd megveri.

Fülöp ekkor megragadta a lelkészt, s nagyot lóditott rajta, de maga is elveszítette az egyensúlyt. Mindketten lezuhantak a földre.

E pillanatban érkezett oda a zajra egy rendőr, s nyomban kiszabadította a lelkészt kellemetlen helyzetéből, Fülöpöt pedig bevitte az őrszobába.

Reggelig a rendőrségen maradt Fülöp, s talán meg is büntették volna, ha a lelkész, miután haragja elpárolgott, közbe nem jár az érdekében.

Ez az eset eldöntötte Fülöp sorsát.

Most már nem töpregett többé azon, hogy mitévő legyen: visszamenjen-e nevelőszüleihez, vagy pedig a nagyvilágban próbáljon szerencsét.

Mikor elhagyta az őrszobát s ismét ott bolyongott az utcákon, mindenekelőtt elhatározta, hogy most már megvalósítja régi vágyát: beáll katonának. Ez a pálya már gyermekkorában nagyon vonzotta s erre a pályára csakugyan nagyon alkalmasnak látszott testi ereje és ügyessége, továbbá kalandokra szomjuhozása révén.

Nem gondolkodott sokáig, nekivágott toronyirányában a közeli városnak, ahol katonaságot találhatott.

Az uton nagyszerű vágyak lepték meg a lelkét. Dobogott a szive, mikor rágondolt a reá váró küzdelmekre és kalandokra.

A városba való megérkezése után azonnal jelentkezett a kaszárnnyában s minthogy jól megtermett, szép suhancz volt, rövidesen besorozták. Arra sem sokáig kellett várakoznia, hogy a kalandos életet megismerhesse - éppen akkor tört ki a krimi háboru s őt is utnak indították az angol csapatokkal. Alig volt ideje arra, hogy szeretteitől elbucsuzhassék.

Az orvos házából való távozását hamarosan megtudták a malomban. Maga az orvos fia értesítette erről a molnárt, aki azután kétségbeesetten indult Fülöp keresésére, de hasztalan. Fülöp már akkor a kaszárnnyában volt, s nem adott hirt magáról. Mikor azonban megtudta, hogy a csatatérre viszik, ahonnan talán sohasem fog hazakerülni, elszánta magát a hazatérésre. Jól tudta, hogy új pályájának veszedelmes voltával sohasem fog kibékülni nevelő-apja, s keserű szemrehányást fog neki tenni meggondolatlan lépéseért. Szorongó szivvel ment tehát haza.

Mikor betoppant nevelő-szüleihez, Meade asszony majdnem elájult örömében, s a molnár is megfledkezett egyelőre a keserű szemrehányásról s megölelte és megcsókolta őt. Következett ezután a sok kérdezősködés, majd a sok szemrehányás, végül pedig a szomoru bucsuzás. Fülöp nem sokáig maradhatott gyermekkorának kedves tanyáján, - vissza kellett tértie ezredéhez, hogy másnap a csatatérre induljon. Ezzel végeszakadt Fülöp boldog gyermekkorának, végeszakadt ifjusága gondtalanságának s belépett az életbe, belesodródott a küzdelmek közé.

I. FEJEZET. Örök némaság.

A nap bágyadt sugarai megaranyozták az égen uszó felhőket, s a szelid fény, mely a felhőkről visszaverődött, olyan jól illett a sárga levelekkel behintett vidék melankóliájához.

A malom olyan szomorúnak látszott, mintha sűrű köd nehezedett volna rá. A kerek zakatolása sem volt már a régi, - mintha ezek is elfeledték volna a vidámságot, s mintha ezek is részt kértek volna gazdájuk bánatából.

Hosszu idő telt el Fülöp távozása óta s ezalatt nagy bánat érte az öreg molnárt: felesége örökre elköltözött a malomból, - ott pihen már a csendes temető kertben, magára hagyva öregségében a molnárt s szemefényét, a kedves Jessyt, aki napról-napra szebbé, bájosabbá fejlődött.

A molnár és Jessy egyedül maradtak most már az öreg malomban, megosztva egymással nagy fájdalmukat.

A molnár esténként ott üldögélt leányával a malom előtt a kis padon s beszélgetésük tárgya mindig Fülöp volt, a rossz fiu, aki elhagyta őket s azóta - ki tudja - tán már ott fekszik a harczmezőn ásott közös sirban. Régen nem kaptak tőle levelet, s a legutolsóban is csak röviden emlékezett meg azokról a veszedelmekről, amelyek mögött mindig ott leskelődött a halál. Azóta már véget ért a rettenetes háború, de Fülöp visszatéréséről még mindig nem érkezett hír. A molnár és Jessy éjjel-nappal nagy aggodalmak között gondoltak Fülöp sorsára s nem is sejtették, hogy milyen gyorsan meg fognak vigasztalódni.

Egy napon, amikor éppen bevégezték munkájukat s ki akartak menni a szobából, hogy szokás szerint a kis padon töltsék az estét, sarkantyú-pengés és kardcsörtetés zaja hallatszott be hozzájuk az udvarról. Jessy arcza egyszerre piros lett, mint a rózsa, szíve pedig hevesen kezdett dobogni. A molnár is felütötte a fejét s meglepetéssel tekintett az ajtó felé, amelyen belépett a szobába Fülöp - mint hadnagy. Vége-hossza nem volt az ölekezésnek és az örömnak.

Fülöp hazaérkezésével egy időre ismét visszaköltözött a régi idillikus boldogság a molnár házába. Esténként mind a hárman ott üldögéltek az árnyas fák alatt a padon, s Fülöp elmesélgette, hogyan léptették elő hadnagygyá vitézségeért, s hányszor nézett szembe a halállal.

- A halálfélelem - mondotta egy alkalommal - csak addig rettenetes, amíg a sok halott látására el nem fásul az ember. Az első véres ütközet előtt, amikor egyenesen az ellenség irányába vezettek bennünket, rettenetes erővel lepott meg a halálfélelem - de nemcsak engem, hanem az egész csapatot. Valamennyien összeszorult szívvel rohantunk előre, s minden perczben el voltunk készülve arra, hogy a másik perczben már holttestünkön lép keresztül az utánunk haladó bajtárs. Egyszerre rettenetes golyózáporba jutottunk s megpillantottuk az ellenséget. Most már megszűnt minden reménykedésünk. Rohantunk előre s e pillanatban végigfutott emlékezetemben egész életem története, s mintha valóban ott lettetek volna, tisztán láttalak benneteket képzeletemben. Azután eltűnt a kedves kép, s nem láttam mást, csak az ellenséget, s nem gondoltam másra, csak az ellenségre. Rohantam előre a többiekkel együtt, ügyet sem vetve az előttem fekvő holttestekre. Teljesen elfásultam, s a halálfélelem elszállt szívemből. Milyen könnyű lett volna akkor meghalnom!

- Ilyen könnyen itt tudtál volna hagyni bennünket? - vágott szavába Jessy.

- Oh, te kis bohó, hiszen neked köszönhetem, hogy nem küldött a másvilágra valamelyik ostoba golyó. A te imád volt az én védő-pánczéлом.

Jessy hozzásimult Fülöphöz, aki átkarolta derekát és megcsókolta a homlokát. Mind a ketten érezték, hogy szívüket most már másfajta érzélem heviti, mint azelőtt; mind a ketten érezték, hogy a sorsuk össze van forrva egymással.

Fülöpöt már megérkezésekor nagyon meglepte Jessy szépsége. Távolléte alatt gyönyörűen kifejlődött Jessy; magas, karcsu leány lett belőle, szemeiből szelidség és okosság sugárzott ki s egész lényét valami elragadó bűbájosság lengte át.

A molnár boldogan nézett a gyönyörű párra, s meglátszott az arczán, hogy jövőjüknek képét boldogan festegeti a lelkében.

Zavartalan boldogságban teltek a napok s e boldogságot csak az zavarta meg, hogy Fülöpnek a szabadsága letelte után vissza kellett mennie ezredéhez a közeli városkába. Nem sejtette, hogy nemsokára milyen fájdalommal kell majd oda visszatérnie.

Egy napon értesítést kapott, hogy siessen haza, mert nevelő-apja hirtelen megbetegedett s attól félnek, hogy meghal. Szélütés érte a szegény, öreg embert.

Fülöp rémülten sietett haza, s megható kép tárult szeme elé, amikor belépett a beteg szobájába. Az ágy mellett ott sirdogált Jessy és öreg nagynénje, Plummer asszony, az ágyon pedig halotthalványan, mozdulatlanul az öreg molnár, üvegesedni kezdő szemét mereven fordítva az ajtó felé. Fülöpöt várta, s amikor megpillantotta őt, nagy erőlködéssel emelkedett fel a párnák közül.

Fülöp odarohant nevelő-apjához s megcsókolta homlokát, majd vigasztalni kezdte.

A molnár azonban már érezte, hogy nemsokára ráborul az örök sötétség, s odavonta magához Fülöpöt, majd megragadta a másik kezével Jessy kezét is. Fülöp és Jessy kezét azután egymásba tette és így szólt reszkető hangon:

- Igérjétek meg nekem, hogy egymáséi lesztek. Igérd meg nekem, Fülöp, hogy nem hagyod el soha leányomat s hogy feleségül veszed őt.

Egy pillanatig mélységes csönd volt ezután a szobában, majd megszólalt Fülöp határozott hangon:

- Megigérem.

- Isten áldjon meg benneteket! - nyögte a molnár s mereven rájuk függesztette szemét, mely azután lassan lecsukódott.

A halál angyala megjelent a szobában s a molnár holtan hanyatlott vissza a párnák közé.

A temetés után még néhány napig ott maradt a malomban Fülöp. Első dolga az volt, hogy felkutassa nevelő-apjának írásait, hátha találna közöttük olyat, amely megfejtene származása titkát.

Ez a titok nem hagyta nyugodni s mindig várta az alkalmat, hogy ismét ráterelhesse a szót nevelő-apjával való beszélgetés közben. Az alkalom azonban mindig késett - s most örökre elmaradt.

A molnár írásai között azonban nem talált utbaigazítást; semmi írás nem maradt erről a titokról.

Fülöp megrendülve hagyta félbe a kutatást s most már nem is volt többé reménysége, hogy valaha meg fogja tudni a titkot. Sir Medway Arturnak ugyan tudnia kellett ezt a titkot, de alkalmasint ő is örök hallgatást fogadott. Hozzá nem is akart fordulni, mert félt a rideg elutasítástól.

Talán jobb is, - gondolta - ha sohasem lebbenti fel a titok fátyolát, - ki tudja, hogy mi rejtőzik a fátyol mögött? Talán örökre megsemmisítené lelki nyugalma ennek a fátyolnak a fellebbezése?

A gyász első napjaiban nem jutott ideje arra, hogy Jessyvel megbeszélje jövő sorsukat. A vagyon ügyeinek rendezésével volt elfoglalva, mert biztosítani akart az árván maradt leány számára valamiképp a malom eladása révén.

Egész nap a molnár tartozásának és követelésének megállapításával foglalatoskodott s az örökség ügyét mindenáron be akarta fejezni szabadságidejének letelte előtt.

Foglalatosságában egyszerre megzavarta egy váratlanul kapott parancs. Ezredének egy részét Indiába rendelték s neki is mennie kellett, hogy újból szembenézzen a halállal a csatamezőn.

Hirtelen befejezte akkor a számadásokat s készült a nagy utra.

Az indulás előtt való napon Jessyvel együtt kiment a temetőbe nevelő-szüleinek sírjához.

Leültek mindketten a sír mellett levő kis padra, amely felett sátozott alkotott egy terebélyes fa lombja.

Sokáig némán ültek egymás mellett. Fülöp visszaidézte emlékezetébe gyermekkorát s hálával gondolt arra a szeretetre, amelylyel a molnár és felesége fölnevelte őt. Gondolataiban eljutott végre ahhoz a jelenethez, amikor a molnár megfogadtatta vele a halálos ágyán, hogy sohasem fogja elhagyni Jessyt, hogy feleségül veszi őt.

Rápillantott ekkor a mellette sirdogáló gyönyörű leányra, akit egész életében, gyermekora óta rajongással szeretett s akiről tudta, hogy szintén mélységesen vonzódik hozzá.

Szívében melegség áradt szét s mintha még mindig ott állott volna a molnár halálos ágya előtt, mintha most is hallotta volna a haldokló könyörgő szavait, akaratlanul ismételte:

- Megfogadom...

A leány fölvetette könyes szemét. Fülöp feléje fordult most s így szólt:

- Igen, igen, megfogadom, újból megfogadom, hogy sohasem hagylak el, édes Jessy. Soha, soha! Feleségül veszek s boldoggá foglak tenni! Ha akarod, itt maradok veled, hogy ezen a kis helyen éljünk boldogan, távol a nagyvilágtól.

Fülöpnek eleinte az volt a szándéka, hogy valami kisebb helyőrségbe téteti át magát s legközelebbi előlépése után feleségül veszi Jessyt.

Most azonban megzavarta és lehetetlenné tette ezt a tervét az indiai hadjárat. Mennie kellett és házasságát el kellett halasztani visszatéréseig. De vissza fog-e térni valaha? Ez a gondolat is ott leselkedett tervei mögött. Hiszen a harctérre megy s volt már alkalma meggyőződnie arról, hogy ott milyen hamar kialudhatik az élet lángja, milyen könnyen megsemmisíthet minden tervet, minden vágyat egy eltévedt golyó.

Meggondolta mindezt s nem tudott más módot sorsa kérdésének megoldására, mint a katonaságtól való kilépést.

Mikor megkérdezte Jessytől, hogy akarja-e, hogy együtt maradjanak, ez a gondolat lappangott kérdése mögött.

Jessy nem értette meg a kérdést, s csodálkozó szemmel nézett Fülöpre.

- Hiszen nem maradhatsz itt, - mondotta. - Vissza kell menned ezrededhez.

- S hátha nem mennék vissza többé? Hátha benyujtanám lemondásomat s itt maradnék veled, megfelelkezve a világról, mindenről, s élnénk boldogan egymásért és egymásnak.

A leány megfogta Fülöp kezét, majd melegen rebegette:

- Nemes szived van, de én nem kívánom tőled ezt a nagy áldozatot. Neked nem szabad lemondanod rangodról, neked meg kell maradnod azon a pályán, amely máris dicsőséget és elismerést termelt számodra. Én várni fogok rád hűségesen, s meglásd, nemsokára itt lesz az idő, amikor teljesedik vágyakozásunk s egymáséi lehetünk. Eredj a csatamezőre s imám kísérni fog a veszedelmek között.

Fülöp meghatva ölelte át a leány derekát, s úgy tetszett neki, mintha a sir mellett álló fa lombjai az alatt nyugvók szavait sugnák fülébe:

- Fogadd meg Jessy tanácsát s légy hű Jessyhez.

Fülöp lehuzta ujjáról opálos gyűrűjét, a ráhuzta a leány ujjára.

- Ez a jegygyűrűm.

Jessy megcsókolta a gyűrűt, majd borus hangon jegyezte meg:

- Opál, ugye opál?

- Miért kérdezed ezt olyan borus hangon?

- Azt hallottam, hogy az opál szerencsétlenséget hoz viselőjének.

- Oh, te kis babonás! Hogyan hallgathatsz ilyen dajkamesékre? Hát képzelhető az, hogy olyan igaz vonzalom, olyan mélységes szeretet, mint a miénk, ne boldogságot, hanem szerencsétlenséget hozzon reánk?

A leány ismét megcsókolta a gyűrűt.

- Adja az Isten, hogy neked legyen igazad, Fülöpöm!

Elbucsuztak ezután a sirtól. Fülöp letépett egy szál virágot a hantról s eltette tárczájába.

Hazafelé mentökben sokáig szótlanul haladtak egymás mellett; gondolataik ott kalandoztak az ismeretlen jövőben, mely - ki tudja - mit rejt számukra: boldogságot-e, vagy boldogtalanságot? Érezték, hogy a boldog gyermekkor gondtalanságának most már vége! Ezután a gond és küzdelem következik. Az út magaslatán megállt Fülöp s visszafordulva, még egyszer elbucsuzott a messze látszó sirtól. Nézett, nézett rá mereven, mintha azt kérdezte volna a sirtól: miért zárod magadba születésem titkát? Az örök némaság képe volt az a sir.

II. FEJEZET. Új élet küszöbén.

Fülöp abban állapodott Jessyvel, hogy Indiából való visszatéréséig Miss Blunshford nevelőintézetébe adja be őt, ahol majd nyugodtan várakozhatnak rá s egyuttal képezheti is magát mindenben, amire egy művelt nőnek szüksége van az életben.

Jessy beleegyezett a tervbe s Fülöp távozása után nyomban beköltözött a nevelőintézetbe.

Miss Blunshford valóságos tipusa volt a nevelőintézeti igazgatónőknek. Egész életét a tanításnak szentelte s fiatal kora óta működött a pályáján, a melyhez egész lelkével ragaszkodott. Idők folyamán, egy kissé szárazzá és tudákoszá vált s nagy buzgóságában és lelkiismeretességében tulságosan őrizte növendékeit, jó szíve és lelkének gyöngédsége azonban mindvégig megmaradt.

Jessy mindjárt kezdetben nagyon megkedvelte a nevelőintézetet, s nagy mohósággal látott hozzá a tanuláshoz. Ismeretlen világ nyílt meg előtte a könyvek lapjain, s minél mélyebbre jutott az ismeretekben, annál jobban megkedvelte a tanulást, s annál jobban szomjazta a léleknek velejáró világosságát.

Miss Blunshford eleinte megengedte neki, hogy a könyvtárszobában maga válassza ki magának a könyveket, később ám nagyon kezdett rá ügyelni, mikor észrevette, hogy még a rettenetes Byron munkáit is olvasgatja. Ezután megtiltotta neki, hogy a könyvtárszobában kedvére olvasson, s maga adott neki könyveket, - természetesen csak illedelmes és jónevelésű írók munkáit.

Jessy ám tuljárt miss Blunshford eszén. Titokban mégis kicsempészett egy pár Byron-féle könyvet a könyvtárszobából s éjjelenként olvasgatta valamennyit nagy titokban. Egész csomó apró gyertyája volt fiókjában, s amikor eloltogatták a nevelőintézetben a lámpákat, ő nyomban meggyújtott egyet az apró gyertyák közül s olvasgatta késő éjjelig a tiltott könyveket.

Naiv gondolkodásmódját hamarosan határozottabb világnézet váltotta fel. Maga is csodálkozott, hogy milyen ostobácska volt ő azelőtt, amikor még semmit sem tudott az életről és a világról.

A nevelőintézetben levő leányok mind nagyon megszerették őt s valami romantikus alakot formáltak belőle képzeletükben. Hiszen tudták, hogy menyasszony s vőlegénye egy deli hős, aki most Indiában harcol.

Fülöp időnkint megírta neki kalandjait s miss Blunshford ellenőrzése mellett ő is irt vőlegényének nagyon illedelmes és jól nevelt leányhoz méltó leveleket. A karácsonyi ünnepeket nagynénjénél, Plummer asszonynál töltötte Jessy. Mindennap elment nagynénjével a templomba, s ott valóságos feltűnést keltett a környékbeli lakosság között szépségével és csinosságával.

Medwayéknak is feltűnt a gyönyörű leány s Lonsdale Klára, sir Medway Artur közeli rokona, nem győzte eléggé dicsérni vonásainak nemes voltát, s mozdulatainak bájosságát.

Klára közelebről is meg akart ismerkedni a kedves leánynyal s meglátogatta őt Plummer asszony házában. A két nő között hamarosan kifejlődött a barátság s Klára azután minden napos vendég volt Plummeréknél. Egy alkalommal magával vitte Medway Klaudiuszt is. Jessy éppen egy tájképet festegetett, amikor vendégei beléptek hozzá. Hirtelen letette az ecsetet

s amikor vendégei felé sietett s megpillantotta a sugártermetű, daliás Klaudiuszt, zavartan állott meg.

Klára mosolyogva mutatta be Klaudiuszt, a ki azonban közbevágott:

- Oh, mi már nagyon régen ismerjük egymást. Emlékezik-e még arra a kis fiúra, aki valamikor régen megmentette önt a hattyu haragjától.

Jessy mosolyogva bólintott a fejével.

- Fülöp sokszor elmesélte nekem ezt az esetet. Örvendek, hogy végre van rá alkalmam, hogy megköszönjem önnek életem megmentését.

Klaudiusz kaczagva jegyezte meg:

- Tehát az ön életének megmentője vagyok? S ezt maga is beismeri. No, nagyon örvendek, hogy ilyen nemes cselekedetet vittem véghez.

Klára és Klaudiusz sokáig ott időztek Jessynél, aki megmutatta nekik festményeit s kedvesen csevegett velük olvasmányairól. Klaudiuszt valósággal elragadta a gyönyörű leány szellemessége s ezután többször is megismételte látogatását. Egy alkalommal Fülöpről beszélgettek s Jessy megmutatta Klaudiusznak opálköves jegygyűrűjét, majd kedves szemérmességgel jegyezte meg:

- A vőlegényem ma is gondolt rám, mert az opál szokatlanul tisztán ragyogott a napsugárban.

Klaudiusz egyszerre elkomorodott s másra terelte a beszédet, majd hirtelen elbucsuzott Jessytől, aki az ablakból hosszasan nézett utána.

III. FEJEZET.

A hindu leány.

Az indiai lázadás borzalmaiban sok vért vesztett az angol hadsereg. Fülöpnek ismét módjában volt, hogy szembeszálljon a halállal; most azonban már harczedzett katona volt s a halál-félelem még a legrettenetesebb ütközetek előtt sem szállta meg szívét. Kabátja alatt, éppen a szive felett, ott rejtegette Jessy arczképét - talizmán gyanánt. S érezte, hogy Jessy minden nap imájába foglalja őt, s imájával távoztatja el tőle a veszedelmeket. Vakmerősége napról-napra növekedett s egy véres ütközetben valóban csak a véletlenség mentette meg a haláltól.

Vakmerőségében példát akart mutatni kifáradt katonáinak s kardját magasra emelve, rohant az ellenség felé. A hinduk golyói borzalmasan süvitettek körülötte, ő azonban ügyet sem vetett a körülötte ólálkodó halálra, rohant egyenesen a megszállott domb felé. Katonáiba új erőt öntött hősiessége s vakon rohantak utána.

Egyszerre megtántorodott s elsötétedett előtte a világ.

Egy hindu, aki a domboldal bokrai között rejtőzött el, hirtelen elébe ugorva, hatalmas vágást mért a fejére. Ettől a vágástól előbb megtántorodott, azután elvesztette eszméletét és össze-rogyott.

Mikor magához tért, már nem volt többé a csatatéren, hanem egy hindu templom előtt feküdt a fűvön, számos sebesült között.

Nem volt nehéz kitalálnia, hogy a hinduk fogságába jutott.

Mikor a domboldalon eszméletlenül rogyott össze, a hinduk megtámadták katonáit s habár valamennyi oroszlán módjára küzdött, részint lekaszabolták, részint pedig fogságba hurczolták őket.

Fülöp súlyosan megsebesült és sok vért vesztett. Egy hindu orvos bekötözte sebeit s gondosan ápolta a többi fogságba jutott angol katonával együtt. Megtudta később, hogy azért ápolták ilyen gondosan s azért igyekeztek mielőbb visszaszerezni az egészségét, hogy meggyógyulása után titkokat tudjanak meg tőle az angolok haditerveiről. Már betegsége alatt is ravasz kereszt-kérdésekkel igyekezett tőle megtudni egyet-mást a hindu orvos, aki angolul is tudott valamicskét. Fülöp azonban inkább meghalt volna, mintsem egyetlen szót is eláruljon a hadititokból.

Hetek multak el, míg teljesen meggyógyult. Ekkor egy hindu csapatvezető elé vitték, aki faggatni kezdte őt az angolok terveiről.

Fülöp némán állott a hindu csapatvezető előtt s elhatározta, hogy inkább a halált választja, mint az árulás jutalmául felajánlott kincseket és szabadságot.

Mikor a hinduk meggyőződtek arról, hogy a konok hadifogolyból egy szót sem tudnak kicsikarni, haragjukban halállal fenyegették meg őt, majd behurczolták egy várforma építmény udvarára, ahol azután egymagára maradt.

Fogságában egy öreg hindu volt az őrizője, aki napjában egyszer főtt rizst és egy korsó vizet vitt neki. Még mindig remélték a hinduk, hogy a szabadság után való vágyakozás, meg a haláltól való félelem meg fogják törni makacsságát, s elárultatják vele a hadititkokat. Hiába reménykedtek, Fülöp megadással türte sorsát s el volt készülve a halálra.

Esténként oda-odatámaszkodott börtöne falához, s a holdfénynél titokban nézegette Jessy arczképét. Ez volt az egyedüli, amit a hinduk nem vettek el tőle, amikor fogságba esése után kifosztották. Az arczkép inge alá volt rejtve s nem vették észre fosztogatói.

Szomoru sorsában ez az arczkép volt egyedüli vigasztalója. Mikor rápillantott, úgy tetszett neki, mintha Jessy megszólalt volna s vigasztalta volna őt, reményt és erőt árasztva szenvedésektől elfásult lelkébe.

Mintha megnyílt volna ilyenkor előtte a jövő titkos ajtaja s ezen keresztül megpillantotta volna magát az álmodott boldog családi körben, s ilyenkor megfeledkezett szenvedéseiről, s boldogan hunyta le szemét édes álmra.

Egy napon váratlanul olyan esemény történt, mely egyszerre visszaadta szabadságát.

Az angolok hatalmas aknát ástak a föld alatt a hindu tábor irányában s ezt az aknát azután felrobbantották.

A rettenetes robbanás elpusztította a hindu tábor egy részét s óriási zavart okozott az ellenség között. A hinduk eszeveszetten futottak szét s fegyvereiket is elhajigálták rémületükben.

Fülöp a robbanás zajára odarohant börtöne ajtajához, erős kézzel félretolta helyéből az ajtót s azután kitekintett a szabadba. Láta a rettenetes zürzavart, futkosást és rémületet, mely az egész hindu tábor hatalmába ejtette. Egyszerre megértette a helyzetet s nyomban megragadta az alkalmat a szabadulásra.

Nem tévázott egy pillanatig sem, felkapott a földről egy hindu kardot, azután futni kezdett a távoli erdő felé. Jól tudta, hogy menekülésével nemcsak szabadságát szerzi vissza, hanem az életét is megmenti, mert a hinduk az angolok iránt érzett gyűlöletükben most bizonyosan meggyilkolták volna.

Hamarosan beért az erdőbe s a sűrű bokrok között bujdokolt hosszú ideig, majd egy folyóhoz ért, amelynek partján egy gazdátlan csónakot pillantott meg.

Nyomban beleugrott a csónakba s minthogy nem volt evezője, a folyó sodrára bízta magát. A csónakot sebesen vitték lefelé a habok s Fülöp rábízta magát sorsára.

Egész éjszaka czéltalanul siklott tova a csónak a sebes habokon. Fülöp összehúzódott a csónakban, s megadással várta, hogy mi fog vele történni. Annyi szenvedésen és küzdelmen ment eddig keresztül, hogy szinte elfásult már s nem félt többé semmitől.

Magányos utján vadállatok bömbölése és a távoli harcz zaja verte fel az éjszaka csöndjét. A hold szeliden bámult le az égről a földre, mintha nem tudná, hogy milyen rettenetes öldöklés folyik itt s hogyan pusztítja az ember embertársát.

A fáradtság lassan-lassan erőt vett Fülöpön. Összeszedte pedig minden erejét, hogy legyőzze fáradtságát s ébren maradjon, erőlködése azonban nem sikerült - egyszerre hátrahanyatlott a csónakban és álomba merült.

A csónak tovább siklott, tovább ringott a sebes habokon...

Fülöpöt visszavitte a szelid álom egykori csendes, boldog otthonába. Ott volt ismét az öreg malom tava mellett s Jessyvel együtt virágokat szedett a tó partján. Egyszerre valami ismeretlen ember bukkant fel a vízből, s hosszú karját kinyújtotta Jessy felé. Nyújtotta, nyújtotta tovább és tovább a karját, míg egyszer elérte Jessyt, megragadta őt és huzta befelé a tó közepére...

Fülöp rémülten rohant Jessy felé, hogy megmentse őt, de egyszerre úgy érezte, hogy megkövesedett mind a két lába s nem tehet többé egy lépést sem. Kiáltani akart kétségbeesésében, de erre sem volt képes, mert a nyelve is megkövesedett. S a hosszú kar egyre jobban huzta Jessyt a tó közepe felé...

Fülöp minden erejét összeszedte, s az erőlködésben egyszerre kettétörtek megkövesedett lábai s ő lezuhant a földre s nem láthatta többé Jessyt.

E pillanatban felnyitotta szemét. A rettenetes álom hatása alatt percekig tétovázva nézett ide-oda, mintha meg akart volna győződni arról, hogy csakugyan álmodott-e?

Egy csapat hindu sürgött-forgott körülötte.

Ott feküdt a part selyem fűvén mozdulatlanul, mintha nem lett volna benne élet.

Egy öreg hindu lépett most hozzá s tört angol nyelven megkérdezte tőle, hogy nem szomjas-e?

Fülöp ekkor magához tért, s minthogy rettenetes szomjuság gyötörte, halk hangon vizet kért. A hűs ital azután egészen visszaadta erejét, s megkérdezte az öreg hindutól, hogy mit akarnak vele, s miféle hely ez, ahova jutott. Megtudta azután, hogy Gossanye Bhose hindu kereskedő parancsára állították meg csónakját, s parancsot kaptak arra is, hogy vigyék be őt a kereskedő közeli villájába. Majd meg fog tudni később mindent, - mondotta neki azután az öreg hindu.

Fülöp nem ellenkezett, s követte az öreg hindut, aki szótlanul indult meg a villa felé. Gyönyörű, pálmáktól árnyékolt uton haladtak előre, s a természet szépségének látása még jobban felüdítette Fülöpöt.

Gondolataiba mélyedve lépkedett vezetője nyomában, s kíváncsian várta, hogy mi fog vele történni. Talán ismét ellenség kezébe jut majd s talán most következik majd az a rettenetes boszu, amely elől a robbanás után sikerült megmenekülnie?

Vezetője egyszerre megérintette a vállát, majd a bokrok közül előtűnő gyönyörű villára mutatott. Most már gyorsabban kezdtek előrehaladni, s néhány perc múlva a villába érkeztek.

A kapuban egy selyemruhába öltözött, előkelő megjelenésű hindu fogadta őket. Gossanye Bhose volt. A hinduk tiszteletteljesen hajlottak meg előtte.

Gossanye Bhose Fülöp elé lépett s angol nyelven köszöntötte őt.

- Üdvöz légy házamban, idegen! A jó szerencse hozott ide. Jöjj be villámba és pihend ki fáradságodat.

Fülöp csodálkozással nézett a barátságos arcú hindura s megkérdezte tőle:

- Ki vagy te, uram, hogy ilyen barátságosan bánsz egy angol katonával?

A hindu mosolyogva vágott szavába:

- Nem az angol katonát látom benned, hanem szenvedő embertársamat. Jöjj be villámba s miután visszanyerted erődet, meg fogsz tudni mindent.

Fülöp engedelmeskedett s belépett a villa kapuján. Csodálkozása most még nagyobb lett. Mintha az Ezeregy éjszaka tündérmeséi elevenedtek volna meg előtte a mesebeli szépségű hely látására.

Az udvaron soha nem látott csodálatos virágok ötlöttek a szemébe s a pálmáktól és kaktuszoktól körülvett tisztáson ezüst medenczés szökőkút vize emelkedett az illatos levegőbe. Mindenütt remek faragású, gyönyörű oszlopok bukkantak ki a hűs árnyat kínáló bokrok közül. Csodálkozása még nagyobb lett, mikor bevezették szobájába, mely pazar keleti pompával volt berendezve. Amerre tekintett, mindenütt selyemszófák és aranyszállal himezett szőnyegek ötlöttek szemébe s a szoba mindenik sarkában egy-egy ezüst asztalka volt, tele üdítő italokkal és pompás gyümölcsökkel.

Fülöppel könnyen el lehetett volna hitetni, hogy mindez csak álom s még most is ott ringatózik a folyócska habjain, álomba szenderülve. Elvonult képzeletében az utóbbi napok sok szenvedése és küzdelme, a véres harczmező rettenetes képe. S most milyen más képet mutatott a valóság!

Álmodozva dült le egy szőfára s nemsokára mély álomba merült.

Mikor hosszú pihenés után felnyitotta szemét s körülnézett a szobában, megpillantotta Gossanye Bhoset, aki gondolataiba merülve állott az ablaknál s mintha nem is ember, hanem valami hindu-bálvány lett volna.

Fülöp nyomban talpraszokott és közeledett házigazdjára felé, aki hirtelen felkapta fejét és megszólalt barátságos hangon:

- Üdvöz légy, vendégem, ébredésedre vártam, hogy megkérdezzem tőled, mit parancsolsz.

Fülöp melegen rázta meg Gossanye Bhose kezét.

- Köszönöm jószágodat, derék férfiu, aki ilyen emberségesen bánsz velem, mialatt honfitársaim és a te honfitársaid ádáz küzdelemben gyilkolják egymást.

- Hibásak mindannyian, - jegyezte meg erre a hindu. - Szeretniök kellene egymást, hiszen mindnyájan emberek. De feledjük el most ádáz harczunkat. Gyere utánam s üditsük fel magunkat étellel és itallal.

A hindu bevezette Fülöpöt egy gyönyörű terembe, ahol már készen várta őket a pompás lakoma.

Lakmározás közben a hindu elbeszélte, hogy hosszú idők óta kereskedelmi összeköttetésben van az angolokkal s Angolországban is gyakran megfordult, s volt rá alkalma igen sokszor, hogy az angolokat teljesen megismerje. Mikor jelentették neki, hogy a folyón egy csónak uszik lefelé, amelyben egy angol tiszt alszik, azonnal kiadta a parancsot, hogy az ismeretlent vezessék elébe.

Fülöp meggyőződött róla, hogy házigazdjára nagyon keveset tud az utóbbi napok eseményeiről s nem hallotta még a rettenetes robbanás hírét sem. Maga őrizkedett attól, hogy elmondja neki ezeket a híreket; nem akarta megszorítani a jó embert honfitársainak rettenetes sorsával. A szégyenkezés is visszatartotta ettől, - szégyelte, hogy e jó ember fajbéli testvéreit az ő honfitársai olyan kegyetlenül gyilkolják rakásra. Katona volt testestől-lelkestől s mégis irtózott ettől az öldökléstől, mely teljesen ellenkezett az emberszeretettel. Az az egy gondolat nyugtatta csak meg, hogy hazája érdekében vesz részt ebben a rettenetes küzdelemben.

A lakoma után ismét visszatért szobájába s leheveredve egy pamlagra elmerengett kalandos sorsáról. Egyszerre megkopogtatta valaki a szoba ajtaját, majd e szavak hangzottak be hozzá tiszta angol nyelven:

- Randal ur, jöjjön ki, beszélni akarok önnel.

Fülöp most már valóban azt hitte, hogy valami mesebeli országba jutott, ahol minden pillanatban valami újabb csoda történik vele. Kirohant a szobából s a verandán egy festői hindu ruhába öltözött, karcsu leányt pillantott meg.

- Ki szólított engem? - kérdezte angolul.

- Én szólítottam ki önt, Randal ur, - felelte a hindu leány tiszta angol nyelven.

Fülöp közelebb lépett a leányhoz s nyomban megismerte arcának vonásain az angol jelleget. Örömmel kérdezte ezután tőle, hogyan jutott a hindu kereskedő villájába.

- Majdnem olyan körülmények között, mint ön, - felelte a leány. - Nevem Maynard Ada s fivérem az angol hadseregben szolgál hadnagyi ranggal. Családunk hosszú idő óta lakik Indiában s atyám itt kereskedő volt a háború kitöréséig. A hinduk elpusztították otthonunkat s atyámmal, aki évekig üzleti összeköttetésben volt Gossanye Bhoseval, ide menekültünk. Szegény atyám nemsokára meghalt; a sok izgalom s a menekülés borzalmai megölték. Azóta itt rejtőzöm a derék Bhose házában s várva-vártam az alkalmat, hogy eljuthassak bátyámhoz az angol táborba. Az Isten küldte önt ide, - ön el fog vezetni engem bátyámhoz.

Fülöp örömmel vállalkozott erre a feladatra, de kételkedéssel jegyezte meg:

- Le tudja-e majd győzni gyöngé szervezetevel azt a fáradságot, amelyre számítanunk kell.

- Angol leány vagyok, - mondotta büszkén Ada - s nem félek semmi veszedelemtől. Férfiruhát öltök majd magamra s lóra ülünk mindketten és bátran neki vágunk az utnak.

- S hol szerzünk lovakat?

- A jó hindu kereskedő már megígérte, hogy két leggyorsabb paripáját nekünk ajándékozza.

Fülöp most már nem kételkedett többé Ada elszántságában, s megragadva a leány kezét, csókkal halmozta el örömeiben. Megbeszélést ezután a szökés tervét s abban állapodtak meg, hogy még aznap este utra kelnek.

- Legyen készen, - mondotta Ada. - Házigazdánktól sem szabad elbucsuznia. A derék embert bajba keverhetnénk, ha valaki megtudná, hogy ő segítette elő szökésünket. Ugy lehet, hogy valamelyik hindu csapat erre a vidékre kerül, s ha a hinduk megtudnák, hogy házigazdánk ilyen emberségesen bánt ellenségeikkel, bosszút állanának rajta. Ha valamelyik hűtlen szolgája el találná árulni, ő majd azzal mentheti ki magát, hogy semmit sem tudott szökésünkről, s csak azért fogadott be bennünket a házába, hogy azután valamelyik hindu csapat kezébe kerülhessünk hadifoglyok gyanánt. A szolgák előtt úgy kell feltüntetni szökésünket, mintha erről házigazdánk semmit sem tudna, s a lovakat is tudtán kívül kerítettük volna magunkhoz. Szökésünk után szinleg keresésünkre indul majd, mi persze akkorra már messze fogunk járni. Most pedig térjen vissza szobájába, s ha kopogást hall az ajtaján, azonnal siessen ki a hátsó kapun a ligetbe. A többit bizza rám.

Fülöp ezután visszatért szobájába s izgatottan várta az estét és a jeladást. Leheveredett egy pamlagra s csodálattal merengett Ada elszántságán, mely férfinak is becsületére vált volna. Közben lassan-lassan teltek az órák, s az est már teregetni kezdte fátyolát a gyönyörű vidékre, csöndesen betakargatva vele az exotikus fákat és bokrokat. Az esti szellő is besuhant már a nyitott ablakokon.

Egyszerre halk kopogás hallatszott az ajtón.

Fülöp azonnal kisuhant a szobából s végig sietve az udvaron, a megállapított helyre ment, ahol Ada már várakozott reá két gyönyörű paripával. Maga már nyeregben volt s intett Fülöpnek, hogy üljön fel a másik paripára.

A másik pillanatban már vágatott a két nemesvérű paripa.

Az uton hosszú ideig némán ült lován Fülöp is, Ada is. Mindketten gondolataikba voltak merülve. Ki tudja, hogy sikerül-e elérniök az angol tábor? Ki tudja, hogy megláthatják-e valaha szeretteiket? Hiszen minden bokorban a halál leskelődik rájuk.

Egész éjjel pihenés nélkül vágattak a félelmetes alaku fák és bokrok között. Néha-néha egy vadállat borzalmas ordítása verte fel az elhagyott vidék csöndjét. A lovak ilyenkor horkolva riadtak meg, s még sebesebben kezdtek vágatni.

Reggelre már igen messze jártak. Fülöp bámulva látta, hogy Ada milyen nagy lelkiezővel győzi le az éjszakai ut fáradalmait.

- Nem óhajtana megpihenni a közeli erdőcskében? - kérdezte Adától.

- Nem vagyok fáradt, - felelte a leány. - Ne vesztegessük az időt pihenéssel.

Utjuk egy hindu falu mellett vezetett el.

- Most résen legyünk, - jegyezte meg Ada. - Ha a hinduk észrevesznek bennünket, nagy veszedelembé kerülhetünk. Én már ismerem a hinduk gyűlöletét, melylyel minden angolt el szeretnének pusztítani a föld hátáról.

Igyekeztek rejtve maradni az ut bokrai között, de minden igyekezetük hiábavaló volt, a falubeliek észrevették őket és kiáltozni kezdtek feléjük:

- Azt kiabálják, - mondotta Ada, - hogy álljunk meg! Persze, okosabb dolgunk is van ennél!

A hinduk között egyszerre nagy sürgés-forgás keletkezett.

- Üldözni fognak bennünket, - jegyezte meg most Ada.

- Ne féljen semmitől, - mondotta Fülöp, - hoztam magammal egy hindu tört s meg fogom önt védelmezni.

- Meg vagyok győződve bátorságáról, de meg kell jegyeznem, hogy mitsem érnék vele, ha egész csapat hindu támadna meg bennünket. Legjobb lesz ha árkon-bokron keresztülvágatva, mentül messzebbre hagyjuk magunk után az ellenséges hindukat.

A két paripáról csurgott az izzadtság; mindkettő teljesen ki volt már merülve. Ugy tetszett, mintha egyedül lovasaik energiája öntött volna beléjük erőt.

Egyszerre vad üvöltés ütötte meg a menekülők fülét. Hátra tekintettek s egy csapat hindut pillantottak meg. Lóra pattanva kezdték üldözni őket, mialatt vadul kiabáltak feléjük, hogy álljanak meg.

A menekülők helyzete egyre veszedelmesebb lett. A hinduknak jó és pihent lovaik voltak, az ő lovaik pedig már fáradni kezdtek.

Szerencsére egy erdőcske volt utjukban, s a fák egy időre elrejtették őket üldözőik elől. Mikor az erdőből kiértek, egy meredek partu folyócska állotta utjukat.

Fülöp most már igazán aggódni kezdett Adáért. Hogyan fognak átjutni a meredek partu folyón? Pedig át kell jutniok rajta mindenáron, különben üldözőik kezébe kerülnek. Már ismét hallották hátuk mögött a hinduk kiabálását.

Ada sejtette Fülöp aggódását s mosolyogva jegyezte meg:

- Ez a folyócska nem ellenségünk, hanem megmentőnk.

A másik pillanatban megsarkantyuzta paripáját és átugratott a folyócskán. Fülöp nyomban követte.

A hinduk is kiértek ekkorra az erdőből s mikor a menekülők merész ugrását látták, ámulva álltak meg. Nekik nem volt bátorságuk arra, hogy átugrassanak a folyón. Meg kellett elégedniök azzal, hogy vad üvöltés közben kardjukkal fenyegették a menekülőket.

Fülöp és Ada most már megnyugodva folytatták utjukat, s arra is volt módjuk, hogy egy hűs ligetben megpihjenek.

Estére megérkeztek az angol táborba, ahol Ada hamarosan találkozott bátyjával.

- Csodálatos nő! - mondogatta magában Fülöp, mikor elbucsuzott Adától.

IV. FEJEZET.

Két szív harcza.

Jessy a karácsonyi ünnepek után visszatért a nevelőintézetbe. Nehezen vált meg Klárától, akit nagyon megszeretett s aki őt is elhalmozta szeretetével és gyöngédségével. A két fiatal szív megértette egymást. Klára idősebb volt ugyan Jessynél, de ez nem volt akadálya bizalmas barátkozásuknak. Jessy sokat tanult barátnőjétől, aki már évek óta forgott a világban, s meglehetősen ismerte az embereket. Vidám és minden tréfára könnyen hajló leány volt s Jessy maga is vidámmá, majdnem pajzánná vált társaságában. A nevelőintézet egyhangúsága most már egy kissé terhére volt Jessynek, s alig várta az időt, hogy ismét találkozhasék Klárával.

Közben állandóan leveleztek, s Klára néha-néha Klaudiuszról is említést tett leveleiben. Jessyre mindig valami különös hatást tett Klaudiusz nevének említése. Erőltetett mosolygással mondogatta ilyenkor magában:

- Ez a bohó Klára minden haszontalanságot megir nekem. Mit érdekel engem Klaudiusz.

S mégis elő-elővette a levelet, s újból elolvasta, hogy mit is irt az a bohó Klára Klaudiuszról.

A napok most már lassabban és unalmasabban teltek a nevelőintézetben. Megismerte egy kissé az életet s visszavágyott új ismerősei körébe.

Fülöptől hosszú idő óta nem kapott már levelet, s ő sem irt Indiába, minthogy nem tudta vőlegénye tartózkodási helyét. Fülöp megírta neki legutóbbi levelében, hogy tudatja majd vele az új tábor címét, de ez a levele nem érkezett meg. Az újságokból izgatottan olvasta naponta a háborúról szóló híreket, amelyek között egy ízben Fülöp hősiessége is meg volt említve. Büszkeséggel töltötte el ez a hír, s gyakran megcsókolgatta olvasás közben az opálos gyűrűt.

Teltek a hónapok nagy lassusággal, s végre ismét volt alkalma Jessynek arra, hogy meglátogassa nagynénjét, s újból találkozhasék Klárával. A husvéti ünnepeket nagynénjénél töltötte. Megérkezése után nyomban meglátogatta Klárát, aki örömmel csókoltta őt össze, s nyomban meg is hívta a tiszteletére rendezendő kerti ünnepségre.

Jessy fehér ruhában, koszoruba font hajjal jelent meg Kláraéknál s szépségével és csinos-ságával általános feltűnést keltett a vendégek között.

Boldogan, vidáman sétált Klárával a virágágyak között, elmesélve neki apró élményeit. Egyszerre megpillantotta egy bokor mellett Klaudiuszt, s vidáman közeledett feléje Klárával együtt.

Klaudiusz hozzájuk csatlakozott s habár kissé komolynak látszott, igyekezett őket mulattatni. Klára később magukra hagyta őket, s újabban érkezett vendégeinek fogadására sietett.

Klaudiusz leült Jessyvel egy kis padra, mely egy rózsabokor előtt volt elhelyezve.

- Mióta nem láttam, ismét megszépült - mondotta Klaudiusz mosolyogva.

Jessy lesütötte a szemét erre a nem várt megjegyzésre s mindenkép valami közönyös tárgyra akarta ráterelni a beszélgetést, ami azonban nem sikerült neki. Olyan ügyetlennek és esetlennek érezte magát az előkelő ifjú mellett.

Klaudiusz észrevette Jessy zavarát, s mintha megbánta volna, hogy olyan szabadon szólt hozzá, hirtelen a virágokra terelte át a beszélgetést. Jessy kedvesen csevegett azután kedves virágairól s maga is valami ártatlan, kedves virágnak látszott naivságában. Olyan szép volt e pillanatban, mint valami Madonna-alak.

Klára, miután vendégeit üdvözölte, visszatért hozzájuk s végét szakította az ártatlan beszélgetésnek.

Jessy felugrott a padról s odaszaladt Klárához, mint a gyermek szokott az anyjához, mikor fél valamitől. Ő is félt valamitől - maga sem tudta, hogy mitől. Idegen férfival még sohasem beszélgetett úgy, mint Klaudiuszsal. Fülöp egészen más hangon és más modorban szólt hozzá mindig - és olyan nagy különbség volt e két férfi között!

Mind a hárman bementek ezután a villába s elvegyültek a vendégek között.

Az ünnepség után szokatlan hangulatban tért haza Jessy. Maga sem tudta, hogy mi idézte elő ezt a hangulatot, mely valami ábrándos szomorúsággal lepte meg a lelkét. Sokáig nem hunyta le szemét s az alaktalan gondolatok egész serege nyüzsgött agyában.

Másnap egészen fáradtnak érezte magát s egész nap szobájában akart maradni. Odaült festő-állványa elé, de az ecsetet is olyan nehéznek érezte most, hogy a festést is abba kellett hagynia.

A kertből léptek zaja hallatszott be hozzá.

Hirtelen az ablakhoz futott, majd ismét visszatért a festő-állvány mellé, arcán a csalódás kifejezésével. Várt talán valakit?

Hosszu ideig ült gondolataiba merülve a festő-állvány mellett s minduntalan megjelent képzeletében Klaudiusz daliás alakja. El akarta üzni emlékezetéből ezt a képet, de hiábavaló volt minden igyekezete, - ez a kép ott lebegett a lelkében továbbra is, maga sem tudta, hogy miért, mi okból? Idegesen hagyta ott ezután a festő-állványt s egy kedves könyvét vette a kezébe. A könyv azonban most nem érdekelte s végre is visszatette a helyére.

E pillanatban hirtelen kinyílt az ajtó s Jessy megriadva fordult meg.

Klára lépett be a szobába s nevetve kiáltotta:

- Meg akartalak lepni, hogy mit csinálsz egyedül, te kis remete. Azt hittem, hogy a kertben talállak virágaid között s ime, te idebent raboskodol a négy fal között.

Jessy erőltetett mosolygással jegyezte meg:

- Fáradtnak éreztem magamat a tegnapi mulatság után.

- Pedig azt hittem, hogy más okból maradtál a szobádban. Valld meg, hogy levelet akartál írni a vőlegényednek. Ugy-e, eltaláltam? S most megzavartalak ebben a kedves foglalatosságodban.

- Hiszen azt sem tudom, hogy hol van most Fülöp, - mondotta Jessy.

- Nem kaptál tőle mostanában levelet?

- Már egy hónapja nem kaptam.

- Szegény kicsikém, igazán sajnállak! Oh, Istenem, de boldog vagy te, hogy vőlegényed van, - csevegett Klára kedves pajzánsággal. - Nekem is lesz ám valaha! Te, Jessy, megsugok neked egy nagy titkot, de ígérd meg, hogy nem árulod el senkinek.

- Megigérem.

- Na, tartsd ide a fülecskédet. Megsugom neked, hogy szüleim már keresnek számomra vőlegényt.

- Ugyan kit?

- Találd ki.

Jessy elsorolta egy pár ismerősének a nevét.

- Nem, nem; egyik sem az. Pedig te is jól ismered...

Jessy ajkáról egyszerre eltűnt a mosolygás. Zavartan hebegte:

- Nem tudom, nem tudom...

- Megsugom tehát neked. Klaudiuszt szemelték ki számomra.

Jessy némán nézett Klárára.

- Igen, Klaudiuszt, - csevegett tovább Klára. - S meg kell vallanom, hogy szülőim választása nincs ellenemre. Klaudiusz valóban pompás fiú. Művelt, okos, bátor és vidám; nincs hozzá hasonló az egész társaságban.

Jessy zavartan sötételte le szemét, majd azzal akarta zavarát palástolni, hogy a zongorához ült s Klára egyik kedves dalát kezdte játszani. A zongora szemben volt az ablakkal s Jessy, mialatt ujjai ide-oda futottak a billentyűkön, álmodozva bámult ki a kertbe. Lelkében szomorú és viharos gondolatok kergették egymást. Egyszerre felugrott a zongora mellől, mintha kigyó csippte volna meg.

- Mi bajod? - kérdezte Klára.

- Semmi, semmi. Megpillantottuk Klaudiuszt, - alkalmasint hozzám jön látogatóba. Istenem, istenem, a hajam sincs rendben; s ma nem is öltöztem fel elég csinosan.

Klára kacagva nyugtatta meg:

- Ugyan, ugyan, kedvesem! Mit törődnél te már azzal, hogy mit gondolnak felőled a férfiak! Hiszen te már nyertes vagy a velük vívott örökös csatában: te már ujjadra huztad a jeggyűrűt! Te már kikaczaghatod, kigunyolhatod őket kedvedre, hiszen már nem kell félned tőlük, - te már nem maradsz pártában!

Klára még tovább is csevegett volna, ha egyszerre eszébe nem jut valami.

- Jaj, - kiáltotta - most jut eszembe, hogy nekem most már kerülnöm kell egy időre Klaudiusz társaságát, minthogy tegnap megtudtam szüleim tervét. Nem akarom, hogy azt higgyék irigy ismerőseim, hogy valósággal elcsábítottam őt. Hadd higgyék inkább azt, hogy ő jár utánam, - s meg is kívánom, hogy járjon utánam és hódító látogatásokat tegyen nálunk. Most tehát sietve távozom, mielőtt betoppanna. Isten veled, kedvesem! Délután látogass meg, várlak!

Klára az utolsó szavakat már a folyosón mondotta. Sietve haladt át a folyosón s már a kertben volt, mikor Jessy kitekintett az ablakon.

Klaudiusz a kert közepén levő széles uton igyekezett a ház felé. Klára azonban letért az utról s egy mellékösvényre térve, eltűnt a bokrok között.

Jessy izgatottan ült ismét a zongora elé s egészen ráhajlott a kottára, mintha el volna merülve a melódiába s észre sem venné Klaudiuszt, aki belépett a szobába.

Klaudiusz lábujjhegyen odalépkedett a zongorához s halkán üdvözölte a tettető Jessyt.

- Ah, Medway ur! - kiáltotta Jessy tettetett meglepetéssel. - Észre sem vettem önt, annyira el voltam merülve a kottaolvasásba.

Klaudiusz egy széket húzott a zongora mellé és helyet foglalt Jessy mellett.

- Csak folytassa, nagyon szeretem azt a kis skót dalt. Ugy-e, azt játszotta? Megismertem a kottájáról. Nekem is meg van s ma is eljátszottam néhányszor.

Jessy játszani kezdett s a világért se vette volna le szemét a kottájáról. Klaudiusz elmerengve bámulta őt, mialatt idegesen játszott óralánczával. Lelkében az érzések és a gondolatok egész özöne hullámozott s mégsem tudott szót találni, amelylyel a társalgást megindithassa.

Jessy, miután eljátszotta a dalt, rápillantott a mélázó Klaudiuszra.

Tekintetük találkozott.

S mintha hirtelen belepillantottak volna egymás lelkébe, mind a ketten összerázkódtak.

Néhány pillanatig mélységes csönd volt a szobában.

Mennyi érzést, mennyi gondolatot fejez ki az ilyen mélységes csönd, mikor két szív egymás közelében dobog. Többet mond ez a legékesebb beszédnél s jobban feltárja a szív titkát, mint a legnyiltabb vallomás. Ugy érezték, mintha szívük annál jobban kinyílnék, minél tovább tart ez a mélységes csönd - s mintha mindkettőjüket valami titkos félelem lepte volna meg, egyszerre idegesen emelkedtek fel helyükről. Eközben Jessy keze akaratlanul hozzáért a zongora billentyűihez és a skála néhány éles hangja elűzte a csendet. Mintha mindketten megkönnyebbültek volna most s zavarukat el akarták volna palástolni, majdnem egyszerre megszólaltak:

- Olyan nagyon tetszik önnek ez a kis dal? - kérdezte Jessy.

Ugyanekkor Klaudiusz is kérdéssel fordult Jessyhez:

- Nem mutatná meg új virágait?

Az egyszerre adott és kapott kérdésekre mosolyogni kezdtek s egyszerre adták meg a feleletet is:

- Valóban nagyon tetszik.

- Ha úgy akarja, szívesen.

Jessy, mintha meg akarta volna ragadni a jó alkalmat, mely kíséret zavarából, az ablakhoz futott s mialatt kitekintett rajta, virágairól kezdett beszélni.

Klaudiusz is odament az ablakhoz, de a virágágyak helyett Jessy gyönyörű, szelíd arcát nézte hosszasan, elmerengve. A nap aranyos sugarai odahulltak Jessy hajára, mely fénylett, ragyogott, mintha glória övezte volna homlokát. S milyen elragadó ártatlanság áradt ki a fiatal leány egyszerű szavaiból, a melyekkel kedves virágait emlegette és dicsérgette.

- Látja azt a bokrocskát, mely telistele van fehér virággal. Ó, milyen gyönyörű, milyen kedves! Egész nap gyönyörködni tudnék benne. Milyen jól illik mellé az a sok piros virág, mely körülkeríti, mintha valamennyi csupa lepke volna s rá akarna szállani.

- Talán jobb lenne, ha közelebről is megtekintenők?

- Jó, jó! - kiáltotta Jessy. - Menjünk ki a kertbe. Hiszen valóságos vétek most a szobában lenni, mikor ilyen gyönyörű az idő s ilyen pompásan ragyog a nap s ilyen illatos a levegő a virágoktól. Na, menjünk. Én már szaladok...

S Jessy csakugyan kiszaladt a szobából, időnkint pajzánkodva tekintve hátra, hogy követi-e Klaudiusz.

Az ifju utána futott.

- No, lássuk, ki tud jobban szaladni! - kiáltotta Jessy, miután kijutott a kertbe.

- No, lássuk! - kiáltotta utána Klaudiusz.

Egy darabig ide-oda futkároztak a kanyargós utakon, a gyönyörű virágágyak között. A virágok mintha mosolyogtak volna rájuk, s az ágakon csiripelő madárcák mintha őket kacagták volna.

- Jaj, de elfáradtam! - kiáltotta egyszerre Jessy, amikor Klaudiusz elérte őt. - Egy lépést sem tudnék többé tenni!

S leült a legközelebbi kis padra, mely egy terebélyes fa alatt volt elhelyezve a bársonyos fűben.

Klaudiusz letelepedett mellé.

A két fiatal lélek vidámsága olyan jól illett a természet üdeségéhez. Mintha az ő számukra nyílt volna minden virág, mintha az ő gyönyörködtetésükre énekeltek volna a madarak a virágos ágakon, mintha a tarka lepkék mind, mind az ő mulattatásukra repkedtek volna ide-oda az illatos levegőben.

- Mikor fog visszamenni a nevelőintézetbe? - kérdezte Klaudiusz.

- Már nem megyek többé vissza oda, - mondotta hirtelen Jessy. - Hiszen már olyan régen vagyok itthon, hogy egészen megfeledkeztem arról az unalmas intézetről. Meg is mondtam tegnap nagynénémnek, hogy ne küldjön többé vissza, - itt akarok maradni egész nyáron át. Talán addig Fülöp is hazajön, - tette hozzá.

- Nagyon várja már Fülöpöt? - kérdezte akkor Klaudiusz.

Jessy néhány pillanatig szótlanul nézett maga elé, azután halk hangon felelte.

- Hiszen vőlegényem... A menyasszonynak mindig epedve kell várnia a vőlegényét...

- S maga valóban epedve várja?

Jessy elpirult s kissé félrefordította az arcát.

- Miért nem felel a kérdésemre? - kérdezte ismét Klaudiusz.

Jessy zavartan felelte most:

- Haragszom magára, mert valami kételkedést éreztem ki a szavaiból.

Klaudiusz mosolyogva jegyezte meg erre:

- Ártatlan kérdés volt, s nem gondoltam, hogy ilyen különös hatást fog tenni magára...

Jessy ismét elpirult, de nem szólt egy szót sem, félt attól, hogy belebonyolódik Klaudiusz keresztkérdéseibe. Klaudiusz azonban most már bátorságot kapott és folytatta a szelíd faggatást:

- Nem kivétel nélkül való szabály az, hogy minden menyasszony epedve várja a vőlegényét. Sokszor megtörtént már, hogy egy-egy leány nem a maga jószántából ment férjhez, hanem családjának kívánságára. Nemde, maga is ezek közé tartozik?

Jessy most már annyira zavart volt, hogy felelni sem tudott. Lehajtotta fejét s izgatottan tépegetett szét egy levelet, mely éppen akkor hullt le ruhájára.

- Ugy tudom, - Klára beszélte - hogy édes atyja kívánságára...

Jessy egyszerre felkapta fejét s közbevágott:

- Én mindig szerettem Fülöpöt...

- Tudom, tudom, - folytatta Klaudiusz - hiszen együtt töltötték gyermekkorukat s valóságos testvéri szeretet fejlődött ki maguk között. Ugy-e, valóságos testvéri szeretet?

Jessy gépiesen felelte:

- Igen... igen...

- S most a szerelem foglalta el e szelid szeretet helyét?

- Ne faggasson... - könyörgött Jessy, akinek lelkében olyan gondolatok kezdtek most nyüzsgöni, a melyek eddig sohasem háborgatták nyugodalmát.

Klaudiusz nem hallgatott a könyörgő szavakra.

- Miért áldozza fel magát, egész élete boldogságát?...

- Miért áldoznám fel? Kinek áldoznám fel?

- Aki magától ezt az áldozatot kívánta, feltétlenül tiszteletreméltó volt a szándéka, s értem is, hogy miért kívánta öntől ezt az áldozatot.

- Miért?

- Hogy a jövője biztosítva legyen.

- S ebben igaza volt, - vágott közbe Jessy. - Hiszen én szegény, árva leány vagyok s Fülöp az egyetlen igaz pártfogóm ezen a nagy világon. Fülöp nemeslelkű, derék férfi, s kívánhat-e egy szegény leány jobb férjet, mint amilyen ő lesz?

- És a boldogságra nem gondol?

- Az én helyzetemben meg kell elégednem azzal, ha egyenes szívű, hü pártfogóra, igaz baráttra számíthatok az élet viszontagságai között...

Klaudiusz meghatva vágott Jessy szavába:

- Ez nem elég az élet boldogságához... Oh, ha minden úgy lehetne, ahogyan én gondolom, ahogyan én szeretném!

Jessy kérdően függesztette a szemét Klaudiuszra, aki sugárzó arccal, ragyogó szemmel ült mellette. Mintha valami ismeretlen, új világ tárult volna elébe, amikor azokba a ragyogó szemekbe beletekintett. - Mintha egyszerre szédülés fogta volna el, végigsimitotta ragyogó, fehér homlokát remegő kezével, amelyen ott csillogott Fülöp opálos gyűrűje.

Klaudiusz észrevette Jessy zavarát s gyöngéden mondotta:

- Bocsásson meg, hogy ennyi haszontalanságot csevegtem össze-vissza. Bocsásson meg, de én... én...

Nem folytatta tovább, valami erős érzelmelfojtotta szavát.

Jessy is felemelkedett a padról s néhány pillanatig ott álltak egymással szemben, szótlanul, szomorúan. Mind a ketten akartak volna valamit mondani egymásnak, - de mind a ketten némák maradtak. S néhány perc múlva el is bucsuztak egymástól: a viszontlátásig.

Jessy maga sem tudta, hogyan jutott ismét szobáscsájába. Mintha mindez álomban történt volna vele, úgy érezte. Ott ült ismét a zongora előtt s mereven nézett ki a kertbe. Egyszerre beletemette az arcát két tenyerébe s zokogott azután hosszasan, keservesen...

V. FEJEZET. Az opálköves gyűrű.

Klára hiába várta Jessyt egész délután, s végre megunta a várakozást és maga látogatta meg őt. Jessy az ablaknál ült s fejét kezére hajtva, gondolataiba volt merülve, s egészen megrettent, amikor kinyílt az ajtó s Klára - szokása szerint - nagy sebbel-lobbal betoppant a szobába.

- Én ugyan várhattalak! - kiáltotta. - Egész délután otthon remetéskedtem miattad! S te itt ülsz a négy fal között és megint töröd a fejedet valami bolondos gondolaton, amelyet ki tudja melyik könyvben olvastál. Tüdre kellene tenni valamennyi könyvet, hogy ne zavarják meg az emberek természetes gondolkodását. Egy-kettő! Tedd fel a kalapodat, viszlek magammal.

Jessy valami mentséget akart hebegni, de Klára szóhoz sem engedte jutni.

- Amit mondtam, megmondtam. Viszlek magammal, még pedig azonnal!

Jessy gépiesen engedelmeskedett. Előkereste kalapját s egy csipkekendőt tett a nyakára.

Klára karonfogta Jessyt, s néhány pillanat múlva mindketten kint voltak a kertben s leültek egy padra.

- Most már egészen bizonyosan tudom, - mondotta Klára - hogy szüleim Klaudiuszhoz szeretnének feleségül adni. Anyám ugyanis érthetően célzott rá ma, mikor ebéd után a verandán üldögéltünk. Megkérdezte tőlem, hogy tetszik-e nekem Klaudiusz? Majd annyi dicséretet rakott rá, hogy magam is megsokaltam. Hogy milyen művelt, milyen jellemes és milyen bátor férfi! Szegény anyácskám azt hitte, hogy én nem látok át a szitán, hogy nem vagyok elég ravasz s nem tudom ki azonnal, hogy mi az oka ennek a dicsérgetésnek. Hohó, mi, mai leányok, nem vagyunk ám olyan bohók, mint a mamáink és nagymamáink voltak a maguk idejében. Mi már mindent kitalálunk egyetlen szempillantásból, egyetlen szóból, egyetlen célzásból. Elég volt látnom azt, hogy atyám és anyám egy idő óta milyen nagy igyekezettel keresik Klaudiusz kedvét, nyomban kitaláltam, hogy itt készül valami. S mi készülne, ha a háznál eladó leány van? Természetesen, házassági tervet kovácsolnak. No, ezt ugyan a gyermek is könnyen kitalálhatná. S nagyszerű! Mamácskám azt hiszi, hogy én semmit sem sejtsek, s ma is olyan kis gyermek vagyok, mint négyesztendős koromban. Oh, ezek a mamák!

Jessy ezalatt erőltetett mosolylyal akarta elpalástolni titkos gondolatait, amelyek megzavarták lelki nyugodalmát.

- S mit szólnsz hozzá te, Jessy? Alkalmas férj válik számomra ebből a fiuból?

Jessy felelni akart valamit, de torkán akadt a szó.

- No, felelj már! - faggatta Klára. - Hiszen te vagy legkedvesebb, legbizalmasabb barátnóm, s a véleményedre nagyon sokat adok. Tanácsolod, hogy hozzámenjek feleségül?

Jessy szorongva kérdezte meg most Klárától:

- Szereted?

Klára kaczagva ugrott fel a padról.

- Pompás kérdés! Na, erre igazán nem is gondoltam még! Egyelőre csak annyit mondhatok, hogy tetszik nekem - s ez már a szerelem felé vezető út.

- S ő szeret téged? - kérdezte Jessy nyomott hangon.

Klára ismét kaczagott, s mialatt tréfás büszkeséggel emelte fel szőszke fejét, hangosan felelte:

- Szeretném én látni azt a férfit, aki ne szeretne ilyen leányt, amilyen én vagyok! Egyébként - tette hozzá - még nem volt alkalmam meggyőződni róla, hogy szerelmes-e belém. De nagyon gyanakszom rá s szüleim nem minden alap nélkül főzték ki tervüket. Nekik talán jobb szemük van, s alkalmasint belelátak Klaudiusz lelkébe, s amit ott láttak, az adta nekik az eszmét a házasság tervéhez. Oh, kedves jó apám és anyám! Ők éjjel-nappal az én sorsomon gondolkodnak!

Jessy egészen megkönnyebbült Klára csevegése alatt s most már ő sürgette az indulást.

- Menjünk már, kedvesem, mert ha eltöltjük itt az időt, nem mehetek hozzátok. Már közeledik az este s különben is csak igen rövid ideig maradhatok nálatok.

Megindultak ezután Klaráék villája felé, s annyira el voltak merülve a beszélgetésben, hogy nem vették észre, hogy valaki távolról követi őket a bokrok között.

Klaudiusz volt.

Klaudiusz egész délután ott bolyongott a ligetben, mely Jessyék kertjének közelében terült el. Időnkint meg-megállt a fák között s hosszasan nézett Jessy ablakára.

Megindult százszor is Jessyék felé, de mindig visszatért. Érezte, hogy Jessy lelkében vihart támasztott s meg akarta várni, míg ez a vihar lecsendesedik. De vihar támadt az ő lelkében is, s olyan jól esett neki a magányban való merengés.

Mikor észrevette, hogy Klára és Jessy a kertben vannak, majd megindulnak a Londsda-villa felé, nyomban elhatározta, hogy titokban utánuk megy. Szíve dobogott az örömtől arra a gondolatra, hogy ismét találkozni fog Jessyvel. A véletlenség látszatát akarta adni a találkozásnak s ezért csak jóval Klaráék után lépett be a villába.

Mikor Jessy megpillantotta Klaudiuszt, nagy erőlködésbe került, hogy elpalástolja zavarát. Klaudiusz is úgy akarta feltüntetni látogatását, mintha Klárának szólna s ezzel hamarosan megnyugtatta Jessyt. Pedig érezte, tudta Jessy, hogy ez a látogatás neki szól.

Klaudiusz eleinte Klarával kezdett foglalkozni s úgy tett, mintha Jessy otléte nem nagyon érdekelné. Klára ellenben igyekezett közönyös maradni s olyan módon hallgatta Klaudiusz szavait, mintha ezek egyáltalában nem érdekelnék. Minden pillanatban megszakitotta Klaudiusz beszédét s hol Klárának, hol anyjának mondott valamit.

Ebbeli viselkedésében egy kis ravaszság volt. Tettetni akarta magát, hogy nem tud semmit a házassági tervről, amelyet - úgy gondolta - már Klaudiusz is forgat a fejében. Tettetett közönyösségével és hidegségével azonban csak azt akarta elérni, hogy Klaudiusz annál jobban törekedjen a szórakoztatására. Leányos önhittségében udvaroltatni akart magának, kéretni, becéztetni akarta magát, mint a regények hősnői szokták. A közönyösség és a hidegség - úgy olvasta a regényekben - nagyon fokozza mindig a szerelmes ifju abbeli igyekezetét, hogy minél kitartóbban udvaroljon s minél jobban bizonyítsa szerelmét. Klára a maga bohóságában könnyen elhitte, hogy Klaudiusz szerelmes bele s a házasság terve valójában tőle ered s szülei csak amolyan mellékalakok a terv megvalósításában.

Klaudiusz egész viselkedése megerősítette ebbeli hitét. Az ifju majdnem teljes közönyösséggel bánt Jessyvel s csak néha-néha szólt hozzá egy-két szót. Minden figyelmét Klárára igyekezett fordítani, aki azonban keveset törődött vele.

Pedig ha tudta volna, hogy Klaudiusz még fufangosabb volt, mint ő s csak tettetésből udvarolt neki olyan nagy igyekezettel. S amíg vele csevegett, az alatt is minden gondolata Jessy felé szállt s titokban mindig Jessyt keresték szemei.

Jessy Klára anyjával ott ült az ablaknál s csak nagyritkán váltott egy-két szót Klaudiuszszal. Valóban azt lehetett hinni, hogy egyik sem érdeklődik a másik iránt egy csöppet sem s inkább terhére vannak egymásnak.

Mikor az este már bontogatni kezdte fátyolát, Jessy készülni kezdett a hazatérésre. Klaudiusz csak erre várt s éppen ki akarta jelenteni, hogy ő majd hazakiséri Jessyt, amikor Klára így szólt hozzá:

- Medway ur, remélem, haza fogja kísélni barátnőmet?

- Oh, nagyon szívesen, - jegyezte meg Klaudiusz tettetett egykedvűséggel.

- Köszönöm, köszönöm, - hebegett Jessy zavartan. - Miért fáradna Medway ur? Hiszen közel lakunk s nincs mitől félnem.

Klára azonban nem engedett.

- Csitt! Ugy lesz, amint én akarom! - kiáltotta tréfás szigorúsággal, mialatt nagyot toppantott apró lábával.

- Ha te akarod... - hebegte Jessy s nem ellenkezett tovább.

Szive hevesen dobogott arra a gondolatra, hogy ismét együtt lesz Klaudiuszszal. Oly jól esett neki ez a tudat s mégis valami titkos félelem szállta meg miatta a lelkét. Mintha szive azt dobogta volna: Boldog vagy hogy ismét együtt lehetsz vele. - S mintha ugyanakkor egy másik hang csendült volna meg lelkében: Ne menj, ne menj!

A sziv győzedelmeskedett s Jessy megindult Klaudiuszszal.

Eleinte hallgatva haladtak egymás mellett. Mindketten gondolataikba voltak merülve s mindketten keresték a szót, amelylyel megindíthatják a társalgást. Mindketten valami közönyös kérdést akartak egymáshoz intézni, de nem tudták kitalálni ezt a közönyös kérdést. Végre megszólalt Klaudiusz:

- Sokat gondolkodtam tegnapi szavaim felett s arra a meggyőződésre jutottam, hogy mindenben igazságom volt.

Jessy föltekintett az égre, melyen ott ragyogott már egy-két fényes csillag. Ugy érezte, mintha ezek a kis csillagok kíváncsian lesekedtek volna rá s ki akarták volna találni legtitkosabb gondolatait. Klaudiusz szavaira nem tudott válaszolni egy szót sem, - de válasz helyett halk sóhajtás tört ki kebléből. S ez a sóhajtás többet mondott minden szónál.

Klaudiusz karját nyújtotta Jessynek s azután karonfogva haladtak a fákkal, bokrokkal szegélyezett úton.

Olyan szép, olyan hangulatos este volt. A hold már kibujt a felhők közül s rászórta fényét a fák halkan zizegő lombjaira. A bársonyos fűben kis tücskök csiripeltek altató dalt a nyugalomra készülő természetnek s a fákon és bokrokon meg-megrebbent egy-egy madárka. A távoli tó felől a békák melankólikus brekegése hallatszott s ez a hang olyan jól illett az este méla hangulatához.

Klaudiusz néhány pillanatig némán haladt Jessy mellett, mintha feleletre várt volna, majd ismét megszólalt:

- Nem szabad könnyelműen odadobnia magát sorsának. A sziv megköveteli a maga jogát s jaj annak, aki dacolni akar vele. A sziv a legnagyobb zsarnok s ha egy ideig türelmes marad is, később annál jobban fellázad s annál hatalmasabb erővel követeli a jogát. S ez a jog - a boldogság.

Jessy ismét sóhajtott s Klaudiusz most már nem is várta, hogy szavaira valami megjegyzést tegyen, tüzzel folytatta:

- Igazság-e az, hogy egy ifju szívet békóba verjenek, mialatt az érzések még mélyen alusznak benne. Ah, mi fog majd történni, ha ezek az érzések egyszerre felébrednek álmukból s követelik a jogaikat. Maga nem ismeri az életet s nem tudja, hogy milyen zsarnok a szív...

- Istenem, Istenem! - sóhajtott Jessy. - Miért támaszt bennem olyan vágyakat, amelyek igazán boldogtalanná fognak tenni. Én eddig olyan nyugodt, olyan boldog voltam s nem is törődtem soha a jövővel. Azt hittem, boldog vagyok...

- S ugy-e, nem boldog? - vágott szavába Klaudiusz. - De joga van a boldogsághoz s boldognak kell lennie, boldognak kell lennie...

- Mit kívánhatok én többet a sorstól, mint amit eddig adott. Hiszen szegény, árvaleány vagyok s szerencsésnek érezhetem magamat, hogy olyan férfi, a milyen Fülöp, össze akarja kötni a maga sorsát az enyémmel. Fülöp már tiszti rangot visel s mint legutóbb irta, már a kapitányi rang előtt áll, - nem kell-e tehát örülnöm ennek a gyűrűnek, amelyet az ujjamra huzott...

Klaudiusz hevesen vágott Jessy szavába:

- Nem, nem! Hiszen hálából és nevelőapja iránt milyen nagy önfeláldozásába került neki ez? Ki tudja, való kötelességből tette azt, amit tett. Ki tudja, hogy milyen nagy önfeláldozásába került neki ez? Ki tudja, hogy milyen érzelmeket üzött ki szívéből a hála kedvéért?

- Ne mondja ezt, ne mondja ezt, - könnyögött Jessy.

Klaudiusz azonban most már kitárta előtte a szívét:

- Meg kell vallanom mindent, meg kell ismertetnem magával azt az okot, mely e szavaimat sugalta. Meg kell vallanom, hogy szeretem magát...

Jessy kirántotta karját Klaudiusz karjából s megállt az út mentén, mintha egyszerre sóbálvány-nyá változott volna. Tekintetét az égre függesztette, melyről olyan szeliden, olyan biztatóan ragyogtak rá a kis csillagok. Ez a néhány szó megrázta egész valóját s úgy érezte, hogy egyszerre minden vére a szívébe futott.

Klaudiusz megragadta Jessy kezét.

- Esküszöm, hogy szeretem magát s boldoggá fogom tenni, ha lehuzza ujjáról ezt a gyűrűt.

Jessy halkan rebegte:

- Oh, ne üzzön belőlem tréfát...

- Szeretem, imádom! - folytatta Klaudiusz. - Szeretem attól a perctől fogva, amikor először megismertem lelkének tisztaságát és üdeségét. Nincs nyugtom azóta s vágyva-vágytam arra a pillanatra, amikor kitárhatom szívemet. Oh, hallgasson meg, higgyen nekem. Esküszöm, hogy érzésem olyan tiszta, mint az imádság. S boldoggá fogom tenni, ha nem utasítja vissza igaz szerelmemet.

Jessy szívét is elöntötte most az érzés árja; megfeledkezett mindenről s csak az az egy gondolat töltötte be egész valóját, hogy szereti az a férfi, akit ő szeret, aki után az ő szíve is vágyva-vágyakozott. Érzése kitört kebléből s odasimulva az ifjuhoz, önfeledten susogta:

- Oh, Klaudiusz...

Az ifju ebből a két szóból megértette, hogy győzedelmeskedett. Megcsókolta a leány kezét s szerelemtől ittasan rebegte:

- Nem fogjuk elhagyni egymást soha, szeretni fogjuk egymást és egymáséi leszünk a sirig. Feleségül veszek, veled akarok élni, életem boldogsága, te!

Jessy sirva fakadt a boldogságtól s mialatt lassan folytatták utjukat, ismét az ég felé emelte szemeit, - azokra a biztató, szelid csillagokra, amelyek bátorságot öntöttek szívébe.

- Oh, Klaudiusz, - suttogta azután boldogan - azt hiszem, hogy mindez csak álom, s úgy félek attól, hogy fel fogok ébredni belőle - s ekkor minden boldogságom szétfoszlik, eltűnik...

- Ne félj ettől, kedvesem, az ég akarta így! Egymásnak vagyunk teremtvé s ha atyád látná boldogságunkat, ő is ránk adná áldását.

Eközben odaértek a Plummerék háza elé. Az este már leszállt s el kellett válniok egymástól.

Jessy meghatva suttogta a bucsuzás után:

- Oh, azt hiszem, hogy mindez csak álom, boldog álom...

- Nem álom, nem álom, hanem maga a boldog valóság! - suttogta Klaudiusz, mialatt gyöngéden megcsókolta Jessy kezét.

Jessy besuhant a házba, magára hagyva Klaudiuszt az esti szellőben bóbiskoló fák és bokrok árnyékában.

Mikor szobájába ért, letérdelt ágya elé s boldogságában elrebegette ártatlan imáját - azután hirtelen lehuzta ujjáról az opálos gyűrűt.

VI. FEJEZET. Álom és valóság.

Feledhetetlen, boldog órák, miért szálltok el olyan hamar. Szerelemben összedobbanó szívek ártatlan boldogsága, van-e nálad nagyobb üdv ebben a földi életben? Jessy és Klaudiusz mindennap találkoztak a kertben s mindennap szőtték, szőtték édes tervüket s várva-várták azt a napot, mely életük végéig összefűzze őket boldog házasságban.

Jessy boldogságát eleinte megzavarta az a gondolat, hogy Fülöp tudta nélkül huzta le ujjáról az opálos gyűrűt.

Szerelme és boldogsága azonban legyőzte aggodását s lassankint beletörődött abba a gondolatba, hogy joga volt így cselekednie, hiszen nem szerelemmel szerette Fülöpöt, s csak atyja kívánságának engedett, amikor menyasszonyává lett. Atyja, ha tudta volna, hogy boldogtalanra teszi, bizonyára nem kívánta volna tőle ezt a nagy áldozatot. S talán maga Fülöp is örülni fog annak, hogy megszabadult a rákényszerített viszonytól, s talán ő is sokkal boldogabb lesz, ha szíve szerint a maga akaratából választhat majd magának élettársat. Miért legyenek mindketten boldogtalanok, amikor mindkettőjüknek joguk van a boldogság keresésére.

Most már tisztán látott; most már meggyőződött arról, hogy Fülöppel sohasem lett volna boldog. Hiszen hozzávaló vonzódása nem szerelem, hanem barátság. Klaudiuszt pedig igazi, forró szerelemmel szerette s tiszta szívét egészen betöltötte ez az érzelm. Ugy érezte, mintha eddig nem is élt volna, mintha eddig nem is tudta volna, hogy mi teszi kedvessé és széppé az életet. Mióta szerelme derültté, boldoggá tette az életét, egészen megváltozott. Most már nem volt többé a régi, gondatlan gyermek; most már más szemmel nézte az életet és a világot.

Mindennap ott üldögélt Klaudiuszszal a hársfa alatt, a kis padon s ilyenkor egész kedveségében és tisztaságában nyilatkozott meg nagy szerelme az imádott férfi iránt.

Klaudiusz szerelme is napról-napra növekedett; hiszen egyre jobban megismerte Jessy lelkének és szívének tisztaságát.

Ártatlan beszélgetésük tárgya mindig egybekelésük boldog napja volt. Klaudiusz mindennap várta az alkalmat, hogy szerelmét megvallja szüleinek és beleegyezésüket kérje a házassághoz.

Az élet gondjaitól nem kellett félniök, hiszen Klaudiusz nagy vagyon örököse volt, s a családalapítástól sem kellett félnie. Bizott atyjában is, hogy jó szíve meg fogja érteni boldogságra való törekedését s meg fogja adni beleegyezését házasságához.

Nem is sejtették ártatlan boldogságukban, hogy a sors milyen kegyetlen hozzájuk.

- Holnap elmondok atyámnak mindent, - mondotta Jessynek Klaudiusz egy boldog együttlét alkalmával.

- Oh, édesem, - rebegte Jessy - nagyon félek ettől a naptól. Hátha szüleid nem fognak beleegyezni házasságunkba. Hiszen én szegény, egyszerű leány vagyok...

Klaudiusz szeliden vigasztalta meg őt:

- Nincs mitől tartanod, drága szerelmesem. Jól ismerem szüleimet s nem kételkedem abban, hogy örömmel fognak beleegyezni házasságunkba. Atyám felvilágosodott, okos ember, aki tudja, hogy a vagyon nem elég arra, hogy boldoggá tegye az embert. Hiszen egész életem boldogsága függ ettől a lépésemtől.

- S én mégis úgy félek, - rebegte Jessy.

Klaudiusz mindent elkövetett, hogy megnyugtassa Jessyt s megígérte neki, hogy az atyjával való beszélgetés után nyomban meg fogja őt látogatni s tudatja vele a jó hirt.

- Hiszen csakis jó hirt hozhatok, - mondotta vidáman. - Atyám örömmel fog beleegyezni házasságunkba.

Boldogan váltak el.

Klaudiusz másnap beváltotta ígéretét.

Atyja egyedül volt szobájában, amelyet reggel óta nem hagyott el. Íróasztalánál ült, fejét kezére hajtva, mintha mély gondolatokba lett volna elmerülve. Észre sem vette, hogy Klaudiusz belépett hozzá.

- Édes atyám... - kezdte halkán Klaudiusz.

Medway Artur összerezett, mint akit gondolataiban hirtelen és váratlanul megzavarnak. Majd Klaudiusz felé fordította arcát, amely olyan sápadt volt, mint a halotté. Tekintete mélységet, gondot árult el.

Klaudiusz megrettenve szakította félbe, amit mondani akart s odasietve atyjához, remegő hangon kérdezte meg tőle:

- Mi bajod, édes atyám? Talán beteg vagy?

Medway Artur lehorgasztotta fejét s halkán felelte:

- Ne háborgass! Nincs semmi bajom!

- De arcod mást árul el, kedves atyám. Neked valami bajod van, amit el akarsz titkolni.

- Nincs semmi bajom, - suttogta Medway. - Ne háborgass, hagyj magamra.

Klaudiusz megsimogatta atyja homlokát s rémülten tapasztalta, hogy hideg verejték gyöngyözik rajta.

- Ne hívassak orvost, kedves atyám? Te beteg vagy, ne tagadd, hogy valami bajod van.

Medway Artur fölemelkedett s odalépett az ablakhoz, amelyen friss levegő áradt be a kertből. Tele tüdővel szivta aztán a friss levegőt s időnkint mélyen felsóhajtott.

Klaudiusz most már erélyesebb hangon mondotta:

- Meg kell vallanod mindent. Neked valami bajod van, amelyet vagy nem akarsz, vagy nem mersz nekem megmondani.

Majd karonfogta atyját s leültette a közeli pamlagra. Maga is melléje telepedett.

Medway néhány pillanatig mellére hajtott fejjel ült ott, mialatt érthetetlen szavak hagyták el remegő ajkait.

- Mi bánt? Mi bajod? - faggatta őt Klaudiusz.

- Elvesztünk, elvesztünk... - nyögte a sápadtarcu ember.

- Beszélj, az Istenre kérlek! - kiáltotta Klaudiusz. - Mi történt?

- Elvesztettem minden vagyonomat szerencsétlen üzletkötéseim által. Most kaptam meg bankáromtól az értesítést, hogy vállalkozásaim szerencsétlenül végződtek s ha ki akarom fizetni adósságaimat, hogy becsületes ember maradhassak, föl kell áldoznom egész vagyonomat.

S mig ezt mondotta, görcsös zokogásban tört ki:

- Koldussá tettelek mindnyájatokat! - nyögte keservesen.

Klaudiusz, mintha valaki mellbe ütötte volna, hátrahanyatlott a pamlagon:

- Jaj nekem, jaj nekem! - kiáltotta kétségbeesetten.

Mikor magához tért, vigasztalni kezdte atyját, aki egészen meg volt semmisülve.

- S nincs semmi segítség ebben a rettenetes helyzetben? - kérdezte aztán szomorúan.

- Van egy, egyetlenegy - és ebben bizom csak.

- Beszélj, beszélj! - kiáltotta Klaudiusz egy kissé megnyugodva.

- Te mentheted meg egyedül szegény családunkat; te tőled függünk mindannyian, te tehetsz bennünket ismét boldogokká, elégedettekké, amilyenek eddig voltunk.

- Beszélj atyám, mit kell tennem, s én mindent meg fogok tenni.

- Hallgass rám, - kezdte Medway Artur. - Meg kell házasodnod, feleségül kell venned...

- Kit? - kérdezte rémülten Klaudiusz, mialatt hirtelen felállt a pamlagról.

- Ülj le mellém, fiam, s hallgass meg türelmesen. Tőled függ egész családunk boldogsága. Házasságod által ismét visszaszerezheted nyugalmodat. Feleségül kell venned Klárát, aki nagy vagyon örököse...

- De én mást szeretek! - tört ki Klaudiuszból a vallomás.

- Mást szeretsz? - kérdezte megdöbbenve Medway Artur. - Hiszen nekem azt mondták, hogy régen udvarolsz Klárának s nagyon vonzódol hozzá. Ha ez igaz, nem lesz nehéz neked az az áldozat, amit tőled kívánok. Klára szülei, tudom bizonyosan, nagy szerencsének tartanak, ha feleségül vennéd leányukat. Családunk régi nemessége és előkelősége fényt hint rájuk is. S te szép, művelt ember vagy, s boldoggá tudnád tenni azt a leányt.

- De én mást szeretek! - ismételte Klaudiusz.

- Kit?

- A molnár leányát, Jessyt. Hiszen jól ismered őt, jól tudod, hogy milyen szelid, milyen ártatlan és milyen művelt leány.

Medway Artur izgatottan pattant fel a pamlagról, s a szoba közepére állva, hangosan kiáltotta fia felé:

- Szerencsétlen! Tönkre akarod tenni az egész életedet, tönkre akarsz tenni mindnyájunkat. Én is voltam fiatal ember, én is tudom, hogy mi az az ábrándos szerelem abban a korban, amikor az ember csak a szívére hallgat s megveti esze józan tanácsát. De mondhatom neked, hogy az élet tapasztalásai megtanítottak engem az ész tanácsainak megbecsülésére. Mi lesz belőled, ha azt a szegény leányt elveszed? Most már ne beszéljünk családod jóvoltáról, beszéljünk csak magadról, a te sorsodról. Mi lesz belőled, ha koldus-szegényen családot fogsz alapítani?

- Dolgozni fogok.

- Hiszen nem szoktál hozzá a dologhoz. Egész életedben jómódban, gondtalanul éltél s nem is volt rá alkalmad, hogy az élet ridegségét megismerjed. Nem tudod te, hogy mi az élet! Nem tudod te, hogy mi az a családalapítás s milyen nagy gondot vesz vele magára az ember. Ha megvolna vagyonom, nem tennék ellenvetést! De most már nem szabad könnyelműnek lenned. Nyomorba döntenéd magadat és jövődöbéli családodat, s milyen nagy lelkifurdalások között hunynám majd le szememet szegény anyáddal együtt.

Klaudiusz fájdalmasan nyögte:

- Jessyt szeretem, s nem tudok nélküle élni!

- Nem egyezem bele ebbe a házasságba! - kiáltotta az apa ingerülten. - Nem engedhetem meg, hogy koldus-nyomorúságban tengessed az életedet, s végül megátkozzál engem, amiért nem állottam utjába könnyelműségednek.

- Oh, Jessy, Jessy! - sóhajtozott Klaudiusz megsemmisülten.

- Nem egyezem bele ebbe a házasságba! - ismételte Medway szigorúan. - Klára kedves, művelt leány, s vonzódik hozzád nagyon. Vele a boldogság, a megelégedés és a gondtalanság fog beköltözni házádba. Én javadat akarom, kedves fiam! Hallgass reám!

- Nem, nem! - kiáltotta Klaudiusz. - Jessyt fogom feleségül venni, ha az egész világ ellenezné is ebbéli szándékomat!

Medway Artur lehanyatlott egy székre s zokogni kezdett, majd töredeztve rebegette:

- Jó, tedd, amit akarsz. S majd látni fogod, hogyan üznek ki bennünket hitelezőink ősi kastélyunkból, hogyan válunk földönfutókká mindannyian!

Hangját elfojtotta a görcsös zokogás. Mikor kissé magához tért, még sötétebb színekkel kezdte Klaudiusz elé rajzolni a jövő képét.

- Nyomorba fogunk jutni s nem lesz még betevő falatunk sem. Mi lesz szegény anyáddal, aki soha életében nem ismerte a nyomort? Mi lesz vele, ha éheznie kell öreg napjaira...

Klaudiusz kerekre nyílt szemekkel meredt maga elé a levegőbe, s meg-megrázkódott, mintha rémeket látna tolongani maga körül. Egy-egy fájdalmas sóhajtás szakadt ki kebléből, majd megsemmisülten nyögte:

- Mit tegyek? Mit tegyek? Kettészakítsam a szívemet?

Az apja odalépett hozzá és megölelte:

- Ha szeretsz bennünket, hajlani fogsz a kérésemre.

- De szeretem Jessyt egész lelkemből s nem tudok megválni tőle! - nyögte az ifju.

- Mégis le kell mondanod róla. Le kell mondanod!

- Nem tehetem, nem tehetem!

Medway ekkor elszánt hangon kiáltotta fia fülébe:

- Azt akarod, hogy a halálba meneküljek? Nekem nem lesz erőm arra, hogy családom szörnyű süllyedését lássam, nem lesz erőm arra, hogy anyád nyomorát napról-napra lássam. Férfiasságom cserbenhagy erre a rettenetes gondolatra s elmenekülök oda, ahol minden gondolat megszűnik.

- Atyám! Atyám! - kiáltotta kétségbeesetten Klaudiusz. - Összetörted lelkemet, szívemet, s nem bánom most már, ha bármit kívánsz tőlem....

Ezzel lehanyatlott a pamlagra s zokogott keservesen. Mikor magához tért, odalépett atyjához és megcsókolta a kezét.

- Engedelmes fiad vagyok! - mondotta száraz hangon. - Teljesítem kívánságodat s feleségül fogom venni Klárát, hogy megmentselek benneteket.

Medway sirva borult fia nyakába:

- Megmentetted az életemet, - megmentetted mindnyájunk életét.

VII. FEJEZET. A villámcsapás.

Az égen felhők gyülekeztek. A kertben szomoruan susogtak a fák lombjai a hűvös szellőben, mely a közelgő vihar hirnöke volt. A madarak elrejtőztek fészkeikbe s mintha a virágok is remegtek volna, olyan szomorú képe volt az egész kertnek.

Klaudiusz ott bolyongott a susogó fák között s lelkében visszatükröződött a természet szomorúsága, remegése.

Nem tudta, hogy mittévő legyen? Hogyan adja tudtára Jessynek sorsuk rettenetes fordulásának hírét. Jól tudta, hogy a szegény leány epedve várja már őt szobácskájában s talán e perczen is rája gondol, s e perczen is a boldog jövőendő képét rajzolgatja ártatlan lelkében.

Rettenetes helyzet volt ez! Klaudiusz lelkét a pokol minden kinja betöltötte s szíve majd megszakadt fájdalomában. De nem volt már többé ereje sorsának intézésére. Egészen rábizta magát a sorsra, - hadd ragadja oda, ahova akarja. A szülei iránt való kötelesség és hála korlátot állított boldogsága elé s nem volt ereje eltávolítani ezt a korlátot. Le kellett mondania szerelméről és boldogságáról, nem volt számára semmi segítség!

Hogyan adja tudtára Jessynek a rettenetes hírt? Ez a gondolat töltötte be a lelkét, de semmi feleletet sem tudott rá találni. Pedig tudtára kell adnia mielőbb, hogy lejátszódjék a tragédia utolsó felvonása is!

Tízszor is megindult Jessyék felé, de a kert ajtajából mindig visszatért, - nem volt ereje hozzá, hogy odalépjen a szegény, szerelmes leány elé s összetörje a szívét.

Meg-megállt a liget fái között s fájdalomtól viharzó szívvél bámult Jessy ablakára. Ki tudja, hogy milyen boldog reménykedések között várja most őt Jessy.

Hiába minden! - meg kellett történnie, amit a kegyetlen sors akar! Rut hazugság minden perc, amely a kegyetlen való feltárásától elválasztja őket.

Klaudiusz ismét megindult a ház felé s már átlépett a kert kapuján, amikor egy fehér ruhás alakot pillantott meg a bokrok között. A fehér ruhás alak gyors léptekkel közeledett feléje.

Klaudiusz összerezzen. Meg volt róla győződve, hogy Jessy közeledik feléje. A szegény leány már bizonyosan türelmetlenül várja a vele való találkozást, s kisietett a kapu elé, hogy jövetelét lesse.

Dermedten állott meg egy fa alatt, mintha megkövesedtek volna a lábai. Minden vére a szívébe futott arra a gondolatra, hogy néhány perc múlva szemtől-szemben fog állni szerelmesével s meg kell kezdenie a szörnyű vallomást.

- Klaudiusz! - csendült meg egy finom női hang a bokrok között.

S a másik pillanatban ott állt előtte Klára.

Klaudiusz zavartan bámult reá.

- Mit bámul rám olyan nagyon, mintha sohase látott volna? - kérdezte tőle Klára tréfásan.

Klaudiusz zavartan hebegett valamit s Klára most már valóban csodálkozni kezdett.

- Mi az ördög lelte magát, Klaudiusz? Én vagyok Klára. Ugy néz rám, mintha nem ismerne. Éppen jó, hogy találkozunk. Haza fog kísérni.

- Szívesen...

- De ne álljon hát itt, mint a sóbálvány. Menjünk gyorsan, mert mindjárt kitör a vihar.

Klaudiusz akaratlanul Jessy ablakára tekintett. Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy mit csinál most Jessy? Klára észrevette ezt a pillantást s mialatt kilépett a kapun, tréfásan hátraszólt:

- Na, jöjjön már! Mit bámul olyan különösen Jessy ablakára?

Klaudiusz sietve követte Klárát, s amikor melléje ért, erőltetett mosolygással akarta elpalástolni zavarát, majd megjegyezte:

- Véletlenül pillantottam oda.

- Az is véletlenség, hogy Jessyék kapujában álldogált?

Klaudiusz, hogy gyanút ne keltsen, erőt vett zavarán és nyíltan megvallotta:

- Meg akartam látogatni Jessyt. Régen nem találkoztunk már.

Ebben semmi különös nem volt s Klára éppen ezért nem érthette, hogy miért volt olyan zavart Klaudiusz, amikor a kapuban eléje toppant. Egyszerre valami érthetetlen gyanu kezdett megfogamzani benne. De elpalástolta gyanuját.

- Mit csinál most Jessy? - kérdezte Klaudiusz.

- Mit csinál? Amit szokott. Semmi különöset.

- Jó kedve van?

- Persze, hogy jó kedve van, mint mindig. Mi oka volna a szomorkodásra? Egész délelőtt együtt voltunk s nagyon jól töltöttük az időt. Magáról azonban nem beszéltünk, - tette hozzá tréfásan.

Sietve haladtak egymás mellett s nemsokára megérkeztek Klaráék villájához. Klára a kapuban megjegyezte:

- Nem is kérem, hogy jöjjön be, hiszen látom, hogy sietős utja van. Vissza megy? Meglátogatja Jessyt? Mondja meg neki, hogy üdvözlöm.

S meg sem várta Klaudiusz feleletét, besuhant a kapun.

Klaudiusz néhány perczig gondolkodva állott a kapu előtt, azután megfordult és sietett vissza Jessyék villája felé. Utközben gyűlölettel gondolt Klárára, akit a sors boldogsága elé dobott. A szegény leány pedig valóban nem tehetett erről.

Most már nem habozott többé; legyőzte gyengeségét s gyors léptekkel haladt át a kerten és csak akkor állt meg egy pillanatra, amikor már Jessy szobájának ajtaja elé jutott. Egy pillanatra ismét gyengének érezte magát, de most már végét kellett szakítania habozásának. A másik pillanatban belépett a szobába.

Jessy az ablaknál ült s amikor Klaudiusz betoppant a szobába, először összerezsent, mintha gondolatait hirtelen kettészakitották volna, majd vidámság ömlött el az arcán s hirtelen felugrott a székről és Klaudiusz felé szaladt.

- Oh, milyen nehezen vártalak már! - suttopta szerelmesen.

Klaudiusz az első pillanatban zavartan állt meg Jessy előtt, de azután hirtelen erőt vett magán s erőltetett mosolylyal mondotta:

- Alig vártam, hogy ismét lássalak. Mit csináltál, kedvesem?

- Mit csináltam volna mást - sorsunkról gondolkodtam. Nemrég ment el Klára s az ő vidám társalgása olyan jól esett nekem gondjaim között. Jer, édesem, ülünk le ide az ablak mellé s beszéljessünk jövőnkről.

Klaudiusz leült az ablak mellé s Jessy is melléje telepedett.

Jessy, mintha sejtett volna valamit, szorongva kérdezte ezután Klaudiusztól:

- Beszéltél atyáddal?

Klaudiusz nem felelt. Hosszasan nézett a leány ártatlan arcára s szíve összeszorult arra a gondolatra, hogy álmódott boldogságát durva kézzel kell most megsemmisíteni. A szegény, ártatlan leány - gondolta - nem is sejtí, hogy mi vár rá. Oh, milyen óriási fájdalom töltötte be szívét, amikor arra gondolt, hogy a következő pillanatban mindent meg fog tudni az ártatlan, kedves teremtés, akinek szívét eddig egészen betöltötte a jövő boldogságába vetett remény. Milyen édes lehet ez a remény, s milyen gyönyörű képet festhetett lelkében a jövőről ez a tiszta lelkű leány! S ő most egyszerre eltörülje ezt a gyönyörű képet, hogy ne maradjon a helyén más, mint sivár szürkesség, - halálos reménytelenség.

Odakint olyan busan, szomoruan zúgtak, suttogtak a fák lombjai, s mintha lassan-lassan bánatos szürkesség borult volna az egész természetre.

Jessy odasimult Klaudiuszhoz, mint a megriadt galamb.

- Ugy félek a vihartól. Jó, hogy itt vagy mellettem. Ugy-e, nem bánt semmi, édes Klaudiusz? Olyan szomoru az arcod...

Klaudiusznak nem volt ereje az igazmondásra:

- Nincs semmi bajom, édes lelkem. Az idő szomoru hangulata nagyon hat rám s talán ezért nem vagyok most olyan vidám, mint máskor.

- Semmi más oka nincs szomoruságodnak? - kérdezte aggódva Jessy.

Klaudiusz rápillantott s szeliden megfogta a kezét.

- Nem vagyok szomoru. De...

Egyszerre elhallgatott. Nem volt hozzá ereje, hogy valami módon előkészítse Jessyt a nagy csapásra.

Elhatározta, hogy most nem szól semmit Jessynek, hanem levélben fogja megírni neki tragikus elhatározását.

Jessy finom lelke azonban megérezte, hogy Klaudiusz valamit el akar előle titkolni. Hogy milyen szomoru titok ez - nem is sejtette.

- Valami bánatod van, édes, ne tagadd. Az én szívem együtt érez a tieddel s megérezte, hogy a tiednek fájdalma van.

Jessy minden egyébre gondolt, csak arra nem, hogy Klaudiusz már beszélt atyjával s ennek a beszélgetésnek sorsuk fordulása lett volna a következése. Azt sejtette, hogy Klaudiusznak talán nem volt elég bátorsága arra, hogy fölfedezze atyjának szerelmüket, - talán attól való féltében, hogy atyja talán kifogásokat fog tenni az ellen, hogy szegény leányt akar feleségül venni. E kifogások azonban nem aggasztották Jessyt. Tudta, hogy Klaudiusz szereti őt s meg fogja értetni atyjával, hogy a gazdagság még nem elég a boldogság elérésére. Hiszen Klaudiusz már czélzott is arra egy alkalommal, hogy szülei alkalmasint jobban szeretnék, ha gazdag leányt venne feleségül; de ő - mint megmondotta, - meg van győződve arról, hogy

szülei végre bele fognak egyezni házasságába. Hiszen atyja felvilágosodott, jólelkű ember, akit a pénzvágó sohasem tudott eltéríteni a helyes gondolkozástól.

Klaudiusz pillanatról-pillanatra jobban érezte, hogy nem szabad áztatnia ezt az ártatlan gyermeket, aki vakon bizik benne - vakon bizik az ő férfias elhatározásában. De hogyan mondja meg most neki az igazságot? Hogyan mondja meg neki. Ne bizzál bennem, gyenge ember vagyok s le tudtam mondani még szerelmemről is. Csak az egy gondolat vigasztalta meg, hogy Jessy meg fogja őt érteni az ő anyagi jóságú szívével s be fogja látni, hogy másként nem cselekedhetett. Hiszen ő is tudja, hogy milyen kötelességei vannak a gyermeknek szüleivel szemben. E gondolatba kapaszkodott most s minden erejét összeszedte, hogy legyőzze tehetetlenségét. Nem akart többé hazudni, - hiszen hazugság volt a hallgatása is.

- Ó Jessy, - mondotta sóhajtva - meg kell vallanom mindent.

Jessy elsápadt s szívére szorította a kezét.

- Mi történt? - kérdezte rémülten.

- Nincs erőm hozzá, hogy elmondjam...

- Sejttem, sejttem. Atyád nem egyezett bele házasságunkba.

Klaudiusz némán intett a fejével.

- Tudtam, tudtam, - folytatta Jessy. - Hiszen szegény leány vagyok s nincs hozományom...

- Bocsáss meg, Jessy! - könyörgött Klaudiusz.

- Én éppen olyan szerencsétlen vagyok, mint te. Hiszen te vagy mindenem, te vagy életem boldogsága - és most már...

Jessy megragadta Klaudiusz kezét.

- Ne tagadj el tőlem semmit sem. Mi történt? Mit mondott atyád?

Klaudiusz zokogva takarta el arcát. E pillanatban nem bánta volna, ha reá szakad a mennyezet és romjai alá temeti őt, hogy ne érezze többé a szívét marcangoló kétségbeesést. S ebből a rettenetes helyzetből nem menekülhetett, - meg kellett adnia magát sorsának.

Jessy odasimult hozzá s mialatt az maga is sirva fakadt, vigasztalni kezdte őt. Az áldott szívű teremtes nem gondolt e pillanatban a maga bánatára s csak szerelmese bánatát érezte, csak ezen a fájdalomon igyekezett könnyíteni.

- Nyugodj meg, hiszen nem mi vagyunk az elsők, akiknek boldogsága elé akadályokat vet a sors. De a szerető szívek legyőznek minden akadályt és végre elérik boldogságukat. Én türelmesen fogok várni reád, amíg atyád is meg fogja ismerni hozzád való szerelmem nagyságát. Reméljük, kedvesem. Atyád majd be fogja látni, hogy nem élhetünk egymás nélkül...

Klaudiusz zokogva ölelte meg Jessyt:

- Bocsáss meg, bocsáss meg! Nem tehettem másképp! Atyám életét mentettem meg a magam boldogtalanságával.

- Mi történt? - kérdezte rémülten Jessy.

Klaudiusz most már megvallott mindent Jessynek. Elmondta neki az atyjával való beszélgetést.

Jessy megsemmisülten hallgatta boldogtalanságának halálos ítéletét.

- Meg kell mentenem atyámat és családunkat. S ezt csak egy módon tehetem. Mást kell feleségül vennem.

Jessy hátrahanyatlott a széken s megüvegesedett szemmel bámult rá Klaudiuszra.

- Meg kell mentenem családunkat a magam boldogtalansága árán is! - folytatta Klaudiusz. - Hiszen neked is voltak szüleid, te is szeretted őket, - s meg fogod érteni az én rettenetes helyzetemet, a melyből nincsen, nem lehet szabadulásom. Jaj nekem! Le kell mondanom szerelmemről s mást kell feleségül vennem, hogy ennek a leánynak a vagyonával megmenthessem atyám életét s megmentsem családunkat az éhenhalástól.

Jessy zokogva borult az ablak fájára. Odakint már megeredt az eső és cseppjei szomoruan kopogtak az ablakon. A szél is szomoruan sivitott a lombok között...

Jessy egyszerre fölvetette fejét s kétségbeesetten kérdezte:

- S ki az a nő, akit boldogságunk utjába küldött a sors?

- Klára.

- Klára! Klára! - kiáltotta fájdalommal Jessy. - Klára! Hiszen tudhattam volna!

S újból visszahanyatlott a székre, amelyről egy pillanatra felemelkedett nagy izgatottságában.

Egyszerre kinyílt az ajtó.

Mind a ketten megrezzenve pillantottak fel s arcuk még sápadtabb lett.

Klára lépett be a szobába s elébük állva, remegő hangon kiáltotta feléjük:

- Tudok mindent! Hallottam mindent. Gyanakodásom tehát nem volt alaptalan! Meg kell tudnom mindent s ezért még a hallgatózásra is rávetemedtem. Ó, mi történt volna, ha még továbbra is megmaradtam volna régi tudatlanságomban és vakságomban! Most már tisztán látok mindent, - most már megismertelek, Jessy! Megismertem önt is, Medway ur. Ohó, Medway ur, nagyon rosszul számított, - terve füstbe ment! Most pedig Isten önökkel!

Mire Klaudiusz és Jessy magukhoz tértek rémületükből, Klára már kirohant a szobából.

Mind a ketten megsemmisülten néztek utána.

VIII. FEJEZET.

Ada.

Gyönyörű, holdfényes éjszakán sátora előtt üldögélt Fülöp. A hadjárat győzelemmel végződött s a győzelem az ő számára is meghozta a jutalmat. Kapitányi rangra emelkedett s vitézségéről, bátorságáról az egész hadsereg tudott. Most már beteljesedett az a vágya is, hogy pályáján kitüntesse magát - s mégsem érezte magát olyan boldognak, mint azelőtt; most már állandóan valami nyugtalanságot érzett a szívében.

A gyönyörű est hangulata belopózott a lelkébe s felébresztette legtitkosabb érzéseit.

Adára gondolt.

Egy idő óta mintha elhomályosodott volna lelkében a Jessy képe. Napról-napra elővette pedig Jessy leveleit s mindent elkövetett, hogy lelkében üdén maradjon meg a menyasszonyára való emlékezés - mint azelőtt. De érezte, hogy minden küzdelme hiábavaló - egy másik kép férközött be lelkébe s pillanatról pillanatra elmosódottabbá tette a régi képet.

Adát nem tudta elfeledni a harczok viharai között sem.

Ha egyedül volt, mindig eszébe jutott menekülésének története s ilyenkor merengve, álmodozva gondolt mindig arra a rendkívüli leányra, aki férfiakon is tultesz vakmerőségével s mégis maga a megtestesült nőiesség. Ilyen leánynyal még sohasem találkozott életében s nő még nem tett reá olyan benyomást, mint Ada. Akaratlanul is összehasonlította vele Jessyt s habár mindent elkövetett, hogy menyasszonya kerüljön ki győzedelmesen az összehasonlításból, sohasem sikerült ebbeli igyekezete. Adát nem tudta elfeledni - pedig bármit áldozott volna, ha elfeledhette volna. Hiszen ki tudja, hogy találkozni fog-e még vele ebben az életben. S Ada talán már el is feledte azt a kis kalandot, mely szinte mindennapi egy Indiában nevelkedett leány életében. S ki tudja, hogy Ada nem rejtegeti-e már szívében más férfi képét?

Ej, - gondolta, - miért gyötri magát erre a leányra való emlékezéssel. El akarta feledni örökre s ismét elővette Jessy egyik levelét, hogy a multa való emlékezés elűzze lelkéből azt a másik képet... De nem üzte el...

Ezrede már megkapta a parancsot a hazatérésre s másnap már indulniok kellett. Milyen epedve várt erre a napra - s mégis úgy érezte, hogy még szívesen maradna Indiában. Égette szívét a vágy, hogy még egyszer találkozhassék Adával, akit bátyja egyik rokonuknál helyezett el Sucknowban.

Másnap megtudta, hogy csapata Sucknowon fog átvonulni s ez a hír nagyobb örömet okozott neki, mint a hazatérésükről szóló parancs. Szívét titkos reménykedés töltötte be: hátha meg fogja látni még egyszer Adát? Valóságos gyermekes izgatottsággal várta az indulás percét, s amikor elindultak, az egész uton az a gondolat foglalta el: hogyan keressen majd alkalmat az Adával való találkozásra.

Napokig tartó menet után végre megérkeztek a városba. Fülöp nem is gondolt a pihenésre, s szolgálati dolgainak elintézése után azonnal megindult Ada keresésére.

Utja gyönyörű kerteken és berkeken vezetett keresztül. Mindenütt hullámozott a nép, mely az ezred üdvözlésére ellepte az összes utakat. Fülöpöt nem érdekelte ez a sokadalom s a néptömeg között egyetlenegy arcot fürkészett tekintete: az Adáét. Tudta, hogy hol lakik a leány s egyenesen látogatására sietett.

Mikor belépett Ada rokonához s bemutatta magát, nagy örömmel fogadták. Az egész háznép ismerte őt hiréből, - Ada sokszor elbeszélte menekülésük izgalmas történetet.

Ada nem volt otthon.

- Már kora reggel kilovagolt, - mondták Fülöpnek. - Már tegnap megtudta, hogy ezredük ideérkezik s mindenáron találkozni akart önnel, kapitány ur.

Fülöp szíve lázasan dobogott, amikor ezt hallotta. Tehát nem feledkezett meg róla Ada?

Türelmetlenül várta ezután a leányt, aki nemsokára hazaérkezett.

Fülöp már messziről megpillantotta őt. Délczegen ült fekete lován, mely tüzesen vágatott alatta.

Fülöp kisietett a kapu elé s amikor a leány is odaérkezett, katonásan üdvözölte őt. Ada hirtelen leugrott lováról s örömmel sietett Fülöphöz.

- Isten hozta, kapitány ur! Hiszen ön elébe mentem, s ime, megelőzött. Annál jobban örülök most már a találkozásnak, mert látom, hogy gondolt reám.

- Hogyan feledkezhettem volna meg önről?

- Persze, persze; arról az izgalmas menekülésről nem lehet egykönnyen megfeledkezni.

- Nemcsak azért...

- Na, na; maga hízog...

Bementek ezután a házba s hosszasan kérdezősködtek egymás sorsáról. Adát nagyon érdekelni látszott minden kicsiség, ami Fülöpre vonatkozott. S ez olyan jólesett annak a viharezett férfinak. Hosszu idő óta most érezte magát ismét boldognak s szinte gyermekes örömmel és bőbeszédűséggel mesélte el minden élményét.

Fülöp, az ezred pihenése alatt, mindennap meglátogatta Adát. Egy napon kilovagoltak együtt a környékre, hogy a természet szépségében fürösszék meg lelküket. Ada lova egyszerre megbokrosodott egy elefánt ordításától s eszeveszetten nyargalt be az erdőbe.

Fülöp megsarkantyuzta paripáját és Ada után vágatott, de már nem tudta megfékezni a megbokrosodott lovat. A ló levetette a nyeregből a leányt, aki azután eszméletlenül terült el a bársonyos fűvön.

Fülöp hirtelen leugrott lováról és Ada segítségére sietett.

Lehajlott Adához s dörzsölni kezdte a homlokát. Nézte, bámulta ezalatt a leány eszményi szépségét s mérhetetlen fájdalom szállta meg arra a gondolatra, hogy el kell válniok. Azonnal meggyőződött arról, hogy Adának nem történt semmi baja s csak a rázkódástól ájult el.

Ada néhány pillanat múlva kinyitotta szemét, majd Fülöp segítségével fölemelkedett a földről.

- Nem a rémülettől ájultam el, - ez volt első megjegyzése, mintha szégyelte volna ájulását. - Megszédültem a zuhanástól s ez volt az oka ájulásomnak.

Leültek azután egy fa alá, s Ada hamarosan visszanyerte vidámságát.

Fülöp egy ideig merengve ült mellette s hallgatta azt a kedves csevegést, mely a leány piros ajkai közül úgy bugyogott elő, mint a csörgedező patak habja.

- Holnap el kell bucsuznunk egymástól, - mondotta azután szomoruan.

- S ki tudja, látjuk-e még egymást valaha! - jegyezte meg erre a leány s az ő hangjában is szomorúság rezgett. - De önnek semmi oka sincs a szomorkodásra, kapitány ur... Önnek örvendeznie kell, hogy viszontláthatja hazáját, ahol boldogság vár majd rá.

Fülöp sóhajtott, mire Ada odafordult hozzá, s csillogó szemmel kérdezte meg tőle:

- Miért sóhajtott?

Fülöp válasz helyett mélyen felnézett Ada szemébe.

Ada megértette ezt a pillantást és a maga egyenes természetével nyíltan kimondotta legtitkosabb gondolatát.

- Mirevaló ez a tettetés. Mind a ketten érezzük, hogy meg kell egymásnak mondanunk valamit, ami szívünkben minden pillanatban odavágyik az ajkunkra. Ne tetessünk tovább, mondjuk ki nyíltan, hogy érdeklődünk egymás iránt s fáj a válás...

Fülöp odasimult a leányhoz és önfeledten mondotta:

- Fáj, nagyon fáj a válás, jól mondja. Szívemet az első találkozás óta mélységes érzélem hatja át ön iránt, s meg kell vallanom...

Ada megragadta Fülöp kezét:

- Ne mondja ki azt a szót, - tudom, tudom, mit akar mondani. Miért mondanók ki, hiszen mind a ketten érezzük... S most el kell válnunk. Ne mondja ki azt a szót, hogy a válás percét ne tegye ez is még keservesebbé.

Fülöp egyszerre megtörülte homlokát, amelyen hideg verejték gyöngyözött. E boldog pillanatban eszébe jutott otthon tett fogadalma, s érezte, hogy nem is lett volna joga kimondani azt a szót, mely megpecsételte volna szerelmüket. Érezte, hogy nem jól cselekedett, amikor nem uralkodott magán eléggé. Neki már nem lett volna szabad ilyen közel férköznie egy másik leány szívéhez.

Eszébe jutott Jessy, aki talán most is reá gondol. S eszébe jutott nevelőatyja, az öreg molnár is, - s mintha most is hallotta volna a haldoklása közben rebegett szavait:

- Ugy-e, feleségül veszed Jessyt?

A hála, a fogadalom és becsületessége, mind, mind gátat vetett Ada iránt érzett szerelmének. Neki nem szabad Adát szeretnie, neki nem szabad Jessyn kívül más leányt szeretnie!

Ada észrevette Fülöpön a hirtelen változást s megütődve kérdezte:

- Mi jutott eszébe? Mondja, mondja, jogom van hozzá, hogy belepillantsak a lelkébe. Meg kell tudnom mindent; ne tagadjon el tőlem semmit. Akármi bántja, mondja ki nyíltan, férfiasan, - én nem vagyok olyan gyenge teremtség, hogy bármi is le tudjon verni. Erős leszek! Beszéljen!

Fülöp fájdalmasan tekintett a gyönyörű leányra, s mialatt szívét ezer kin marczangolta, férfiasan, nyíltan felfedezte előtte szíve titkát:

- Rab vagyok már, - nem mondhatom magaménak a szívemet. A hála és a kötelesség rabja vagyok. El kell vennem feleségül egy leányt, akinek atyja felnevelt s aki fogadást tettett velem halálos ágyán.

Elmondta ezután a fogadalom történetét.

- S szereti azt a leányt? - kérdezte Ada remegő hangon.

- Akkor azt hittem, hogy szeretem, s nem lesz nehéz teljesítenem a fogadalmat. Hiszen addig jóformán nem is beszéltem más leánnyal, s egész lelkemet a pályám iránt való érdeklődés töltötte el. Most már tudom, hogy akkori érzelmem nem szerelem volt, s nem szerelem ma sem. Most már tudom, hogy egész életem boldogtalanná válik, mert le kell mondanom igaz szerelemről, s tetetni kell majd egész életemben a szerelmet azzal szemben, akit csak baráti érzéssel szeretek. Tetetnem kell - kötelességből.

Ada gyöngéden megfogta Fülöp kezét.

- S a leány szereti önt?

- Azt hiszem, hogy szeret.

- Szerellemmel?

- Szerellemmel. Az ártatlan teremtés nem is ismert más férfit rajtam kívül s együttlétünk alkalmával meggyőződtem arról, hogy egész szívét én töltöm be. S most boldogtalanná tegyem szegényt? S megtörjem azt a fogadalmat, mely egy haldokló utolsó kívánságára hagyta el ajkamat?

Ada gyöngéden mondotta most:

- Nemes ember ön s becsülöm érte, hogy ilyen erős tud lenni. Ez igazi férfihez méltó cselekedet. Ó, én csak gyöngé nő vagyok, - de én is be fogom bizonyítani, hogy méltó akarok maradni önhöz. Azt akarom, hogy ön is tisztelettel és becsüléssel gondoljon rám. Kijelentem tehát, hogy én is legyőzöm érzésemet, - s az idő talán mindkettőnk érzését baráti szeretetté fogja átváltoztatni. Legyünk erősek és bizzunk az Istenben, hiszen ő intézi sorsunkat és ő küldte reánk ezt a nagy megpróbáltatást. Ki tudja...

Ada egyszerre elhallgatott és álmódzva nézett maga elé a levegőbe. Ó, a női szívet soha, még a legnagyobb megpróbáltatások között s a legnagyobb akadályok előtt sem tudja elhagyni a reménykedés.

«Ki tudja...» Ebben a két szóban annyi reménykedés volt.

Fülöp akaratlanul suttogta utána:

- Ki tudja... Ki tudja...

Az ő szívét is meglepte a boldog reménykedés. Ki tudja, hogy az égben nem végeztek-e más sorsuk felől, mint amit ők gondolnak? Ez a reménykedés olyan volt szívük kétségbeesése és fájdalma mögött, mint a sötét felhők mögött rejtőző napsugár.

Szótlanul álltak fel ezután s megindultak a szikla felé, ahol Fülöp lova állott. Ezalatt Ada lova is megjuhászodott s okos eszével visszatálalt arra a helyre, ahol megbokrosodva dobta le gazdáját. Mintha tudta volna, hogy rosszul cselekedett s mintha bánkódott volna emiatt, nyertve rázta a fejét, amikor Ada feléje közeledett.

- Te rossz kis csikó! - kiáltotta Ada. - Így hálálod meg a jószágomat? No, most az egyszer még megbocsátok, de többet ne légy ilyen rossz.

S ezzel egy darab czukrot adott tenyeréből a megszelidült paripának, mely rávetette okos szemeit, s újból nyerteni kezdett, mintha bocsánatot kért volna gazdájától.

Mind a ketten felültek lovukra s haza nyargaltak. Az uton nem szóltak egymáshoz egy szót sem. Mindketten gondolataikba voltak merülve s ott zsongott lelkükben a boldog reménységet adó kérdés:

- Ki tudja?...

IX. FEJEZET. Csapás csapásra.

Fülöp dobogó szívvel lépett hazája partjára. A hosszú utazás alatt gondolatai hol ott jártak az elhagyott földön, hol elrepültek régi otthona felé, amelyhez annyi emléke fűződött. Mikor partraszállt, egy perczet sem akart elveszíteni s azonnal hazafelé indult. Meg fogja tehát látni ismét azt a sok kedves helyet, ahol gyermekéveit és ifjuságát töltötte, s ahová olyan sokszor szálltak vissza a gondolatai a csaták mezejéről.

A hazulról kapott utolsó levélből tudta már, hogy Jessy nincs többé a nevelő-intézetben s nagynénjéhez költözött. Habár sok fájdalmat okozott neki Jessyhez való viszonya, a visszaérkezés első pillanataiban mégis örömmel töltötte el szívét az a gondolat, hogy most már vége szakadt küzdelmeinek s dicsőséggel és érdemekben gazdagon térhet haza. Ah, de, milyen más érzelmek között térhetett volna vissza, ha szabad lett volna a szive...

Délben érkezett meg Plummerék házába. Mikor belépett a szobába, azt várta, hogy örömmel fognak a nyakába ugrani - s helyett Plummerné asszony megütődve bámult reá, majd hirtelen zokogásban tört ki és elrejtette arcát két tenyerébe.

Fülöp maga is nagyon megdöbbsent s odasietve Plummernéhoz, remegő hangon kérdezte tőle:

- Nem ismert meg talán? Én vagyok, - Fülöp.

Plummerné zokogva felelte:

- Tudom, tudom, kedves fiam, - megismertelek...

- Mi az oka tehát ennek a megdöbbenésnek, melyet megjelenésem keltett?

- Mi az oka?... - rebegte Plummerné. - Jaj, jaj, hogyan mondjam el én azt neked, kedves fiam...

Fülöp még jobban megdöbbsent. Az első gondolata az volt, hogy Jessy talán meghalt.

- Mi történt, kedves néni, mondja el azonnal... hiszen katona vagyok...

- Nem lehet, nem mondhatom el... nem mondhatom el... - kiáltotta zokogva Plummerné asszony.

Fülöp most már bizonyosra vette, hogy távolléte alatt valami nagy szerencsétlenség történt, amit nem mernek neki megmondani.

Mi lehetne más ez a szerencsétlenség - gondolta, - mint Jessy halála. Azért nem kapott tehát Jessytől levelet olyan hosszú idő óta? Megerősítette szívét s könnyörögni kezdett Plummerné asszonynak:

- Mondjon el mindent, kedves néni, - erős leszek. Ez a bizonytalanság megöl.

- Nem mondhatom el, nem mondhatom el. Egy-egy törsturás volna minden szó, amit kiejtenék... Pedig én ártatlan vagyok... Én nem tehetek róla... Engem senki sem vádolhat... Én ártatlan vagyok.

Fülöp kerekre nyílt szemmel, halálsápadtan állt Plummerné előtt, aki zokogva folytatta:

- Én nem mondhatok el neked semmit, kedves fiam. Nincs rá elég erőm... Eredj Klárához, tőle megtudhatsz mindent. De engem ne vádolj... Én ártatlan vagyok.

Fülöp, mintha eszt vesztette volna, úgy rohant ki a szobából s szinte szaladva igyekezett Kláraék háza felé. Mikor leért a kertbe, sikoltást hallott a bokrok között. Odafordult s megpillantotta Klárát, aki éppen akkor állt fel a rózsabokor előtt levő kis padról.

- Fülöp! - kiáltotta Klára remegő hangon.

Fülöp odarohant hozzá s a köszönetéről is megfeledkezve, izgatottan mondotta neki:

- Plummernétől jövök s megtudtam, hogy valami nagy szerencsétlenség történt Jessyvel; Plummerné megtagadott tőlem minden felvilágosítást és önhöz utasított. Azt mondotta, hogy ön mindent tud s mindent értésemre fog adni. Az Istenre kérem, ne várokoztasson sokáig, mert mindent meg akarok tudni. Mondjon el mindent.

Klára szomoruan hajtotta le fejét s nem felelt.

Fülöp ekkor megragadta a leány kezét s megdöbbenve suttozta:

- Meghalt? Meghalt?

Klára fölvetette tekintetét s lemondóan rebegte:

- Ha meghalt volna...!

- Tehát nem halt meg? Tehát él? - kiáltotta örömmel Fülöp, de a másik pillanatban szörnyű gondolat ragadta meg agyát s ez a gondolat egyszerre elűzte minden örömét. - Az Istenért, mi történt tehát? Mi történt? Micsoda nagy szerencsétlenségről van tehát szó. Beszéljen, beszéljen, az Istenre kérem!

Klára mélységes szánakozással tekintett Fülöp napbarnította arczára, amelyet a rémület egészen megváltoztatott.

- Hogyan mondjam el, hogyan kezdjek bele? - habozott Klára.

- Az Istenre kérem, ne gyötörjön tovább ezzel a rettenetes bizonytalansággal! - könyörgött Fülöp. - Mi történt tehát vele, ha nem halt meg?

Klára alig hallhatóan rebegte:

- Megszökött... eltűnt...

- Megszökött! Eltűnt! - kiáltotta Fülöp a rémület és a megdöbbenés hangján. - Miért szökött meg? Hová szökött?

- Senki sem tudja. De talán mégis tudja valaki ... egyetlenegy ember...

- Kicsoda?

- Medway Klaudiusz.

Fülöp előtt világosodni kezdett a sötét éjszaka, mely ezt a titkot takarta.

- Mi történt? Hogyan történt? Mondjon el mindent! - könyörgött Klárának.

A leány leült a padra s fejét mellére hajtva, halkán beszélni kezdett, mintha hangosan gondolkodott volna.

- Szeretik egymást és én ezt csak olyan későre tudtam meg. Jessy, akiről pedig azt hittem, hogy bizalmas barátnőm, mindent eltitkolt előttem. Véletlenül jöttem rá a titokra. Mikor egy találkozás alkalmával gyanakodni kezdtem Klaudiuszra, Jessy ajtaja elé lopódtam, hogy meglepjem őket. Mikor az ajtó elé értem, heves beszélgetés ütötte meg a fülemet s amit hallottam, éppen elég volt arra, hogy mindent kitaláljak, mindent megtudjak.

Klára ezután elbeszélte az egész esetet, majd hozzátette:

- Jessy még aznap titokban eltávozott hazulról s azóta nyoma veszett.

Néhány pillanatig mindketten hallgatva ültek ezután egymás mellett, Klára mély fájdalommal volt eltelve Fülöp iránt s szinte megbánta már, hogy ő tudatta vele a szomorú esetet. Meg volt róla győződve, hogy Fülöp lángoló szerelemmel szereti Jessyt, s most rettenetesen szenved a nagy csapás súlya alatt. Fülöp pedig nem ezért szenvedett olyan nagyon.

- Szeretik egymást... - suttogta azután Fülöp. - És én csak most tudtam meg ezt...

Majd odafordult Klarához:

- És senki sem sejti, hol van most Jessy?

- Senki. Mint már mondtam, csak egyetlenegy ember tudhatja ezt: Klaudiusz. Jessy eltűnésében alkalmasint neki is része van.

- Nem ő szöktette meg Jessyt?

- Nem. Hiszen ő nem ment vele. De neki tudnia kell, hogy hová szökött a szerencsétlen teremtség. Alkalmasint együtt állapították meg a szökés tervét s Klaudiusz jelölte meg a helyet, ahol Jessy elrejtőzzön, hogy azután találkozhassanak.

- Nyomorult ember! - kiáltotta Fülöp. - Ha igazán szerette, vele ment volna s elvette volna feleségül, szülei akarata ellenére is.

- Habár haragszom Klaudiuszra, - mondotta most Klára - azt az egy mentséget mégsem tagadom meg tőle, hogy akkor nem cselekedhetett a maga akarata szerint. Atyja akkor valóban tönkrement s egész családjával együtt földönfutóvá lett volna, ha a Gondviselés meg nem könyörül rajta. Nekem rokonom ugyan Klaudiusz, de mégsem akartam feláldozni magamat az ő jólétükért s bizonyára nagy nyomorúságba jutottak volna, ha Medway ur nővére ki nem menti őket a bajból. Ez a jószívű öreg asszony kifizette adósságait a család becsületéért. A bánat azonban annyira megviselte szegényt, hogy beteg lett és nemsokára meghalt. Vagyonaának többi része Klaudiuszra maradt, a többi közt egy londoni palota is. Hogy elítélem Klaudiuszt, ez későbbi cselekedetéért van. Most már semmi akadály sem volna annak, hogy feleségül vehesse Jessyt, de ő még mindig nem teljesítette abbeli kötelességét.

- Ah! a nyomorult! - kiáltotta Fülöp, ökölbe szorítva kezét. - Most meg fogom én őt tanítani kötelességére. Köszönöm, hogy mindent elmondott nekem, most fölkeresem azt a nyomorultat és mindenekelőtt kiveszem belőle Jessy hollétének titkát...

- De Klaudiusz nincs itt! - vágott közbe Klára.

- Hol van?

- Londonban. Már beköltözött palotájába és gond nélkül éli világát. Szegény Jessy pedig, - ki tudja?...

- Utána megyek Londonba! - jelentette ki Fülöp. - S ha a világ végén rejtőzött volna el, oda is utánamennék, hogy számadásra birjam. Isten önnel, még ma Londonba utazom....

Ezután elváltak. Fülöp mellére hajtott fejjel haladt ki a kertből.

Most már nem érdekelt semmi, most már elszállt lelkéből az a kedves hangulat, mely hazaérkezésekor meglepte. Mintha az egész vidék egyszerre elvesztette volna előtte minden érdekességét, nem tekintett se jobbra, se balra. Nem érdekelték azok a kedves helyek, amelyekhez ifjúságának annyi emléke fűződött. Lelke megkomorodott s úgy érezte, hogy csak most ismerte meg valójában az életet - az élet ridegségét.

- Ki gondolta volna ezt! - suttogta magában fájdalommal.

S mégsem tudott Jessyre haragudni. Ezer mentséget talált hibájára. Inkább magát okolta, amiért nem gondolkodott jobban a szegény, ártatlan leányról. Hiszen Jessy olyan tapasztalatlan, olyan tisztalelkű volt. Nem ismerte szegény az embereket s azt hitte, hogy mindenki olyan tisztalelkű és jó szándéku, amilyen ő.

Igy mentegette magában Jessyt, mialatt Plummerék felé igyekezett. Mikor odaért, egy kissé megpihent s azután megtudakolta Klaudiusz londoni lakásának címét és még aznap elindult Londonba.

X. FEJEZET.
A két férfi szemben állt egymással.

Klaudiusz éppen távozni készült hazulról, mikor szolgája belépett hozzá s névjegyet nyújtott át neki. Közönyösen pillantott rá a névjegyre, de egyszerre elsápadt. A névjegyen a Fülöp neve volt.

Zavartan kérdezte azután a szolgától:

- Megmondottad a kapitány urnak, hogy itthon vagyok?
- Meg.

Klaudiusz remegő hangon felelte:

- Akkor bocsásd be.

A másik pillanatban szemben állt egymással a két férfi.

Klaudiusz lesütötte szemét, mint a tanítója előtt álló csintalan gyermek. Fülöp néhány pillanatilag szótlannul állt előtte, majd megszólalt:

- Remélem, tudja, hogy miért vagyok itt.

Klaudiusz szótlannul intett neki, hogy üljön le.

S mikor Fülöp helyet foglalt a pamlagon, maga is melléje telepedett.

- Tudom, tudom, - felelte azután halk hangon.
- Mielőtt egyebet mondanánk egymásnak, feleljen arra a kérdésemre: hol van Jessy?
- Nem tudom, nem tudom.

Fülöp egyszerre felpattant a pamlagról és dörgő hangon kiáltott rá Klaudiuszra:

- Meg kell mondania, hogy hol van az a szegény leány! Tudok mindent s hiábavaló lenne minden mentegetőzése. Tudok mindent, elmondottak nekem mindent. Most már csak azt az egyet kell megtudnom, hogy hova rejtette ön el azt a leányt?

Klaudiusz remegve állt fel a pamlagról s mondani akart valamit, de torkán akadt a szó.

Fülöp folytatta:

- Azt hiszem, hogy nem kell megmagyaráznom önnek, mi jögon kérdem a leány hollétét. Jogom van ezt megtudni s meg is fogom tudni mindenáron. Előre is megjegyzem, hogy semmi mentegetődzés, semmi ellenvetés nem használ. Meg kell mondania, hogy hol van Jessy. Tudni akarom; érti ön, tudni akarom.

Ez utóbbi szavakat olyan férfias határozottsággal mondotta, hogy Klaudiusz egész testében összerezzen.

Néhány pillanatilag kinos csend volt a szobában.

Klaudiusz mozdulatlanul állott Fülöp előtt, mintha egyszerre kővé meredt volna.

Fülöp arcát egészen megváltoztatta az izgatottság. Szeme kerekre nyílt s homlokán mély ránczok képződtek. Ugy állott a remegő ember előtt, mint mikor a csatamezőn legádázabb ellenségét pillantotta meg. Melle zihált s orrlyukai kitágultak.

- Hol van a leány? - dörögte azután újból.

Klaudiusz könyörögni kezdett:

- Fülöp, hallgass meg. Gyermekkorunk óta jó barátok voltunk s gyermekkorunk kedves emlékeire kérlek, ne ítélj el engem! Nem vagyok az, aminek te gondolsz!

- Ne érzékenykedjünk! - vágott szavába Fülöp. - Most nem arról van szó! Most csak egyről, egyetlenegyről van szó: hol rejtőzik Jessy? Ezt akarom megtudni.

Klaudiusz remegve nézett körül, mintha segítséget keresett volna. Meglátzott az arcán, hogy futni szeretne erről a helyről, s nem bánta volna, ha hirtelen megnyílik alatta a föld s elrejtí őt Fülöp haragos tekintete elől.

Tudta, hogy Jessy menyasszonya Fülöpnek, s meg volt róla győződve, hogy Fülöp szereti is a leányt és feleségül akarta őt venni hazatérése után. S ki tudja, hogy nagy szerelmében nem bocsátja-e meg Jessy hibáját, s nem fog-e ragaszkodni most is a jogához. De ő maga is forró szerelemmel szerette Jessyt, s rettenetes volt gondolnia arra, hogy most meg akarják fosztani tőle! Gyenge lelkű ember volt s a nagy összeütközések pillanatában, mindig elveszítette erejét és férfiasságát. Elvesztette most is - nem volt ereje szembezállania azzal az erős férfival, aki előtt remegő gyermek módjára állott. Fülöp észrevette Klaudiusz habozását s elszántsága most még nagyobb lett.

Belenyult zsebébe s kivette revolverét.

- Innen nem távozom addig, amíg meg nem kapom kérdésemre a feleletet.

Az ablakon beszűrődő napsugár odaesett a revolver csövére, mely megcsillant Klaudiusz előtt. Fülöp izgatottsága percről-percra növekedett.

- Ne várasson tovább! - kiáltotta.

- Nem tudom, hogy hol van Jessy! - nyögte Klaudiusz.

Fülöp ekkor fölemelte a revolvert és dörgő hangon kiáltotta a remegő ember fülébe:

- Nincs menekülés! Ha kell, ezzel a revolverrel fogom kényszeríteni, hogy megmondja a leány hollétét. Már elszántam magamat mindenre! Öt percnyi gondolkodási időt adok önnek, ezalatt szálljon magába és szánja rá magát a feleletre. S ha nem...

Fülöp Klaudiusz mellének szögezte a revolvert, azután kivette az óráját s rápillantva, ott állt mozdulatlanul, mint a régék boszuálló anygala.

Klaudiusz néhány pillanatig halálsápadtan nézett Fülöp arcára, amelyen az elszántság tükröződött, azután kétségbeesetten kiáltotta:

- Ölj meg, ha van hozzá bátorságod és szived! Tudd meg, hogy unokatestvéreket ölöd meg.

Fülöp összeresztette s tehetetlenül eresztette ki kezéből a revolvert, mely nagy koppanással zuhant le a földre. Előbb néhány érthetetlen szót dadogott meglepetésében s amikor néhány pillanat múlva magához tért, megragadta Klaudiusz kezét s hevesen kiáltotta:

- Igazat mond ön?

- Esküszöm, hogy igazat mondtam! - felelte Klaudiusz megilletődve.

Fülöp megtörülte tenyerével izzadó homlokát, majd lehanyatlott a pamlagra s maga elé bámulva, mozdulatlanul ült ott egy darabig.

Klaudiusz nem merte megtörni a csendet s lehajtott fejjel, szótlanul állt helyén, várva, hogy Fülöp visszanyerje nyugodtságát.

E kinos percek alatt Fülöp átélte képzeletében egész gyermekkorát s most már megvilágosodott előtte, hogy miért akarta őt elszakítani nevelőapjától Medway Artur. Mikor egy kissé visszanyerte nyugodtságát, fölemelte tekintetét s száraz hangon mondotta az előtte álló Klaudiusznak:

- Üljön ide mellém s mondjon el mindent, amit származásomról tud. Ne tagadjon le semmit; meg kell tudnom mindent.

Klaudiusz engedelmeskedett. Leült a pamlagra Fülöp mellé s lassan, vontatva megkezdte elbeszélését:

- Atyám már régen elmondotta nekem ezt a titkot, de a lelkekre kötötte, hogy föl ne fedezzem senkinek. Nem is fedeztem volna föl, ha akaratlanul ki nem szalad a számon a szó a veszedelem pillanatában.

- Tovább! Tovább! - sürgette Fülöp izgatottan Klaudiuszt.

- Elmondok mindent, amit tudok. Olyan jól esik, hogy megszabadulok e titok nyomásától.

- Ki volt az anyám? Ki volt az apám? - vágott szavába izgatottan Fülöp.

- Mindent el fogok mondani, úgy, amint atyám nekem elbeszélte. Atyámnak volt egy ikertestvére: Medway Algernon. Mind a ketten jó nevelésben részesültek s atyjuk a katonai pályára szánta őket. Atyámnak azonban nem volt kedve e pályához s otthon maradt gazdálkodónak; nagybátyám, Algernon, ellenben belépett a haditengerészetbe s nemsokára tiszti rangot kapott. Sokáig bolyongott a tengereken s végre egy véletlen szerencsétlenség miatt meg kellett válnia pályájától. Iszákos ember volt s valami kikötőben összeveszett egy spanyol tengerésztiszttel, aki kardot rántott rá és dulakodás közben kiszurta az egyik szemét. E szerencsétlenség után nyugalomba kellett vonulnia...

- S mi történt azután vele? - kérdezte izgatottan Fülöp.

- Szerencsétlen ember maradt ezután is. Mint nyugalmazott tengerésztiszt szép állást kapott a polgári életben, de nem tudta megbecsülni magát s ezután is iszákos maradt. Családja mindent elkövetett, hogy megmentse őt az elzülléstől, de hiába! Nagybátyám fokról-fokra sülyedt. Egy napon azzal lepte meg családját, hogy megházasodott; egy szegény, árva varróleányt vett el feleségül. Büszke, gögös családunk ezt a lépését nem akarta neki megbocsátani s ettől kezdve minden segítséget megtagadott tőle. Londonba költözött ezután a szerencsétlen ember s ott rossz társaságba keveredve, mindenféle bűnöket követett el, hogy pénzhez jusson. Igazán szerette fiatal nejét s meg akarta őt kimélni a nyomoruságtól. Inkább lopott...

Fülöp mély sóhajtással sütötte le szemét.

- Inkább bűnöket követett el a szerencsétlen ember, csak hogy megmentse nejét az éhezéstől. Dolgozni nem tudott s talán nem is akart, - bűnös uton igyekezett tehát pénzhez jutni. Az iszákosságtól talán az esze is meghibbant egy kissé s nem tudta meggondolni, hogy mit cselekszik. Egy napon letartóztatták és sok esztendei kényszermunkára ítélték. Szegény, fiatal neje ekkor magára maradt s kétségbeesetten nézett a jövő elé, születendő gyermeke sorsára gondolva. Mikor nyomoruságában megbetegedett, eladta mindenét és nagyatyámhoz utazott, hogy segítséget kérjen tőle. Gögös nagyatyám azonban látni sem akarta s a szerencsétlen teremtés a kórházban, kevéssel gyermeke megszületése után meghalt. Környezetének azt mondotta, hogy fiát Randal Fülöpnek nevezzék. Gyöngédségében nem akarta, hogy fia megtudja szerencsétlen atyja kilétét s emiatt egész életében szégyenkezzék.

- Ó, szegény, jó anyám! - sóhajtotta Fülöp s elhomályosította szemét a köny.

- Keményszivű nagyatyám még a szegény, ártatlan gyermeknek sem bocsátott meg. Meade, a molnár vette pártfogásába a kis árvát, akinek sorsa nagyon meghatotta őt. Atyám később jóvá akarta tenni nagyatyám hibáját. A keményszivű öreg halála után mindent elkövetett, hogy a molnártól elvigye a fiucskát s maga gondoskodjék megélhetéséről. A molnár azonban tudni sem akart erről... A többi minnek elbeszélmem...

Fülöp hosszú ideig gondolataiba elmélyedve bámult maga elé a levegőbe s Klaudiusz csak későre mert ismét megszólalni:

- Jobb lett volna, ha nem mondom el ezt a titkot...

Fülöp végigsimította homlokát, azután száraz hangon vágott közbe:

- Jobb így! Jobb így! Most már tudok mindent, s most már nyugodtan intézhetem a sorsomat.

Majd felállt és néhány pillanatig ide-oda járt-kelt a szobában, mintha valami gondolatot keresett volna. Végre megszólalt:

- Minthogy most már megtudtam a titkot, úgy érzem, hogy még az eddiginél is nagyobb hálával tartozom áldottszivű nevelőapám iránt. Ez a hála pedig sokszorosán kötelez most arra, hogy a jó ember gyermekéről gondoskodjam, s ne hagyjam őt elveszni az ádáz emberek között. Most tehát újból követelem, hogy mondja meg nekem Jessy hollétét.

Klaudiusz egyszerre zokogásban tört ki:

- Óh, Istenem, hiszen én magam sem tudom még, hogy hol van. Nyomon vagyok ugyan, de ki tudja, hogy mikor fogom őt viszontlátni?

- Megtiltom önnek, hogy valaha találkozzék vele!

- Hiszen szeretem, imádom! Tiszta szivemből szeretem, imádom! Óh, ne rabold őt el tőlem, Fülöp.

- Jóvá akarja tenni tehát a hibáját? Feleségül fogja venni...

- Hiszen ez volt a célom kezdetben is. Feleségül akarom venni, mert igazán szeretem. S habár ő a te menyasszonyod volt, engem szeret s megvallotta nekem, hogy irántad csak baráti, csak testvéri szeretetet érez.

Fülöp megkönnyebbülten lélekzett fel.

- Esküszik arra, hogy igazán szereti és feleségül fogja venni?

- Esküszöm! - kiáltotta Klaudiusz.

Fülöp ekkor megölelte a könyező embert.

- Megbocsátok neked! De vigyázz, hogy meg ne törd az esküdet, mert akkor rettenetes boszút állok rajtad, nevelőapám nevében.

Klaudiusz sirva borult Fülöp nyakába.

Fülöp most már megnyugodott s minden gondolata Jessy megtalálása volt. Hirtelen eszébe jutott Klaudiusznak az a megjegyzése, hogy már nyomon van.

- Mit tudtál meg róla eddig? - kérdezte azután Klaudiusztól.

- Eltűnése után - felelte amaz - levelet irt nekem Jessy, s gyöngéd szavakkal bucsuzott el tőlem s megvallotta, hogy el akar tűnni a nagyvilágban s festészettel akarja megkeresni a kenyerét. Sokkal jobban szeret engem - írta, - mintsem utjába álljon szerencsémnek, s miatta magamra vonjam családom haragját. Elbucsuzott tőlem örökre. A reményében s boldogságá-

ban való keserű csalódás kergeti a világba, - írta szegény. Pedig én mindent feláldoztam volna érte s csak szüleim iránt való hálából s atyám rettenetes fenyegetésére akartam róla lemondani. Óh, ez a lemondás engem örökre boldogtalanná tett volna, mert nem élhetek Jessy nélkül. Ha tudtam volna akkor, hogy a sors nemsokára rendbehoz mindent s családunk ismét visszanyeri vagyonát! De ki láthat a jövőbe? Amit tettem, rosszul tettem, de tehettem-e másképp atyám rettenetes fenyegetése után?

- Megértem helyzetedet, - mondotta Fülöp - s ha a házassággal jóvá teszed gyermeki szeretetből elkövetett hibádat, senki fog elítélni! De hogyan találjuk meg a szerencsétlen leányt? Mit tudtál meg eddig?

- Mint már említettem, Jessy azt írta levelében, hogy a festészetből akar megélni. Szolgáimmal felkerestettem tehát az összes képkereskedőket s megkérdeztem tőlük, hogy nem járt-e még náluk Jessy. Szolgáim leírták nekik Jessyt s arczképét is megmutatták nekik. Az egyik képkereskedő emlékezett rá, hogy egy olyan fiatal leány megkérdezte tőle: milyen képeket vásárolna meg legszivesebben. Ő azt felelte neki, hogy tájképeket. Ezzel a leány eltávozott, de többé nem tért vissza hozzá.

- Ezen a nyomon fogunk tovább haladni kutatásunkban, - jegyezte meg erre Fülöp.

XI. FEJEZET.

Küzdelmek.

Jessy egyedül ült szobácskájában s szomorú szívvel gondolkodott jövőjén, mely semmi reménnyel nem biztatta.

Hónapok teltek el már Londonba való költözése óta s még mindig olyan bizonytalanságban kellett élnie, mint az első napokban.

Még most is borzalommal gondolt arra a küzdelemre, amelyen szökése előtt átesett.

A Klaudiuszszal való végzetes találkozás után egészen megrendült a lelke. Most ismerte meg igazán az életet és az embereket, s gondolkodásmódja egyszerre megváltozott. Mintha nem a régi gyermekleány lett volna többé. Mintha lelke egyszerre megaczélosodott volna.

Klára távozása után megkérte Klaudiuszt, hogy hagyja magára.

Megbocsátott Klaudiusznak s belenyugodott sorsába. Sokkal nemesebben és tisztábban szerette Klaudiuszt, mintsem elítélte volna s mentséget ne talált volna számára ártatlan szívében. De nem akart többé találkozni Klaudiuszszal s rettegett attól a gondolattól is, hogy ismét szemtől-szemben álljon Klarával.

A csalódás, a keserűség és a szégyen hamarosan megérlelték benne azt a gondolatot, hogy eltávozzék Plummeréktől, s elvegyülve a nagyvilágban az emberek között, maga keresse meg a kenyerét. Nem akart többé terhére lenni Plummeréknek. Arra nem is gondolt többé, hogy Fülöp felesége legyen. Érezte, hogy nem tudna többé Fülöp szemébe nézni, - hiszen távolléte alatt valósággal kijátszotta és megcsalta volt vőlegényét. De mindent szerelemből tett s ki tudna ellenállni a szerelem hatalmának. Bűnhődni, vezekelni akart!

Még akkor este összeszedte minden értékes holmiját s kis csomagjával észrevétlenül elhagyta a házat.

Nem akart elbucsuzni Plummeréktől, nehogy rábeszéljék az ottmaradásra.

Mikor Londonban kiszállt a vasuti kocsiból, hosszú ideig tehetetlenül állt a sürgő-forgó embertömegben. Olyan elhagyatottnak érezte magát.

Nem tudta, hogy most már mittévő legyen? Hova menjen? Mihez fogjon? Egyszerre sirva fakadt keserűségében.

Odalépett hozzá ekkor egy öreg asszony s részvéttel kérdezte meg tőle, hogy mi baja?

Jessy rápillantott az öreg asszony jóságos arczára s örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy jó tanácsot kérhessen valakitől nagy elhagyatottságában. Elmondotta azután az öreg asszonynak, hogy most van először Londonban, ahol senkit sem ismer, s elhagyatottsága miatt való fájdalommal fakadt sirva. Azt sem tudja, hogy hol keressen lakást.

Az öreg asszony nyomban egy ismerőshez, Barkernéhez utasította őt.

- Ott - ugymond - kaphat szállást olcsó pénzért, s Barkerné majd ad elég jó tanácsot arra is, hogyan keressen munkát ebben a nagy városban.

Jessy felírta a címet, majd kocsiba ült és Barkernéhez hajtatott.

Barkernének volt egy kiadó szobája, amit Jessy nyomban el is foglalt, s most már csak az okozott neki gondot, hogy mi módon fog megélni Londonban. Festeni szépen tudott, s végre is abban állapodott meg, hogy a festéssel igyekezett megkeresni kenyerét.

Ékszereit eladogatta s festéket, vásznat, ecsetet vásárolt és megkezdte új életének küzdelmeit. Barkerné ajánlatára több képkereskedőnek felajánlotta szolgálatát, de egyiktől sem kapott megrendelést.

Elhatározta ekkor, hogy néhány tájképet fest s megmutatja a képkereskedőknek, - talán valamelyik meg fog nekik tetszeni és megveszik tőle.

Lefestette képzeletből gyermekkorának kedves tanyáját, az öreg malmot, s azután elvitte a festményt egy képkereskedőhöz, akinél már többször járt, s aki tájkép festésére buzdította őt. Mr. Ashwin, a tapasztalt, öreg képkereskedő rápillantott a képre, s nyomban kijelentette, hogy megveszi. Együttal megrendelést is adott Jessynek.

Örömmel és reménnyel telt szívvvel tért haza Jessy. Festményeiért annyit kapott, hogy most már gond nélkül dolgozhatott néhány hónapig.

Klaudiusz ezalatt folytatta Jessy után a kutatást, amelyben Fülöp is segített neki. Naponta ellátogatott több képkereskedésbe, de egyedül az öreg Ashwinnál jutott olyan nyomra, amely reménnyel biztatta. Egy napon ismét betért Ashwinhez s alig tette be a lábát a boltba, azonnal szemébe ötlött Jessy festménye.

Megdöbbenve állt meg a kép előtt, mely a jól ismert malmot ábrázolta.

- Ki festette ezt a képet? - kérdezte a képkereskedőtől.

- Aha! - kiáltotta az öreg Ashwin. - Mindjárt gondoltam, hogy a műértő szem azonnal észre fogja venni ezt a festményt. Gyönyörű, ugy-e? Milyen színek! Milyen hangulat!

Klaudiusz izgatottan vágott a képkereskedő szavába:

- Ki festette ezt a képet?

- Egy fiatal leány.

- Az, akiről beszéltem?

Az öreg gondolkodott egy ideig, majd felkiáltott:

- Valóban hasonlít ahhoz, akit ön leirt nekem.

- Hol lakik az a leány?

A képkereskedő gyanakodva nézett Klaudiuszra.

- Miért kérdi?

- Tudni akarom.

Ashwin ravasz ember volt s bizonyosra vette, hogy valami szenvedélyes képgyűjtővel van dolga, aki az ő kikerülésével akarja megszerezni a festőnő többi képét. Hohó! - gondolta, - nem hagyom megfosztani magamat a busás haszontól. Tudta ugyan, hogy hol lakik Jessy, de el nem árulta volna a világért sem.

- Nem tudom! - felelte. - Idehozta ezt a képet s én megvásároltam tőle. Ha akarja, megveheti. Eladó.

Klaudiuszt nagyon leverte a képkereskedő válasza, de megvigasztalta az a gondolat, hogy most már legalább biztos nyomra jutott, amelyen eredménnyel haladhat tovább. Megkérte a képkereskedőt, hogy legközelebbi látogatása alkalmával tudja meg a leánytól a pontos címét és értesitse őt erről. Megmondotta lakása címét, azután megvásárolta Jessy festményét és eltávozott.

Mikor hazaért, nyomban elküldte szolgáját Fülöphöz, megkérve őt, hogy azonnal látogassa meg. Fülöp nemsokára megérkezett s izgatottan kérdezte, hogy van-e valami hír Jessyről?

Klaudiusz felelet helyett a kezébe adta az öreg malmot ábrázoló festményt.

Fülöp megdöbbenve pillantott a képre.

Megismerte az öreg malmot, gyermekkorá kedves tanyáját s egyszerre meglepték lelkét a mult emlékei.

Remegett a keze, amelyben a képet tartotta, s szemét elhomályosította a köny. Mikor visszanyerte nyugodtságát, remegő hangon mondotta:

- Ezt a képet csak Jessy festhette. Hogyan jutottál hozzá? Megtaláltad Jessyt?

Klaudiusz elmondotta ezután a képkereskedőnél tett látogatását.

- Hála az Istennek! - kiáltotta most Fülöp. - Tehát él! Tehát nem kell többé remegnem attól a gondolattól, hogy a halálba menekült fájdalomában. Most már meg kell tudnunk lakása címét. Szabadságom még néhány napig tart, s azután vissza kell térnem ezredemhez. Sietnünk kell tehát a kutatásban. Menjünk vissza azonnal a képkereskedőhöz.

Klaudiusz engedelmeskedett.

Látogatásuk azonban most sem járt eredménnyel. Az öreg Ashwin most már még gyanakodóbb lett; azt hitte, hogy túl akarnak járni az eszén s az ő kikerülésével akarják megvásárolni Jessy képeit. Gyanuja még inkább megerősödött, amikor Fülöp kijelentette neki, hogy minden képet meg fog vásárolni, amit Jessy festett. Az volt a célja Fülöpnek, hogy a szegény leány addig is gond nélkül élhessen, amíg sikerül majd ráakadniok. Megígértette azután a képkereskedővel, hogy mielőtt Jessy újabb képet fog vinni hozzá, erről azonnal értesíti őt s egyúttal meg fogja kérdezni a leánytól a lakása címét is.

Az öreg Ashwin ravaszul mosolygott, s mindent megígért. Alig várta, hogy eltávozzanak látogatói, nyomban utnak indult, hogy megkeresse Jessyt.

Jessy éppen akkor hagyta abba új képének festését, s öltözködni kezdett, hogy meglátogassa Ashwint. Szegényes kis szobájában most már olyan boldognak érezte magát. Az első siker reményt adott neki a boldogulásra.

Éppen befejezte öltözködését, amikor bekiáltott hozzá kívülről Barker asszony.

- Egy öreg ur keresi, kis madaram. Bebocsássam?

- Ki az? - kérdezte Jessy rémulten.

Eddig senki sem látogatta meg s nem is ismert senkit Londonban az öreg képkereskedőn kívül. Ashwin pedig nem jutott hirtelen eszébe. Az első pillanatban azt hitte, hogy rokona, Plummer, felfedezte rejtekhelyét. Rémulete azonban hamarosan elmúlt, amikor meghallotta Ashwin hangját:

- Én vagyok, kis művésznő, én vagyok, az öreg Ashwin. Meg akarom nézni, hogy mit festeget.

Jessy kinyitotta az ajtót s beeresztette a szobába a képkereskedőt.

- Ez bizony igazán bohém-lakás! - jegyezte meg az öreg, amikor körülnézett a szegényes szobában. - No, de vigasztalódjék meg, kisasszony! Sok nagy művész került már ki ilyen szobákból.

Ezután megnézte Jessy új festményét s elragadtatással kiáltotta:

- Ezt be kell mutatnunk a legközelebbi képműkiállításon. Nagyszerű, gyönyörű! Milyen színek, milyen hangulat!

A festmény egy kert-részletet ábrázolt kedves tavacskával, amelyen két hattyu igyekezett a part felé, szerelmesen összebujva a habok felett. Mélységes hangulata volt ennek a képnek. Mintha Jessy a maga sorsát akarta volna megrajzolni benne. Két szerelmes hattyu igyekezik a rózsás part felé - s talán nem érik el soha azt a rózsás partot.

Magára és Klaudiuszra gondolt, amikor ezt a két szerelmes hattyút festette.

XII. FEJEZET.

Boldogság a padlásszobában.

Klaudiusz lihegve, izgatottan rontott be Fülöp szobájába. Egy ujság volt a kezében.

- Olvastad? - kiáltotta, mialatt valósággal reszketett az izgatottságtól.

- Mit? - kérdezte Fülöp.

- Olvasd el! Nincs erőm, hogy elmondjam neked! - kiáltotta Klaudiusz s átnyújtotta Fülöpnek az ujságot.

Fülöp, amikor olvasni kezdte a megjelölt cikket, maga is egészen felhevült az izgatottságtól. Szeme kerekre nyílt, mialatt mohón olvasta a sűrű sorokat.

A képkiallításról szóló tudósítás volt a megjelölt cikk s meg volt benne írva, hogy a kiállított képek között a legnagyobb feltűnést keltő képet egy fiatal leány festette, akiről eddig semmit sem tudott a világ. Egyszerre, váratlanul bukkant elő ez a nagy tehetségű művésznő az ismeretlenség homályából. Neve Meade Jessy. Képe, melynek «A két hattyu» címet adta, nagybecsű művészi alkotás. S ez a fiatal leány - így szólt a tudósítás - a Long-street 5-ik száma alatt levő ház kis padlás-szobájában, nagy nélkülözések közt festette remek képét. Mindenkitől elhagyott, árva leány szegényke, s nemrég érkezett Londonba, hogy itt művészetével alapítsa meg jövőjét s keresse meg a kenyerét. A tudósítás ezután elragadtatással ismertette «A két hattyu»-t s miután nagy jövőt jósolt a fiatal művésznőnek, felhivta rája a műbarátok figyelmét.

Fülöp, mikor végigolvasta a tudósítást, megkönnyebbülten kiáltotta:

- Hála az Istennek! Végre megtaláltuk! Azonnal induljunk hozzá!

Klaudiusz remegett az örömtől, s nem kérte magát egy pillanatig sem, azonnal elindult Fülöppel Jessy látogatására.

Kocsiba ültek s nemsokára ott voltak a Long-street kis háza előtt, amelyben a leány lakott. Felrohantak a lépcsőkön Barker asszony lakására.

- Istenhozta, uraim! - üdvözölte őket Barkerné, mikor az ajtót kinyitotta. - Meade kisasszonyt keresik, ugy-e?

- Valóban, azért jöttünk, - felelte Fülöp.

- Tudtam, tudtam. Már igen sok műértő látogatta meg szegénykét a kiállítás óta. Oh, Istenem, milyen boldoggá tette az a vén Ashwin ezt a szegény leányt.

- Itthon van? - kérdezte izgatottan Klaudiusz.

- Itthon. Éppen festeget. Új képe még be sincs fejezve, s máris megvette tőle drága pénzen egy műértő ur.

- Bemehetünk hozzá?

- Tessék, tessék, itt lakik ebben a kis szobában. Oh, Istenem, most már el fog tőlem költözni, pedig mennyire megszerettem.

Fülöp és Klaudiusz egy pillanatig megilletődve állottak a kis szoba ajtaja előtt.

- Tessék bemenni! - biztatta őket Barkerné.

Fülöp megkopogtatta az ajtót.

- Szabad! - hangzott ki a szobából Jessy ezüstcsengésű hangja.

Mind a ketten megismerték a kedves hangot s egyszerre annyi édes emlék lepte meg a lelküket.

Fülöp benyitott a szobába s Klaudiusz dobogó szívvél követte őt. A másik pillanatban ott álltak Jessy előtt, - szemtől-szemben látták a gyönyörű leányt, akit olyan régen kerestek.

Jessy azonnal megismerte őket s egy ideig némán, reszketve állt előttük, majd kitört belőle az öröm:

- Klaudiuszom! Fülöpöm! - kiáltotta s odarohant hozzájuk, s hol az egyiket, hol a másikat ölelgette ártatlan örömeiben.

Az öröm első kitörése után egyszerre elsápadt és reszketni kezdett. Eszébe jutott a múlt s remegő hangon rebegte:

- Fülöp, kedves Fülöp, bocsáss meg! Bocsáss meg! Nagy vétket követtem el ellened.

S zokogni kezdett keservesen.

Fülöp megölelte őt és szelid hangon vigasztalta meg:

- Tudok mindent, megbocsátok mindent! Hála az Istennek, hogy így történt minden! Most már jóváteszszük a múlt minden tévedését.

Klaudiusz megragadta Jessy kezét s könnyörgő hangon mondotta:

- Bocsáss meg te is nekem! Hiszen tudod, hogy ártatlan vagyok abban, amit ellened elkövettem! De jóvá fogom tenni minden hibámat.

- Oh, Istenem! - sóhajtott Jessy, mialatt dobogó szívére szorította kis kezét.

- Ugy van! - mondotta Fülöp. - Klaudiusz jóvá fog tenni mindent. Miattam ne aggódj, - nekem tett ígéreted alól feloldalak s most már én magam kérem meg kezedet Klaudiusz számára.

Jessy ismét sirvafakadt boldogságában, majd szorongó szívvél rebegte:

- Oh, Klaudiusz, - de atyád?

- Mindent rendbehozok, - jegyezte meg most Klaudiusz remegő hangon. - Ne aggódjál semmiért, kedvesem! Mindent rendbehozok.

Jessy odasimult Klaudiuszhoz.

- Istenem, milyen boldog vagyok! De atyád...

- Ne aggódjál, kedvesem. Most már minden akadály elhárult boldogságunk útjából, s atyám is másképpen gondolkodik már, mint akkor.

A kis padlásszobába beköltözött a boldogság, s mind a hárman boldogan elevenítették fel ezután a múlt kedves emlékeit. Megállapodtak abban, hogy Jessy még egy ideig ott maradjon Barkernénál, s azalatt Fülöp és Klaudiusz megteszik az előkészületeket az esküvőre.

Klaudiusz a boldog találkozás után azonnal hazautazott atyjához s elmondott neki mindent, áldását kérve frigyükre.

- Istennek hála, hogy minden jóra fordult! - mondotta fiának Medway Artur. - Megadom beleegyezésemet s áldásom kísérvé boldogságtokat.

Másnap mind a ketten Londonba utaztak s meglátogatták Jessyt. Medway Artur, amikor belépett a padlásszobába, könyes szemmel sietett oda a leányhoz s megölte őt és így szólt hozzá:

- Bocsáss meg, kedves gyermekem azért a szenvedésért, melyet miattam kellett elviselned! De mindent jóvá teszek, s most magam kérem meg kezedet fiam számára.

Jessy a boldogságtól sirva fakadt és odaborult Medway Artur keblére.

Valóra fog tehát válni a boldog álom? Eléri a rózsás partot a két hattyu?

XIII. FEJEZET.

Új élet.

A Medway-kastélyban nagy volt a sürgés-forgás. Nagy napra készülődtek ott, - Klaudiuszt várták ifju nejével együtt.

Londonban volt az esküvő s a fiatal pár néhány napot a családi kastélyban akart tölteni.

Jessy boldogan várta a hazautazást. Férjének londoni palotájában már kipihente küzdelmes életének fáradalmait s szinte álomszerű boldogságban élt. Nem volt nap, hogy el ne merengett volna sorsa fordulásán. Eszébe jutott a kis padlásszoba, ahol olyan nehéz gondok között élt, s ahol mégis olyan boldog volt. S ha most körülnézett pazarul berendezett lakásában, azt hitte, hogy nem is valóság az ő sorsának jórafordulása, hanem csak boldog álom, amelyből olyan keserves lenne fölébrednie. Eszébe jutott az a nap, amelyen életének legszebb álma valóra vált: az esküvő napja. Hogyan haladt álomszerű boldogságban szerelme karján, hogyan bámulták az emberek a szertartás alatt, hogyan fogadta meg szerelmesének az örök hűséget s hogyan vonult be a gyönyörű lakásba, amelyben a boldogság várakozott rája. Mintha mindez csak álom lett volna!

S most viszontláthatja majd azokat a kedves helyeket, ahol gyermekségét töltötte. Milyen kétségbeeséssel és fájdalommal menekült onnan s milyen boldogan tér most oda vissza!

Elérkezett végre az indulás ideje s nemsokára megpillanthatta az öreg malmot s mellette a hattyuk kis tavát. Szíve összeszorult a boldogságtól s alig tudta visszatartani a könnyeit. Klaudiusz észrevette megindultságát s gyöngéden simult hozzá:

- Sokszor meglátogatjuk ám majd ezeket a kedves helyeket. Hiszen nekem is olyan kedves itt minden. Ott a kis tó, amelynek partján először találkoztunk. Emlékezel még rá? Mikor az életedet megmentettem... - tette hozzá mosolyogva.

Jessy is odasimult Klaudiuszhoz s szerelmes hangon suttogta a fülébe:

- Megmentetted az életemet - a magad számára. Tied az életem, kedves Klaudiusz.

A kastély kertjének kapujában szeretettel ölelték meg őket Klaudiusz szülei. S azután be-mentek a kastélyba s aki először odarohant Jessyhez és először üdvözölte őt kitörő örömmel, nem volt más, mint Klára.

Régen megbocsátott már Jessynek s megértette helyzetét és szerelmét s szeretettel nyugtatta meg őt:

- Nem haragszom ám rád, te kis titkolódzó. Csak az esett rosszul, hogy legbizalmasabb barát-nődtől eltitkoltad szerelmedet. De ezt is megértem. A szerelem még a barátságnál is erősebb. Vagy talán attól féltél, hogy elrabolom tőled Klaudiuszt! Oh, kár volt félned, hiszen úgy is le-mondottam volna róla. Akkor bolondos, tapasztalatlan gyerek voltam s azt hittem, hogy nem kell szerelem a házassághoz s két ember egyesülésénél a papnak van a legfontosabb szerepe. De hamarosan megváltozott ebbeli hitem, amikor megismerkedtem....

Klára egyszerre elhallgatott. Nagy élénkségében elszólta magát s most pirulva sütötte le a szemét.

Jessy kaczagva ölelte meg őt.

- Most már mindent tudok! No, sugd meg, hogy kivel ismerkedtél meg. Sugd ide a fülembe, - hiszen már asszony vagyok.

- Jó. Jó. Azért is megmondom, hadd lássad, hogy én bizalmasabb vagyok hozzád, mint te voltál hozzám.

S odahajolt Jessy füléhez és belesugta egy csinos, fiatal hadnagy nevét, akivel egy táncmulatságon ismerkedett meg.

- Milyen kedves, milyen csinos fiu! S annyit esküdözött már, hogy igazán szeret, hogy magam is elhiszem.

Jessyt nagyon megnyugtatta Klárával való megbékülése s most már semmi sem zavarta meg boldogságát.

Boldog napokat töltött ezután a Medway-kastélyban.

Gyakran ellátogatott szülei sirjához is s mialatt ott ült a temető-kertben; s hallgatta a lombok susogását, úgy tetszett neki, mintha ez a susogás a sirból jönne s azt mondaná:

- Megbocsátok, gyermekem!

Hiszen jól tudta, hogy atyja, ha élne, maga se ellenezte volna Klaudiuszsal való házasságát; nem górdított volna akadályt boldogsága elé.

Nagy meglepetésére és örömére egy napon betoppant hozzájuk Fülöp. Szabadságot kapott s idejét körükben óhajtotta eltölteni.

Nagy volt az örömük, amikor Fülöpöt megpillantották s nagy örömükben észre se vették azokat a mély ráncokat, amelyek Fülöp homlokát barázdássá tették.

Fülöp mindent elkövetett, hogy eltitkolja lelkének viharos hangulatait. Nem akarta megzavarni a fiatal pár boldogságát.

Erőltetett jókedvvel mesélgetett nekik mindenféle katona-történetet s azt akarta elhitetni velük, hogy semmi sem bántja a lelkét és szívét s hogy nagyon megelégedett és boldog.

Pedig lelkében rettenetes vihar dult.

Szive örökös fájdalomban hánykolódott. Nem volt éjjele, se nappala.

Eleinte a munkában keresett vigasztalást s könyvet irt az indiai háborúról. Könyvével nagy elismerést aratott, de mindez nem adta vissza lelke nyugodalmát.

Napról-napra csüggedtebbnek érezte magát s nem találta örömét semmiben.

Hiábavaló volt abbeli igyekezete, hogy a multat elfeledje s ne gondoljon többé arra a leányra, aki talán már teljesen megfeledkezett róla! Nem tudott menekülni a kedves emlékektől s éjjelnappal visszazállt a lelke messze Indiába, oda, ahol szerelemre gyult a szive.

Ada képét nem tudta kitörölni a lelkéből. Hiába akarta elfeledni a bájos leányt, nagy fájdalommal kellett éreznie, hogy szerelme napról-napra erősödik. S szerelmével együtt növekedett kétségbeesése is.

Viharos lelkiállapotát nem is sejtette sem Klaudiusz, sem Jessy. Mind a ketten azt gondolták róla, hogy most már ő is boldog és megelégedett és egyedül a pályáján való előrehaladás foglalkoztatja lelkét. S milyen boldoggá tette Jessyt az a gondolat, hogy kedves Fülöpje is boldog. Miért tudta volna meg szegény az igazságot?

A sors azonban mást akart.

Klaudiusz egy napon különös helyzetben találta Fülöpöt.

Mikor a kerten végighaladt, észrevette, hogy Fülöp egy bokor mellett ül egy kis padon s fejét kezére hajtva, mozdulatlanul gondolkodik. Oda akart menni hozzá, de Fülöp egyszerre felugrott a padról, mintha kigyó csipte volna meg, majd fel s alá kezdett járni a fasorban. Dult vonásai elárulták a lelkében támadt vihart.

Klaudiusz mozdulatlanul állt egy bokor mellett s csodálkozva meresztette szemét Fülöpre.

Igy még sohasem látta Fülöpöt.

Addig olyan vidámnak és olyan gondtalannak mutatta magát Fülöp, mintha lelkének nyugal-mát semmi se zavarta volna meg. S most elárulták dult vonásai, hogy lelkét valami nagy nyugtalanság zavarja meg. Fejét mellére hajtva, nyugtalanul járt ide-oda a fasorban s időnkint meg-megállt, majd összerázkódva ismét megindult sebes lépésekkel, mintha magamagától, vagy valami rettenetes gondolattól akart volna elmenekülni.

Fülöp megdermedve nézett rá. Valami titkos gyanu kezdett belopódzni a szívébe.

Az első pillanatban maga is szégyelte, hogy gyanakodni mert Fülöpre, de érezte, hogy többé nem szabadulhat ettől a gyanutól, mely beleharapott a szívébe s megmérgezte a szívét.

Tehát csak merő látszat volt Fülöp nyugodtsága? Tehát e látszólag nyugodt ember lelkében valami nagy vihar dul, amelyet erőnek erejével el akar titkolni?

Klaudiusz, mint a gyenge lelkű emberek, nyomban elvesztette a fejét, mikor a gyanu meg-fogamzott benne s meg sem kísérelte, hogy valami módon megmagyarázza magának Fülöp különös viselkedését. Sőt perczről-perczre táplálta és növekedni hagyta a gyanuját, mely egészen megzavarta azután a lelkét.

Fülöp, mintha végre erőt vett volna magán, egyszerre letért a fasorból a kastélyba vezető utra s látszólag visszanyerve nyugodtságát, szivarra gyujtott, s katonás léptekkel haladt arrafelé, ahol Klaudiusz állott.

Hamarosan észrevette Klaudiuszt s már messziről feléje kiáltott:

- Itt vagy, Klaudiusz! Már nagyon vártalak. Lovagoljunk ki a mezőre; már fel vannak nyergel-ve paripáink.

Klaudiusz erőltetett mosolygással sietett Fülöphöz s kezet fogva vele, helyeselte a tervét.

- Bizony jó lesz, ha egy kis sétát teszünk ebben a gyönyörű időben.

Fülöp nem is sejtette, hogy milyen vihart támasztott Klaudiusz lelkében, s Klaudiusz sem árulta el egy szóval se, amit látott és ami lelkét megzavarta.

XIV. FEJEZET.

A gyanu növekedik.

Klaudiusznak nagy erőfeszítésébe került, hogy Fülöp és Jessy jelenlétében el ne árulja gyanakodását.

Olyan nehezére esett ez a gyanu s úgy szeretett volna megszabadulni tőle. Azonban egyre jobban befészkelődött agyába gyöttrő gondolata.

- Fülöp szereti, még most is szereti Jessyt! - ez a gondolat gyötörte a lelkét.

Ezután, amikor csak tehetett, leskelődni kezdett Fülöp után. Kereste az alkalmat, hogy egyedül találja s leolvassa arczáról legtitkosabb gondolatait. Azon igyekezett, hogy meglepje Fülöpöt magános sétái alkalmával, s titokban megfigyelje arczkifejezését és mozdulatait.

Egy este hirtelen belépett Fülöp szobájába.

Fülöp ott ült az asztala mellett s egy arczképet nézegetett. Az ajtó nyílására összerezzent s hirtelen eldugta az arczképet, azután erőltetett vidámsággal ugrott fel az asztal mellől és Klaudiusz felé sietett.

Klaudiusz mindjárt beléptekor észrevette, hogy Fülöp kezében egy nő arc képe volt. A lámpa fénye éppen ráesett a képre. Ugy tett azonban, mintha semmit sem látott volna, de gyanakodása most már még jobban kezdte kinozni a lelkét.

Néhány szót váltott Fülöppel; megkérdezte tőle, hogy másnap fognak-e ismét kilovagolni? Azután visszatért szobájába. Most már nem kételkedett abban, hogy Fülöp Jessy miatt szenved. Tehát mégis szerette Jessyt? S csak nagylelkűségből mondott le róla? Egész életét boldogtalanná tette nagylelkűsége miatt ez a derék ember! - gondolta Klaudiusz mélységes fájdalommal.

Szerette, becsülte Fülöpöt egész lelkéből s rettenetes fájdalmat okozott neki az a gondolat, hogy egész életére szerencsétlenné, boldogtalanná van téve ez az áldott szívű ember.

Nagy lelkifurdalást érzett Klaudiusz s most már nem érezte magát olyan boldognak, mint azelőtt. Hiszen az ő boldogsága egy másik embernek a boldogtalanságán épült - azén az emberén, akit az ő családja egykor olyan kegyetlenül taszított ki magából. Most ő is vétkezett ellene s az ő vétke sokkal nagyobb, mint kegyetlen szívű nagyatyjáié volt. Ő boldogságától fosztotta meg ezt az embert, akinek ereiben ugyanaz a vér folyik, amelyik az övében.

Érzékeny lelkét egészen felkorbácsolták ezek a gondolatok.

Nyugtalanságát alig tudta elpalástolni Jessy előtt.

Másnap már korán reggel kisietett a kertbe, hogy izzó homlokát megfüröszsze a hűvös szellőben. Mikor letért a nagy utról, egyszerre megpillantotta Fülöpöt, aki egy fához támaszkodva állt s gondolataiba volt merülve.

Klaudiusz most már nem tudott uralkodni magán. Odasietett Fülöphöz s megérintette őt a vállán.

Fülöp összerezzent s meglepetéssel pillantott Klaudiuszra:

- Te vagy? Észre sem vettem jöttödet.

Klaudiusz mélyen belenézett Fülöp szemébe, azután így szólt:

- Fülöp, te titkolsz előlem valamit.

- Mi jut eszedbe? - kérdezte Fülöp megütődve.

- Te valamit eltitkolsz előttem! - ismételte Klaudiusz. - De hiábavaló minden titkolózásod, beleláttam a lelkedbe...

Fülöp erőltetett mosolygással vágott közbe:

- Mindig ilyen gyanakodó voltál! Ugyan mit láttál a lelkemben?

- Ne tréfálj most velem! - mondotta Klaudiusz sötét arczczal. - Amit mondani akarok, sokkal komolyabb, mint gondold.

Fülöp mozdulatlanul, sápadt arczczal állott Klaudiusz előtt. Eszébe jutott Ada s azt hitte, hogy róla akar mondani Klaudiusz valamit, amitől még gondolatban is rettegett. Talán megtudott valamit Klaudiusz, - valami szörnyű hír s most ezt akarja neki megmondani, előkészítve őt a nagy csapásra. Talán már örökre elveszítette Adát?

Megrendülését észrevette Klaudiusz.

- Látom, - ugymond - hogy tudod, mi bánt engem! Zavarod is elárulja, hogy tudod. Ah, Fülöp! Ilyen rövid ideig tartott tehát a boldogságom!

Fülöp most már csodálkozva kérdezte Klaudiusztól:

- Mit beszélsz? Nem értelek!

- Ne alakoskodjál! - kiáltotta Klaudiusz. - Tudok mindent, észrevettem mindent...

- Beszélj világosabban! - vágott szavába Fülöp. - Követelem, hogy mondj el nekem mindent, ami a szivedet nyomja.

- Nincs tehát teljes boldogság e földön, - mondotta sóhajtva Klaudiusz, mialatt végigsimitotta izzó homlokát. - Te eltagadtad előttem, hogy milyen nagy áldozatot hoztál érettem.

- Miféle áldozatról beszélsz?

- Te még mindig szereted Jessyt s boldogtalanná tetted magadat az én boldogságoméért.

Fülöp megölelte Klaudiuszt.

- Hacsak ez bánt, akkor hamarosan megvigasztalhatlak! Esküszöm neked, hogy Jessyt sohasem szerettem szerelemmel s nem volt nehéz lemondanom róla. Esküszöm arra is, hogy boldoggá tesz az a tudat, hogy te vetted el Jessyt feleségül.

- Nem igaz! Nem igaz! - kiáltotta kétségbeesetten Klaudiusz. - Meg akarsz engem nyugtatni s azért beszélsz így! De megvallom neked, hogy már napok óta figyellek s észrevettem, hogy milyen kínos gondolatok gyötörnek, amikor egyedül vagy. Észrevettem azt is, hogy egy nő arczképet nézegeted...

Fülöp szó nélkül benyult zsebébe s kivett onnan egy arczképet s átadta Klaudiusznak:

- Minthogy megnyugtatósról van szó, - mondotta - elárulom neked féltve őrzött titkomat. Ezt az arczképet nézegettem.

Klaudiusz rápillantott az arczképre, mely egy hindu ruhába öltözött gyönyörű leányt ábrázolt.

- Tehát nem Jessy! - kiáltotta azután örömmel. - Ó, Fülöp, milyen boldoggá tettél! Visszaadtad nyugalmamat. Ha úgy lett volna, ahogyan én gondoltam, egész életemben mardosott volna az a tudat, hogy egy ilyen nemesszívü ember boldogtalanságán épült fel az én boldogságom!

Fülöp megölelte Klaudiuszt.

- Nemesszívü ember vagy s e perctől kezdve még jobban szeretlek, mint azelőtt.

- De kit ábrázol ez a kép? - kérdezte most Klaudiusz.

Fülöp sóhajtva felelte:

- Boldogtalanságomat.

- Mondd el nekem, mi bánt, kedves Fülöp. Hátha segíthetnék rajtad.

Fülöp néhány pillanatig gondolkodott, majd megragadta Klaudiusz kezét, mondván:

- Igérd meg nekem, hogy senkinek sem árulod el titkomat. Elmondok neked mindent, hiszen olyan jól esik, ha kétségbeesésemben részvevő szívre találok!

- Mondj el mindent! - sürgette őt izgatottan Klaudiusz. - Meg kell tudnom mindent, mert együtt érzek veled.

Leültek ezután a legközelebbi padra s Fülöp elmondotta Adával való megismerkedését s megvallotta Klaudiusznak, hogy lángoló szerelemmel szereti azt a leányt.

- Ha szereted, el fogod venni feleségül! - kiáltotta megnyugodva Klaudiusz. - Hiszen nincs ennek semmi akadálya! Ha csak ez a bajod, könnyen segítünk rajta.

Fülöp sóhajtva vágott közbe:

- Nem lehet ő az enyém sohasem.

- Miért?

- Hát nem tudod származásom titkát? Apám rettenetes sorsa átok gyanánt kísért engem végig az életem. Becsületességem nem engedi meg, hogy eltitkoljam előle származásomat. S hogyan mernék közeledni többé ahhoz a büszke, előkelő gondolkodású angol leányhoz - én, a börtönben elpusztult apa fia? Nem, nem! Lemondok szerelmemről s férfiasan viselem sorsomat, ha már rám mérte az ég.

Klaudiusz meghatva ölelte meg Fülöpöt.

- Szegény, szegény Fülöpöm! Hiszen te nem vagy hibás, te ártatlan vagy s becsületesebb, derekabb ember nincs nálad a föld kerekiségén. Ha keményszívü nagyatyám még élne és megismerne téged, sirva kérne tőled bocsánatot s megbánná nagy bűnét, amelyet szegény családdal szemben elkövetett.

- Én már megbocsátottam neki, - mondotta Fülöp.

- Tudom, tudom. A te nemes szíved nem ismeri a gyűlölködés érzését. De nekem is vannak kötelességeim veled szemben. Jóvá kell tennem, amit nagyatyám ellened vétett.

- Mit akarsz cselekedni? - kérdezte megütődve Fülöp.

- Még magam sem tudom, kedves Fülöp. Bizzál bennem, mindent megteszek, ami javadra lehet.

Fülöp megragadta Klaudiusz kezét.

- Köszönöm hozzám való jószívűségedet, de megtiltom neked, hogy ebbe az ügybe beavatkozzál. Én már lemondtam Adáról, - tette hozzá sóhajtva. - Adának semmit sem szabad megtudnia. S kérlek, el ne áruld a titkomat Jessynek sem. Szegény Jessyt boldogtalanná tenné sorsom szomorúsága.

Klaudiusz megígérte, hogy nem árulja el Jessynek a titkot. Magában ám mást gondolt és mást végzett.

Fülöp másnap visszautazott ezredéhez.

Klaudiusz ezután azonnal hozzáfogott tervének megvalósításához.

Elhatározta, hogy mindent elmond Jessynek s vele együtt mindent meg fog tenni Fülöp boldogsága érdekében.

Semmi lelkifurdalást nem érzett amiatt, hogy megtöri Fülöpnek tett fogadását. Érezte, hogy akkor lenne igazságtalan Fülöphöz, ha megtartaná adott szavát és semmit sem tenne az érdekében. Elmondott Jessynek mindent.

XV. FEJEZET.

Jessy levele.

Jessy, mikor megtudta Fülöp bánatának okát, mélyen megindult, s elhatározta, hogy mindent el fog követni Fülöp boldogsága érdekében.

Szive megsugta neki, hogy fáradozása nem lesz hiábavaló. Abból, amit megtudott, nem volt nehéz kitalálnia, hogy Ada is szereti Fülöpöt. S a nemesszívü, derék Fülöp most inkább fel akarja áldozni boldogságát, nehogy szomorúságot okozzon a szeretett nőnek a titok elárulásával.

Jessy nem kételkedett abban, hogy Fülöp aggodalmának nincs semmi alapja, mert nem tartotta lehetségesnek, hogy egy olyan önálló egyéniségű leány, amilyen Ada, holmi embertelen előítéletnek fölládozhatná két sziv boldogságát.

Nem, nem! - gondolta. - Ada felvilágosodott, önálló gondolkodásu leány, aki meg fogja érteni, hogy Fülöp nem tehet arról, amit atyja elkövetett.

Hiszen minden ember egészen külön világ s minden ember csak azért felelős, amit maga cselekszik. Lelketlen emberek azok, akik előítéletükben a fiura is kiterjesztik az apa vétkéért való büntetést. Nem, nem! Ada nem fogja ezt megtenni.

S ha csalódnék Adában? S ha Ada nem tudná megbocsátani Fülöpnek az apja vétkét? Oh, ez rettenetes lenne!

Szegény Jessy eleinte nem tudta, hogy mi módon segítsen Fülöpön. Napokig tanácskozott Klaudiuszszal s végre abban állapodtak meg, hogy levelet ír Adának s nyíltan elmond benne mindent. Klaudiusz is helyeselte ezt a tervet s Jessy nagy reménykedéssel irta meg azután a levelet.

Megirta a levélben Fülöp származásának történetét. Nem hallgatott el semmit.

«Nem hinném, - irta, - hogy az ön nemes szive emiatt elfordulna Fülöptől, aki olyan forrón, olyan igazán szereti önt. Ez a nemeslelkü ember most le akar mondani boldogságáról, mert attól fél, hogy ön nem fogja neki megbocsátani származása bűnét. Eltitkolja ön előtt származását, mert nem akarja, hogy ön szégyenkezzék miatta. Nemeslelkü, nemesszívü ember ő, de nem hinném, hogy önt hasonló nemes szívvvel és nemes lélekkel ne áldotta volna meg az Isten. Amit önről tudok, örömmel tölt el s megerősít abban a hitemben, hogy szereti Fülöpöt s nem is fogja őt felelőssé tenni olyan bűnért, amelyben neki semmi része sem volt. Hiszen Fülöp olyan igazán, olyan mélyen szereti önt.»

Könyei is rácsordultak a levélre, amíg irta, irta egymásután a megindító sorokat.

Postára tette azután a levelet, majd betért a templomba és sokáig buzgón imádkozott.

Teltek a hetek és a hónapok, s válasz még mindig nem érkezett a levélre.

Jessy egyre szomorubb lett, s egyre nagyobb kétségbeesés kezdte gyötörni a lelkét. Talán nem is lehet már reménysege arra, hogy Ada szívet megindította a levelével? Csalódott volna Adában? Ada is feláldozta volna boldogságát az előítéletnek?

Gyötrődése napról-napra növekedett, s mindig sirva fakadt, amikor szegény Fülöpre gondolt. Sejtette, hogy Fülöp mennyit szenved s milyen boldogtalan.

Egy napon egyedül üldögélt szobájában, Fülöp sorsán töprenkedve. Klaudiusz nem volt otthon; még az előtte való napon bement a városba, hogy lovat vásároljon.

Gyönyörű tavaszi idő volt. A kertben ezer virág pompázott s a virágos bokrokon vidáman csicseregtek a madárkák. Olyan szép volt az egész természet, s Jessy mégis busnak látott mindent. Bánata és aggodása ismét meglepte a lelkét, s nem találta örömét kedves virágaiban sem.

Egyszerre kocsizörgés ütötte meg a fülét.

Azt hitte, hogy Klaudiusz érkezett haza. Odafutott az ablakhoz, s amikor kipillantott a kertbe, csodálkozva látta, hogy egy idegen hintó fordul be a kapuhoz vezető utra.

A hintót azután eltakarták a lombok, s Jessy nem láthatta, hogy ki szállt ki belőle.

Nemsokára jelentette a szolgálja, hogy egy idegen hölgy óhajt vele beszélni.

- Nem mondotta meg a nevét?

- Nem, - felelte a szolgál. - Azt mondotta, hogy régi ismerős.

Jessy intett a szolgának, hogy vezesse be a látogatót. Nem tudta elképzelni, hogy ki lehet? Talán valamelyik londoni ismerőse, aki meg akarja lepni?

Egyszerre kinyílt az ajtó s egy utazóruhába öltözött, sugártermetű fiatal nő lépett be a szobába.

Jessy vendége elébe sietett, de egyszerre megállt, mintha kővé meredt volna. Valami titkos sejtelen lepte meg a szívét, mely lázasan kezdett dobogni. Ajka lecsukódott s szeme oda-
tapadt az idegen nő arczára.

- Mit gondol, ki vagyok? - kérdezte mosolyogva a látogató.

Jessy nézte, nézte mereven a gyönyörű nőt, de nem tudott kiejteni egyetlen szót sem.

- Nos, nem találja ki? - kérdezte ismét az idegen. - Pedig könnyű lenne kitalálnia, - tette hozzá mosolyogva.

Jessy arczát előntötte a vér; a boldog sejtelen, mely már meglepte a szívét, pillanatról-pillanatra erősebb lett. Kezét odaszoritotta lázasan dobogó szívére, majd szinte akaratlanul kitört belőle a kiáltás:

- Ada!

- Eltalálta, kedvesem! Csakugyan Ada vagyok.

- Oh, Istenem! - sikoltotta Jessy boldogan, s odarohant Adához és karjaiba zárta és össze-
vissza csókolta őt.

Ada azután kaczagva mondotta:

- Levél helyett magam jöttem. Azt hiszem, hogy így sokkal jobb!

- Oh, Ada! Kedves Ada! - rebegette Jessy, s még mindig nem tudta visszanyerni nyugodtságát.

Ada leült most egy pamlagra s maga mellé huzta Jessyt, azután csevegni kezdett:

- Megkaptam levelét -

De hirtelen, kaczagva szakította félbe a saját szavait.

- Mit is beszélek? Megkaptam leveledet - igen, tegezni foglak, hiszen ugyis...

Hirtelen elhallgatott és néhány pillanatig mosolyogva nézett Jessyre. Arczáról visszatükröződött a boldogsága, mely egész szívét betöltötte.

- Oh, te kedves! - suttogta Jessy.

- Nos, mit is akartam mondani? Igen, igen! Megkaptam leveledet, s tudod, mit csináltam? Még aznap összecsomagoltam minden holmimat és másnap már utban voltam hozzád. Jaj, kedvesem, mi Indiában megszoktuk a gyors elhatározást. Egyszóval most már itt vagyok s szóval adom meg a választ kedves leveledre, melylyel olyan nagyon, nagyon boldoggá tettél.

Megölelte és összecsókolta Jessyt, majd így folytatta:

- Válaszom nagyon egyszerű és rövid. Fülöp felesége leszek.

Jessy nyomban sirvafakadt nagy örömében.

- No, ne sirj, te kis baba! Inkább arra felelj, hogy hol van most Fülöp s mikor találkozhatnánk?

Jessy elmondotta ezután, hogy Fülöp a szomszéd városban állomásozó ezredben szolgál s már hónapok óta nem volt náluk.

- Jó lenne, ha azonnal írál neki, - mondotta most Ada - s megkérnéd, hogy látogasson meg minél előbb. Ittlétemet azonban ne említsd meg leveledben.

Jessy engedelmeskedett. Megírta és postára tette a levelet.

Most már nem aggódott többé Fülöp sorsa miatt. Egyszerre visszanyerte régi vidámságát s ezer kérdéssel ostromolta azután Adát.

Ada elmondotta neki, hogy már az első találkozás alkalmával megszerette Fülöpöt s nagyon boldogtalan volt, amikor megtudta, hogy nem lehet az övé. Pedig jól tudta, jól látta, hogy Fülöp is szereti őt.

- Te voltál az oka mindennek! - fenyegette meg Jessyt tréfásan.

Jessy megölelte a kedves leányt.

- Bocsáss meg, Adám. Én ártatlan vagyok. Hiszen már akkor én is mást szerettem. Bár idejében megtudta volna ezt Fülöp, talán akkor nem kellett volna átesnünk azon a sok buszlakodáson.

- Én pedig azt hiszem, hogy a sors nagyon jól rendezett mindent, - jegyezte meg Ada. - Ha Fülöp egybekelésünk után tudta volna meg származása titkát, egész életére boldogtalanná lett volna. Sokkal becsületesebb ember, mintsem elhallgatta volna a titkot, s talán nem is tudtam volna meggyőzni őt arról, hogy nem törődöm a származásával. Egész életében azt hitte volna, hogy csak azért törődtem bele sorsomba, mert már úgy sem tudnék segíteni a bajon. Most azonban el fogja hinni, hogy csakugyan nem törődöm a származásával, hiszen ha törődném, akkor nem lennék a felesége. Senki sem kényszerít rá! Most már el fogja hinni, hogy szerelmemet nem képes meggyőngíteni semmi előítélet.

Jessy boldogan ölelte meg a nemesszívü leányt.

XVI. FEJEZET.

Minden jó, ha vége jó.

Fülöp, amikor megkapta a levelet, néhány napi szabadságot kért s másnap utnak indult. Hónapok óta nem látta már Jessyt, mert katonai szolgálata nagyon elfoglalta.

Nem is sejtette, hogy milyen nagy fordulat fog most történni a sorsában. Adáról már teljesen lemondott, s nem is remélte, hogy valaha találkozzanak. A vele való levelezést is félbeszakította, nehogy soha meg nem valósuló reményt keltsen a leányban. Becsületes lelke nem tűrt volna meg semmi hazugságot. Ada - gondolta - majd el fogja őt feledni, s talán már el is feledte egészen!

A nap már lemenőben volt, amikor Fülöp megérkezett a Medway-kastély kertjébe. Leugrott a kocsiról s gyalog haladt a kastély felé.

Olyan jól esett viszontlátnia az ismerős öreg fákat és virágos bokrokat, amelyeken száz meg száz madár csicsereggett boldogan. A vén fák mintha szeretettel nyujtogatták volna feléje ágaikat, s mintha a leveleik között bujkáló szellő is «Isten hozott»-at suttogott volna fülébe.

Mialatt a kastély felé haladt, újból meglepték a lelkét a mult kedves emlékei s újból meg újból elmondotta magában: Bár sohase távozott volna el erről a kedves helyről, s ne ismerte volna meg az életet és a szenvedélyeket soha, soha! Bár követte volna nevelő-apja példáját, s a világtól elvonultan, megelégedve élte volna napjait az öreg malomban!

A távolban kiemelkedett a fák közül a vén malom teteje s Fülöp fájó szívvel tekintett feléje. Milyen boldog volt a tapasztalatlan gyermekkor idején! Milyen boldog lehetett volna, ha sohasem lepik meg a lelkét a vágyak és a reménykedések!

Nyomott hangulatban ért a kastélyhoz s gyorsan átsietett a folyosón Jessy szobája felé.

A szoba előtt álló inástól megkérdezte, hogy otthon van-e Jessy.

- Bent van a szobában, - felelte az inas. - A szomszéd kis leányával beszélget.

- Jelentsen be.

- Nem szükséges, - felelte az inas. - Méltóztassék belépni. Már reggel óta várakoznak önre.

Fülöp belépett a szobába s Jessy örömmel futott eléje, amikor megpillantotta őt.

- Oh, kedves Fülöp. Félttem, hogy el sem jössz már. Reggel óta várlak.

- Pedig tudhattad volna, hogy hívó leveled valóságos katonai parancs szokott lenni számomra. Azonnal szabadságot kértem néhány napra, hiszen már oly régen nem láttalak, kedves Jessy.

- Csakhogy már itt vagy! De nem is eresztelek el most már egyhamar. Sok beszélni valóm van veled. Klaudiusz reggel bement a városba, de estére itthon lesz. Addig nyugodtan cseveghetünk.

Jessy ezután száz meg száz kérdéssel kezdte ostromolni Fülöpöt, s e sok kérdés célja nem volt más, mint egyetlenegy kérdés előkészítése. S ez az egy kérdés ez volt:

- Miért nem házasodol meg?

Fülöp összerezzen s egy ideig némán nézett Jessyre, majd erőltetett mosolygással felelte:

- Nem katonaembernek való a feleség. Hiszen sohasem tudom, hogy mikor visznek ismét a csatátérre.

Jessy kötekedve vágott szavába:

- Pedig én mindenáron meg akarlak házasítani. Hiszen tudod, hogy az asszonyoknak valóságos szenvedélye a házasítás. Ha én egyszer felteszem magamban, hogy meg kell házasodnod, nem igen fogsz kimenekülni a kezeim közül.

- Kegyelem! Kegyelem! - kiáltotta Fülöp erőltetett tréfálkozással. - Nekem csak meg fogsz kegyelmezni.

- Nem! - kiáltotta Jessy határozottan. - De kit is szemeljek ki számodra?

- Hiábavaló minden igyekezeted, kedves Jessy. Én már elhatároztam, hogy nem nősülök meg soha. A katonai pályának akarom szentelni egész életemet s úgy hiszem, hogy a házasság akadályozna ebben.

- Pedig nekem hiába beszélsz! - vágott közbe kaczagva Jessy. - Én is olyan vagyok, mint a jó katona. Föltettem magamban, hogy beveszem a várat s ettől a szándékomtól el nem térít semmi sem.

- Nagyon erős ellenséggel állsz ám szemben! - jegyezte meg erre Fülöp.

- Én még erősebb leszek; vagy ha nem is én, de az mindenesetre erősebb lesz, akit segítségül hívok! Csak legalább tudnám, hogy ki tetszik neked? - tette hozzá pajzánul Jessy. - Forgólódtál leányok között Indiából való hazatérted után?

- Nem. Hiszen tudod, hogy milyen visszavonultan élek. Valóságos nőgyűlölő lett belőlem.

- Indiában sem tetszett meg neked egyetlenegy leány sem?

Fülöp zavartan sütötte le szemét, majd erőltetett mosolylyal felelte:

- Senki.

Ebben a pillanatban belépett a szobába Ada, aki addig az ajtó függönye mögött hallgatta a beszélgetést. Megállt Fülöp előtt s megfenyegette őt piczi ujjával, mosolyogva kérdezte:

- Hát én?

Fülöp, mintha villám csapott volna le előtte, megrendülve ugrott fel és mereven bámult rá Adára. Mondani akart valamit, de torkán akadt a szó. Ajkai reszkettek s arcán az öröm és a csodálkozás kifejezése látszott.

Ada egy pillanatig mosolyogva állott a szoba közepén, mintha álmokép lett volna, mely megjelenik s azután elszáll örökre. Megszólalt azután ismét:

- Itt vagyok, megjelentem, hogy szaván fogjam önt, kedves Fülöp. Lássuk, meri-e még most is állítani, hogy senki sem tetszett meg önnek Indiában?

Fülöp végre magához tért s remegő hangon kérdezte:

- Hogyan jött ön ide, kedves Ada?

- A szellemek hoztak ide, - felelte kaczagva a leány.

Fülöp Jessyre pillantott, aki örömtől ragyogó arccal nézett Adára. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy Jessy rendezte ezt a meglepetést. Jessy kitalálta Fülöp gondolatát s kaczagva jegyezte meg:

- Nos, jól kezdtem az ostromot?

- Amit majd én fogok befejezni, - tette hozzá Ada.

- De hiszen ez valóságos csoda! - rebegte Fülöp.

Ada ekkor közelebb lépett Fülöphöz s kedves pajkossággal fenyegette meg őt:

- Siessen! Ragadja meg a jó alkalmat, mert a szellemek azonnal visszarepítenek Indiába. Kérje meg hamar a kezemet s akkor megszűnik a szellemek hatalma.

Az erős férfi remegett a megindulástól. Eszébe jutott származása titka s rettenetes küzdelem támadt a lelkében. Ada kitalálta, hogy mi bántja Fülöpöt, s odahajolva hozzá, fülébe sugta gyöngéden, szerelmesen:

- Tudok mindent.

- S mégis?... - rebegte Fülöp.

- Mégis! Mert szeretlek...

Fülöp megragadta és csókjaival halmozta el Ada kezét.

Jessy odarohant hozzájuk, s megölelve őket, boldogan mondotta Fülöpnek:

- Ugy-e, mégis én győztem. Hiszen a szerelem volt a segítőm.

-&-